
NEDL TRANSFER
HN 5XPV 5

SOPHOCLIS ELECTRA

ET

EURIPIDIS ANDROMACHE

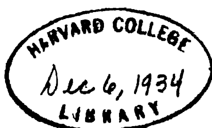
EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATAE.

ARGENTORATI

Ex Officina JOHANNIS HENRICI HEITZ
Universitatis Typographi.

MDCCLXXIX.

From the library of
Frederick J. Ireland

JOHANNES SCHWEIGHÆUSER

GRÆCÆ ET ORIENTALIUM LINGUARUM
IN
UNIVERSITATE ARGENTORATENSI PROFESSOR

Auditoribus suis S. P. D.

Ad Lectiones selectarum quarumdam Græcis ex Tragicis fabularum nuper a me invitati, tanta, præter spem, confluxistis frequentia, Commilitones, ut, quæ vel e bibliopoliis nostratibus, vel e publicis atque etiam privatis amicorum bibliothecis suppetebat, minime nobis sufficeret, exemplarium copia. Huic librorum penuriæ, qua, non mediocri nostro incommodo, primis lectionibus laborabamus, exoptatissimum subito, nec opinatum, remedium attulit Viri omni doctrina ac humanitate Politissimi, quo Cive gloriatur patria nostra, liberale non minus, quam ardentissi-

mum ſtudium, ac ſupra quam dici poteſt aſſiduum indefeſſumque, de Græcis Camœnis earumdemque cultoribus bene præclareque merendi. Is ex inſtructiſſimo penu, quem ad adornandam Novam Græcorum Poëtarum Scenicorum, ad fidem optimorum Codicum MStorum, nunc primum magnam partem collatorum, adhibitis omnis Criticæ Artis exquiſitiſſimis ſubſidiis, emendatam ac recognitam Editionem paratum habebat, non dubitavit duos Codices, Sua manu quam diligentiſſime exaratos, quorum alter Sophoclis Electram (a qua Lectiones noſtras auſpicatos nos eſſe, Ille intellexerat,) alter Euripidis Andromachen, ex Ipſius recenſione, continebat, mecum vobiſcumque, ſi typis eos exſcribi curare vellemus, communicandos benevolentiſſime offerre. Accepimus grati donum, perreximuſque ad Univerſitatis Typographum, honeſtiſſimum virum; quem, Brunckiani nominis auctoritate fretum, nihil jam morabatur, quin eo ipſo die opus ſuo periculo adgrederetur, neque umquam inde in-

termissa opera efficeret, ut libellum, cujus primis plagulis ad Lectiones nostras continuo uti cœperamus, jam, paucas post hebdomades, absolutum integrumque vestras in manus tradere possem. Rationes Suæ recensionis, qua parte textus Electræ Sophocleæ a lectione in editis libris vulgo recepta recedit, mox Ipse novus horum Poëtarum Editor publice reddet, pleniorem Suam splendidioremque Editionem, cujus hasce tamquam in compendio primitias nobis delibandas concessit, ipsa hac æstate, a Sophoclis quæ supersunt auspicaturus. Ad Andromachen Euripidis Observationes nonnullas, Criticas maxime, jam nunc adjungere visum est Viro Eruditissimo; tum ut vobis propensam Suam ad studia vestra in isto etiam genere juvanda, formandaque ingenia, voluntatem cumulato hoc documento testaretur; tum vero etiam, ut æquis et peritis harum rerum æstimatoribus planius pateret, quantum sit, quod futuri Fabularum Euripidearum Editoris et diligentiæ et ingenio præstandum reliquerit

Musgravii, V. Cl. qui novissimam Oxoniensem procuravit Editionem, sagax ceteroquin industria.

Hoc igitur liberalitatis Brunckii nostri fructu (Noster enim appellari, qui tam singulariter de nobis mereri voluit, dedignari non potest) quod si, quo cœpistis, ardore studioque perrexeritis uti; spem nobis Idem fecit, Se plura hujusmodi, tum Sophoclis et Euripidis, tum vero et Æschyli, atque etiam Aristophanis, eodem modo deinceps nobiscum, vestrum in usum et qui sequentur vestra exempla studiosorum Literarum Græcarum juvenum, esse communicaturum, ac proxime quidem Sophoclis Oedipum Regem, cum Euripidis Oreste, vestras in manus traditurum. Valete!

Scribebam Argentorati, Feriis Pentecostalibus, MDCCLXXIX.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

Υποκεῖται ὧδε τροφεὺς, δεικνὺς Ὀρέστῃ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν κλέψασα Ἠλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δείσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν. ὁ δὲ ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανιὼν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Ἄργος, δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΧΟΡΟΣ ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων.
ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Αγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.
τὸ γὰρ, παλαιὸν Αργος, οὑπόθεις· τὸ δὲ,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ινάχου κόρης·
αὕτη δ', Ορέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὑξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ηρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ' ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε·
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε,
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν,
ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ορέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων

Πυλάδη, τί χρὴ δρᾷν ἐν τάχει βουλευτέον·
ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
ξυναπτέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐσμὲν,
ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν
μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσῃ τάχα·
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ.
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ

γνῶσ᾽, οὐδ᾽ ὑποπτεύσουσιν ὧδ᾽ ἠνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ᾽, ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεὺς, παρ᾽ ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
ἄγγελλε δ᾽ ὅρκῳ προστιθεὶς, ὅθ᾽ οὕνεκα
τέθνηκ᾽ Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
δίφρων κυλισθείς· ὧδ᾽ ὁ μῦθος ἑστάτω.
ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖς τε πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
στέψαντες, εἶτ᾽ ἄψορρον ἥξομεν πάλιν,
τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἡδεῖαν φάτιν
φέρωμεν αὐτοῖς, τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας
φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ᾽, ὅταν λόγῳ θανὼν
ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ᾽, ὅταν δόμους
ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον.
ὡς κἄμ᾽ ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ᾽, ἐχθροῖς ἄστρον ὡς, λάμψειν ἔτι.
ἀλλ᾽ ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ᾽ ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ᾽ εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
σύ τ᾽ ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὡρμημένος·

καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον, καὶ καταστάτην δόμων.
εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
νὼ δ' ἔξιμεν. καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοί μοι δύστηνος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἆρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀήρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδάς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου
στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων, ἤδη στυγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,

ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ᾽, ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε,
μήτηρ δ᾽ ἡ 'μὴ, χὠ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.
κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ᾽ ἄλλης
ἢ μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
ἀδίκως οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ᾽ οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων
στυγερῶν τε γόων, ἔστ᾽ ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ᾽ ἦμαρ,
μὴ οὐ, τεκνολέτειρ᾽ ὥς τις ἀηδὼν,
ἐπὶ κωκυτῷ, τῶνδε πατρῴων
πρὸ θυρῶν, ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ᾽ Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι᾽ Ἑρμῆ, καὶ πότνι᾽ Ἀρὰ,
σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ἐριννύες, αἳ τοὺς
ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
ἔλθετ᾽, ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου,
καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ᾽ ἀδελφόν.
μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ
λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας — στροφὴ α΄.
Ἠλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
τάκεις ὧδ' ἀκόρετον οἰμωγὰν,
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς
ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾷν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

γενέθλα γενναίων τοκέων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὔ τί με
φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
ἀλλ' ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν,
αἶ αἶ, ἱκνοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα — ἀντιστρ. α΄.
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ στενάχουσα, διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
δεμία κακῶν,
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ;

ΗΛΕΚΤΡΑ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,
ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
ἅτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, στροφὴ β.
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος,
οἵα Χρυσόθεμις
ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὄλβιος, ὃν ἁ κλεινὰ
γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν,
ὃν ἔγωγ' ἀκάματα n. 1
προσμένουσ', ἄτεκνος,
τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ

ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον. ἀντιστρ. β'.
ἔτι μέγας οὐρανῷ
Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
βούνομον ἔχων ἀκτὰν
παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
ἇς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
ἀλλ', ἁπερεί τις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πατρός, ὧδε μὲν
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά, στροφὴ γ'.
οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις,

ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφάν, εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·
ὦ νύξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,
αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο,
τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟΡΟΣ.

φράζου, μὴ πόρσω φωνεῖν. ἀντιστρ. γ'.
οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
ψυχᾷ πολέμους. τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δὴ,
ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω
ταύτας ἄτας,
ὄφρα με βίος ἔχῃ.
τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φιλία γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;
τίνι φρονοῦντι καίρια;
ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.
ταῦτα γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται,
οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι·
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ, ἐπῳδός.
μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις·
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας
ὀξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν

κείσεται τάλας,
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδὼς, ἁπάντων τ'
εὐσέβεια θνατῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα,
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
ξύγγνωτε. πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ,
πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', οὐ δρῴη τάδ' ἂν,
ἃ 'γὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ;
ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδ' ἐμοὶ
λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἐσθήματα
φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους
σπένδοντα λοιβὰς ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν;
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,

τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾷν τῷδε συγκοιμωμένην;
ἡ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
ξύνεστ', Ἐριννὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη·
ἀλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
πατέρα τὸν ἁμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
ταύτῃ χοροὺς ἵστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ
θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
Ω δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔ τις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἥξοντ' Ὀρέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παραστᾶσ'· Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἥτις ἐκ χερῶν
κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· ξὺν δ' ἐποτρύνει πέλας

ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών,
ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
παυστῆρ' ἐφήξειν, ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τ' ἐμοῦ
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
ἐν οὖν τοιούτοις, οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.

ΧΟΡΟΣ.

φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κάρτα· μὴ δόκει μ' ἂν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς νῦν ἀπόντος, ἱστόρει τί σοι φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φής·
ἥξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φησίν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πέποιθ', ἐπεί τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

μή νυν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν,
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
κοὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά.
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καί σε βούλομαι ποιεῖν.
καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ᾗ 'γὼ λέγω,
ἀλλ' ᾗ σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.

ἅπαντα

ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα,
κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,
ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ'· ἐπαρκούντως δ' ἐμοί.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
τράπεζα κείσθω, καὶ περιῤῥείτω βίος.
ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμέ νιν λυπεῖν μόνον
βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς λαχεῖν.
οὐδ' ἂν σὺ σώφρων γ' οὖσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός. οὕτω γὰρ φανῇ πλείστοις κακὴ,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. ὡς τοῖς λόγοις

ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φέρ', εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἡλίου
φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μήποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅπως πάθῃς τι χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτ' ἐκφύγω.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ καὶ ξυναινέσεις ἐμοί;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆτα· μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

χωρήσομαί τ' ἄρ', εἴπερ ἐστάλην ὁδοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὃν ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

λέγ' ἀλλὰ τοῦτο· πολλάκι σμικροὶ λόγοι
ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν,

ἐλθόντ' ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὑφόρει ποτὲ
αὐτός, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν, ᾧ κατάσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ
δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,
ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν·
εἰ γάρ μ' ἀπώσῃ, ξὺν κακῷ μέτει πάλιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μέν, ὧν ἔχεις χεροῖν,
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις,
οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι
κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.
ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνῃ
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθων κάτω.
ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενής,
ἐμασχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα

κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
οὐκ ἔστω. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
κἀμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
ἅ 'χω, δὸς αὐτῷ τήνδε γ' ἀλιπαρῆ τρίχα,
καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
αἰτοῦ δὲ προσπίτνουσα, γῆθεν εὐμενῆ
ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν·
καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδὶ,
ὅπως τολοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
χερσὶ στέφωμεν, ἢ τανῦν δωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον,
πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα·
ὅμως δ', ἀδελφὴ, σοί θ' ὑπούργησον τάδε
ἐμοί τ' ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
πάντων ἐν Ἅιδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδει τὸ δρᾶν.
πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔστω, φίλαι·
ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων στροφή.
μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
λειπομένα σοφᾶς,
εἶσιν ἁ πρόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
χεροῖν κράτη· μέτεισιν, ὦ
τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
ὕπεστί μοι θράσος,
ἁδυπνόων κλύουσαν
ἀρτίως ὀνειράτων·
οὐ γάρ ποτ' ἀμνασεῖ γ' ὁ φύσας
Ἑλλάνων ἄναξ,
οὐδ' ἁ παλαιὰ χαλκόπληκτος
ἀμφάκης γένυς,
ἅ νιν κατέπεφνεν αἰ-
σχίσταις ἐν αἰκίαις.
ἥξει δὲ καὶ πολύπους ἀντιστροφή.
καὶ πολύχειρ, ἁ δεινοῖς
κρυπτομένα λόχοις,
χαλκόπους Ἐρινύς.
ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
μιαιφόνων γάμων ἁμιλ-
λήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις·
πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει,
μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἤτοι

μαντεῖαι βροτῶν
οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,
οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
εἰ μὴ τόδε φάσμα νυ-
κτὸς εὖ κατασχήσει.
ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν ἐπῳδός.
πολύπονος ἱππεία,
ὡς ἔμολες αἰανὴ
τᾷδε γᾷ.
εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
παγχρύσων δίφρων
δυστάνοισιν αἰκίαις
πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς,
οὔτις πω
ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ.
οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
μήτοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους.
νῦν δ', ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπῃ
ἐμοῦ γε. καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ,

ὡς

ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ᾽ ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ᾗ χρῆν σ᾽ ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ᾽ ἐτύγχανες·
ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σός, ὃν θρηνεῖς ἀεί,
τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
λύπης, ὅτ᾽ ἔσπειρ᾽, ὥσπερ ἡ τίκτουσ᾽ ἐγώ.
εἶεν. δίδαξον δή με τοῦ χάριν τίνων
ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ᾽ οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ᾽ ἐμὴν κτανεῖν.
ἀλλ᾽ αὐταδέλφου δῆτα Μενέλεω; κτανὼν
τἄμ᾽, οὐκ ἔμελλε τῶνδ᾽ ἐμοὶ δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ;
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ᾽ ἦν χάριν.
ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν᾽ ἵμερον τέκνων,
ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ᾽ ἐνῆν;
οὐ ταῦτ᾽ ἀβούλου καὶ κακοτρόπου πατρός;
δοκῶ μέν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ᾽ ἂν ἡ θανοῦσά γ᾽, εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γ᾽ ἔμ᾽, ὡς ἄρξασά τι

λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὕπερ
λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῂς κτεῖναι. τίς ἂν
τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἴσχίων ἔτι,
εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, ἀλλά σ' ἔσπασε
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
ἢ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ' οὑμὸς, ὡς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας, ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη
κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς, πολλὰ κἀντιβὰς, μόλις
ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν

χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τίθης.
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθης.
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς,
κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας, ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς δ', ἐάνπερ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὕνεκα.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε,
ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν
ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἣ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου.
ὁ δ' ἄλλος ἔξω χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν
τλήμων Ὀρέστης δυστυχῆ τρίβει βίον·
ὃν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπῃτιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὕνεκα
κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας εἴτε χρὴ κακὴν,

εἴτε στόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ' οὔ σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν,
κεἰ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὅθ' οὕνεκα
ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια, καὶ τὰ σὰ
ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾷν βίᾳ.
αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἦ σ' ἐγὼ, καὶ τἄμ' ἔπη,
καὶ τἄργα τἀμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοὔργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀλλ' οὐ, μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρῄζοιμ᾽· οὐδ᾽ ἐπίστασαι κλύειν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔκουν ἐάσεις οὐδ᾽ ὑπ᾽ εὐφήμου βοῆς
θῦσαί μ᾽, ἐπειδὴ σοί γ᾽ ἐφῆκα πᾶν λέγειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐῶ, κελεύω· θῦε, μηδ᾽ ἐπαιτιῶ
τοὐμὸν στόμ᾽. ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ᾽ ἔτι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ᾽, ἡ παροῦσά μοι,
πάγκαρπ᾽, ἄνακτι τῷδ᾽ ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ὧν νῦν ἔχω.
κλύεις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βάξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί·
μὴ ξὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον τῇδε νυκτὶ φάσματα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει᾽ ἄναξ,
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ᾽ ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.
καὶ μή, με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς.
ἀλλ᾽ ὧδέ μ᾽ αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ᾽ ἀμφέπειν τάδε,

φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
εὐημεροῦσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἵλεως κλύων,
δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.
τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾷν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς
εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τάδ' ἐστὶν, ὦ ξέν'· αὐτὸς ᾔκασας καλῶς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾷν.

ΧΟΡΟΣ.

μάλιστα πάντων ἥδε σοι κείνη πάρα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ χαῖρ' ἄνασσα. σοὶ φέρων ἥκω λόγους
ἡδεῖς, φίλου παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρῄζω, τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὢν

ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τέθνηκ' Ορέστης. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἲ ἐγὼ τάλαιν', ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τί φῄς, τί φῄς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

θανόντ' Ορέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπωλόμην δύστηνος. οὐδέν εἰμ' ἔτι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ'· ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε,
τἀληθὲς εἰπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.
κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
ἓν δ' ἴσθ'. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
δρόμων διαύλων πεντάεθλ', ἃ νομίζεται,
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια

ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγών,
εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα.
εἷς ἦν Ἀχαιός, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνήρ·
ὁ δ' ὄγδοος, λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
ἔνατος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
στάντες δ', ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς
κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν· οἱ δ' ἅμα
ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά.
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων,

ἔχριμπτ'

ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιόν τ' ἀνεὶς
σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
ἔθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισσαῖον ἱππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος,
ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει, παρεὶς
κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας τ' ἔχων
πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
πώλοις, διώκει· κἀξισώσαντες ζυγὰ
ἠλαυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος
κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει στήλην ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ,
πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.

στρατὸς δ', ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
οἷ' ἔργα δράσας, οἷα λαγχάνει κακὰ,
φορούμενος πρὸς οὖδας, ἀλλὰ τοὐρανῷ
σκέλη προφαίνων· ἕως τε νιν διφρηλάται,
μόλις καταχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν οἵπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ, φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ καὶ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίνεται.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔτοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενοῦτο· κἄμ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δ' ἐμοὶ
φόνους πατρῴους, δείν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας
ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα· νῦν ἕκηλά που,
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἴ μοι τάλαινα. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ορέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔτοι σύ· κεῖνος δ' ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἤκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὕβριζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἥκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν
ἔα τά θ' αὑτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἆρ' ὑμῖν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ,
Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς
αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
καὶ πατρὸς ἤδη. δεῖ με δουλεύειν πάλιν

ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ
φονεῦσι πατρός. ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὔτι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος ἔσσομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἔνδον ὄντων, ὡς χάρις μὲν, ἢν κτάνῃ·
λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

Ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ — στροφὴ α'.
ποῦ φαέθων
Ἅλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
κρύπτουσιν ἕκηλοι;
ἒ, ἔ· αἶ, αἶ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, τί δακρύεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπολεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς
Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ
τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσῃ.

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα γὰρ ἄνακτ᾽ Ἀμφιάρεων — ἀντιστρ. α'.
χρυσοδέτοις
ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν·
καὶ νῦν ὑπὸ γαίας —

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἒ, ἔ· ἰώ.

ΧΟΡΟΣ.

πάμψυχος ἀνάσσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ δῆτ᾽· ὀλοὰ γάρ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐδάμη;

ΧΟΡΟΣ.

ναί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶδ᾽, οἶδ᾽· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμ-
φὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ᾽ οὔτις ἔτ᾽ ἔσθ᾽·
ὃς γὰρ ἔτ᾽ ἦν, φροῦδος ἀναρπασθείς.

ΧΟΡΟΣ.

δειλαία δειλαίων κυρεῖς. στροφὴ β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κἀγὼ τοῦδ᾽ ἴστωρ, ὑπερίστωρ,
πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
δεινῶν τε στυγνῶν τ᾽ ἀχέων.

ΧΟΡΟΣ.

εἴδομεν ἃ θροεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μέ νυν μηκέτι
παραγάγῃς, ἵν' οὐ —

ΧΟΡΟΣ.

τί φής;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεισιν ἐλπίδων
ἔτι κοινοτόκων
εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί.

ΧΟΡΟΣ.

πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος. ἀντιστρ. β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ,
τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἄσκοπος ἁ λώβα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμᾶν χερῶν —

ΧΟΡΟΣ.

παπαῖ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κέκευθεν, οὔτε του
τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Ὑφ' ἡδονῆς σοι, φιλτάτη, διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε, κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πάρεστ' Ὀρέστης ἡμὶν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἴ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου, σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα, θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πρός νυν θεῶν, ἄκουσον, ὡς μαθοῦσ' ἐμοῦ,
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεοῤῥύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
μήπου τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν·
ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον·
κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ,
χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων·
καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
μή του τόδ' ἀγλάϊσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
τῷ γὰρ προσήκει, πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε;
κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
οὐδ' αὖ σύ. πῶς γάρ; ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ

τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια.
ἄγ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ ὡυτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ τῆς ἀνοίας. ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρῃ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τἀκείνου δέ σοι
σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν εἰς κεῖνόν γ' ὅρα.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἴμοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὤλλυτο.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κατ' οἶκον, ἡδὺς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἴμοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶμαι μάλις' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ορέςου ταῦτα προσθεῖναί τινα.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὦ δυςυχής. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα
ἵν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἱκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δ' ἐμοὶ πίθῃ,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναςήσω ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τλῆναί σε δρῶσαν ἃν ἐγὼ παραινέσω.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅρα. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε δὴ νῦν, ᾗ βεβούλευμαι τελεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων,

ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστὶν, ἀλλ᾽ Ἅδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον.
ἔγωγ᾽ ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ,
θάλλοντά τ᾽, εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
φόνου ποτ᾽ αὐτὸν πράκτορ᾽ ἥξεσθαι πατρός·
νῦν δ᾽ ἡνίκ᾽ οὐκέτ᾽ ἐστὶν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου
ξὺν τῇδ᾽ ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
Αἴγισθον· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ᾽ ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥᾴθυμος; εἰς τίν᾽ ἐλπίδων
βλέψασ᾽ ἔτ᾽ ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ,
πάρεστι δ᾽ ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου.
ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ᾽ ἐλπίσῃς ὅπως
τεύξῃ ποτ᾽· οὐ γὰρ ὧδ᾽ ἄβουλός ἐστ᾽ ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥστε σόν ποτ᾽ ἢ κἀμὸν γένος
βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
ἀλλ᾽ ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσῃ, τοῦ κασιγνήτου θ᾽ ἅμα·
ἔπειτα δ᾽, ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
καλῇ τολοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξῃ. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν.
λόγων γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ᾽ ἐμοί;
τίς γάρ ποτ᾽ ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
τοιοῖσδ᾽ ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;

Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,
ὣ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην,
ὣ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὐστήτην φόνου.
τούτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς, ἔν τε πανδήμῳ πόλει
τιμᾶν ἅπαντας, οὕνεκ' ἀνδρείας, χρεών.
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρὶ,
ξύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ,
παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γινώσκουσ', ὅτι
ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.
ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
αὐτή θ' ὁπλίζῃ, κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς·
σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.
τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν,
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;

ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ᾽, εἴ τις τοῦσδ᾽ ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ᾽ ἐπωφελεῖ,
βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ᾽ ὅταν θανεῖν
χρήζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ᾽ ἔχῃ λαβεῖν.
ἀλλ᾽ ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ᾽ ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος,
κατάσχες ὀργήν· καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄρρητ᾽ ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.

ΧΟΡΟΣ.

πείθου· προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας. καλῶς δ᾽
ᾔδη σ᾽ ἀπορρίψουσαν ἁπηγγελλόμην.
ἀλλ᾽ αὐτόχειρί μοι, μόνῃ τε, δραστέον·
τοὔργον τόδ᾽· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ᾽ ἀφήσομεν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

(φεῦ) εἴθ᾽ ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς
θνήσκοντος, εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ᾽ ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι᾽ αἰῶνος μένειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὔποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄπελθε. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δέ σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσῃ σὺ νῷν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἴρηκας ὀρθῶς, ᾧ σὺ πρόσκειται κακῷ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ποιήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ τοῦτ' ἀληθὲς, οὐδὲ βουλεύσῃ πάλιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν, ὧν ἐγὼ λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄπειμι τοίνυν. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' εἴσιθ'. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς· ἐπεὶ

πολλῆς

πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους — στροφὴ α'.
οἰωνοὺς ἐσορώμενοι
τροφῶν κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρω-
σι, τάδ' οὐκ ἐπίσας τελοῦμεν;
ἀλλ' οὐ μὰ τὰν Διὸς ἀστραπὰν,
καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
δαρὸν ἄρ' οὐκ ἀπόνητοι.
ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα,
κατά μοι βόασον οἰκτρὰν
ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις,
ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη.
ὅτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων — ἀντιστρ. α'.
νοσεῖ δή· τὰ δὲ πρὸς τέκνων,
διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξι-
σοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ.
πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ἠλέκτρα, οἶτον ἀεὶ πατρὸς
δειλαία στενάχουσ', ὅπως
ἁ πανόδυρτος ἀηδὼν,
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς,
τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα,

διδύμαν ἑλοῦσ' ἐριννύν.
τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλαστοῖ;
οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς, — στροφὴ β'.
εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει
νώνυμος, ὦ παῖ, παῖ·
ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἵλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοπλισαμένα,
δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ,
σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι.
ζώης μοι καθύπερθεν χερὶ, — ἀντιστρ. β'.
πλούτῳ τε, τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοί-
ρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αἴγισθον, ἔνθ' ᾤκηκεν, ἱστορῶ πάλαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χὠ φράσας ἀζήμιος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;

ΧΟΡΟΣ.

ἥδ᾽, εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἴθ᾽, ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ᾽, ὅτι
Φωκεῖς ματεύουσ᾽ ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἴμοι τάλαιν᾽· οὐ δή ποθ᾽ ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν᾽· ἀλλ᾽ ἐμοὶ γέρων
ἐφεῖτ᾽ Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ᾽ ἔστιν, ὦ ξέν᾽; ὥς μ᾽ ὑπέρχεται φόβος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν᾽ ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἲ ἐγὼ τάλαινα, τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἤδη σαφές.
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν,
τόδ᾽ ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,

ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ἐμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δόθ', ἥτις ἐστὶ, προσφέροντες· οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε·
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὡς ἀπ' ἐλπίδων,
οὐχ ὥσπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα.
κοὔτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος.
ἀλλ' ἐν ξένῃσι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἴ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος,

ἔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί.
νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
θύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
τέθνηκ' ἐγὼ σοί· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών·
γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρα προὔπεμπες, ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχὴς
δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο,
ὅς σ' ὧδ' ἐμοὶ προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς, σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴμοι, οἴμοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴμοι, οἴμοι,
πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.
τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
τὴν μηδὲν, εἰς τὸ μηδὲν, ὡς ξὺν σοὶ κάτω
ναίω τολοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.

ΧΟΡΟΣ.

θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ, λόγων ἀμηχανῶν,
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ᾽ ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ᾽ εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τόδ᾽ ἔστ᾽ ἐκεῖνο, καὶ μάλ᾽ ἀθλίως ἔχον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ᾽, ὦ ξέν᾽, ἀμφ᾽ ἐμοὶ στένεις τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ σῶμ᾽ ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὔτοι ποτ᾽ ἄλλην ἢ με δυσφημεῖς, ξένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ

φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ᾽, ὦ ξέν᾽, ὧδ᾽ ἐπισκοπῶν στένεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς οὐκ ἄρ᾽ ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν τῶνδ᾽ ἔτ᾽ ἐχθίω βλέπειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅθ᾽ οὕνεκ᾽ εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ᾽ ἐξεσήμηνας κακόν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῖς πατρός· εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς γάρ σ᾽ ἀνάγκῃ τῇδε προτρέπει βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ᾽ οὐδὲν ἐξισοῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐδ᾽ οὑπαρήξων, οὐδ᾽ ὁ κωλύσων πάρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆθ᾽. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ δύσποτμ᾽, ὡς ὁρῶν σ᾽ ἐποικτείρω πάλαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μόνος βροτῶν νυν ἴσθ᾽ ἐποικτείρας ποτέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἔστιν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πείθου λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ φημ' ἐάσειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὔφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ᾽ οὐχὶ σόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴπερ γ᾽ Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ᾽ οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ᾽ ἠσκημένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῦ δ᾽ ἔστ᾽ ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ ἔμψυχός γ᾽ ἐγώ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ γὰρ σὺ κεῖνος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τήνδε προσβλέψασ᾽ ἐμοῦ
σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ᾽ εἰ σαφῆ λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλτατον φῶς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φθέγμ', ἀφίκου;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔχω σε χερσίν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ γοναὶ, στροφὴ α'.
γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
ἐμόλετ' ἀρτίως,
ἐφεύρετ', ἤλθετ', εἴδεθ' οὓς ἐχρῄζετε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔστιν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὐ μὰ τὰν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν, στροφὴ β'.

τόδε μὲν οὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἄχθος ἔνδον
γυναικῶν ὂν αἰεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅρα γε μὲν δὴ, κἀν γυναιξὶν ὡς ἄρης
ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὀτοτοτοτοί. στροφὴ γ'.
ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὔποτε καταλύσιμον,
οὐδέποτε λησόμενον
- - - - - -
ἁμέτερον
οἷον ἔφυ κακόν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔξοιδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁ πᾶς ἐμοὶ, ἀντιστρ. α'.
ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν
τάδε δίκᾳ χρόνος.
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξύμφημι κἀγώ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δρῶσα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὗ μή 'στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος, ἀντιστρ. β΄.
μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
ἐπεί σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τότ' εἶδες, ὅτε θεοί γ' ἔμ' ὤτρυναν μολεῖν.

- - - - - - - - - - - - - -

ΗΛΕΚΤΡΑ.

- - - - - - - ἀντιστρ. γ΄.
ἔφρασας ὑπερτέραν
τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα·
δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μὲν, σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ,
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὧδ' ἐμοὶ φανῆναι,
μή τί με πολύστονον ὧδ' ἰδὼν —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ ποιήσω;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἀποστερήσῃς
τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἢ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ξυναινεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ οὔ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν
ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.
ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον,
οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
νῦν δ' ἔχω σε· προὐφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἇς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκ' ἐμέ,
μήθ' ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἃ δ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
σήμαιν', ὅπου φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμους·
ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ
στέναζ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται, καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς,
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων
ὅθ' οὕνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς
γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί·
κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυῤῥοοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δ' ἔμ' ἄσκοπα·
ὥστ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὁρᾷν.
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδὸν,
ἄρχ' αὐτὸς, ὥς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον. ἢ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγᾶν ἐπῄνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις

δόμων ἀπώσαιτ᾽, οὔτ᾽ ἂν ἡσθείη λαβών.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
πότερα παρ᾽ οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ᾽ ἔτι,
ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενής,
ὅτ᾽ οὐ παρ᾽ αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε;
ἀλλ᾽ εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ ᾽κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν᾽ ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
νῦν δ᾽ εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ.
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθεθ᾽, ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ᾽, ἀπηλλάχθαι δ᾽ ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καλῶς. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

εἷς τῶν ἐν ᾍδου μάνθαν᾽ ἐνθάδ᾽ ὢν ἀνήρ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τελουμένων εἴποιμ᾽ ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν φράσον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐχὶ ξυνίης;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποίῳ; τί φωνεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὗ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθείᾳ χεροῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅδ' ἐστί. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κεῖνος εἶ,
ὃς τόνδε κἀμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλ' ἐμὲ
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί.
χαῖρ', ὦ πάτερ. πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ

ἤχθηρα, κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν, ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη,
νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε, καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ,
ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί·
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
αἰτῶ, προπίτνω, λίσσομαι· γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια
τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴδεθ' ὅπου προνέμεται στροφή.
τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι,

μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων,
ἄφυκτοι κύνες,
ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ
τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
παράγεται γὰρ ἐνέρων ἀντιστροφή.
δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια,
νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων·
ὁ Μαίας δὲ παῖς
Ἑρμῆς σφ' ἄγει, δόλον σκότῳ
κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκέτ' ἀμμένει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἡ μὲν ἐς τάφον
λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φρουρήσουσ' ὅπως
Αἴγισθος αὐτὸς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

αἶ αἶ αἶ αἶ. ἰὼ στέγαι
φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσ' ἀνήκουστα στροφὴ α'.
δύστανος, ὥστε φρῖξαι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οἴμοι τάλαιν'. Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ τέκνον, τέκνον,
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ᾠκτείρεθ' οὗτος, οὔθ' ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε στροφὴ β'.
μοῖρα καθημερία φθίνει, φθίνει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὤ μοι πέπληγμαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὤ μοι μάλ' αὖθις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

τελοῦσ᾽ ἀραί· ζῶσιν οἱ στροφὴ γ'.
γᾶς ὑποκείμενοι.
πολύῤῥυτον γὰρ αἷμ᾽ ὑπεξ-
αιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ
πάλαι θανόντες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
στάζει θυηλῆς Ἄρεος· οὐδ᾽ ἔχω λέγειν,
Ορέστα, πῶς κυρεῖ γε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τἀν δόμοισι μὲν,
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
τέθνηκεν ἡ τάλαινα. μηκέτ᾽ ἐκφοβοῦ
μητρῷον ὥς σε λῆμ᾽ ἀτιμάσει ποτέ.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε· λεύσσω γὰρ ἀντιστρ. α'.
Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ παῖδες, οὐκ ἄψοῤῥον; εἰσορᾶτέ που
τὸν ἄνδρ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν; οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθὼς - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -

ΧΟΡΟΣ.

βᾶτε κατ᾽ ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα. ἀντιστρ. β'.
νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ᾽ ὡς πάλιν —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θάρσει· τελοῦμεν ᾗ νοεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔπειγέ νυν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ δὴ βέβηκα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τἀνθάδ᾽ ἂν μέλοιτ᾽ ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

δι᾽ ὠτὸς ἂν παῦρά γ᾽, ὡς — ἀντιστρ. γ΄.
νηπίῳ, ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι,
λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς
δίκας ἀγῶνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ ποθ᾽ οἱ Φωκεῖς ξένοι,
οὕς φασ᾽ Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ᾽ ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σὲ τὴν ἐν τῷ πάρος
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλιστά σοι μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ᾽ ἂν κατειδυῖαν φράσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔξοιδα. πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ποῦ δῆτ᾽ ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκ᾽ ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

σιγᾶν ἄνωγα, κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν, Ἀργείοις θ' ὁρᾶν,
ὡς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
στόμια δέχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν,
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φύσῃ φρένας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ. τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνευ φθόνου μὲν, εὖ
πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε, καὶ προσηγορεῖν, φίλος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δὲ,
εἴ που κατ' οἶκον μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὕτη πέλας σοῦ. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἴμοι, τί λεύσσω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἴμοι, ξυνῆκα τοὔπος. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ', ὁ προσφωνῶν ἐμέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλλου πάλαι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὄλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλ' ἐμοὶ πάρες
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ πέρα λέγειν ἔα,

πρὸς θεῶν, ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
τί γὰρ βροτῶν ἂν ξὺν κακοῖς μεμιγμένων
θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρόθες
ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,
ἄποπτον ἡμῶν· ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χωροῖς ἂν εἴσω ξὺν τάχει. λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ὁ 'γὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοὔργον, σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες
πατέρα τὸν ἁμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ γοῦν σ'· ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.

ἀλλ'

ἀλλ' ἕρφ'.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὑφηγοῦ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοὶ βαδιστέον πάρος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ μὴ φύγω σε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνῃς, φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

ΤΕΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ.

Νεοπτόλεμος ἐν Τροίᾳ γέρας λαβὼν Ἀνδρομάχην, τὴν Ἕκτορος γυναῖκα, παῖδα ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς Μολοσσόν· ὕστερον δὲ ἐπέγημεν Ἑρμιόνην, τὴν Μενελάου θυγατέρα. δίκας δὲ πρῶτον ᾐτηκὼς τῆς Ἀχιλλέως ἀναιρέσεως τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα, πάλιν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ χρηστήριον, μετανοήσας, ἵνα τὸν θεὸν ἐξιλάσηται. ζηλοτύπως δὲ ἔχουσα πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην ἡ βασιλὶς, ἐβουλεύσατο κατ' αὐτῆς θάνατον, μεταπεμψαμένη τὸν Μενέλαον· ἡ δὲ τὸ παιδίον μὲν ὑπεξέθηκεν, αὐτὴ δὲ κατέφυγεν ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Θέτιδος· οἱ δὲ περὶ τὸν Μενέλαον καὶ τὸ παιδίον ἀνεῦρον, καὶ ἐκείνην ἀπατήσαντες ἀνήγειραν· καὶ σφάττειν μέλλοντες ἀμφοτέρους, ἐκωλύθησαν, Πηλέως ἐπιφανέντος. Μενέλαος μὲν οὖν ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην. Ἑρμιόνη δὲ μετενόησεν, εὐλαβηθεῖσα τὴν παρουσίαν τοῦ Νεοπτολέμου· παραγενόμενος δὲ ὁ Ὀρέστης ταύτην μὲν ἀπήγαγε πείσας, Νεοπτολέμῳ δὲ ἐπεβούλευσεν· ὃν καὶ φονευθέντα παρῆσαν οἱ φέροντες. Πηλεῖ δὲ μέλλοντι τὸν νεκρὸν θρηνεῖν, Θέτις ἐπιφανεῖσα τοῦτον μὲν ἐν Δελφοῖς ἐπέταξε θάψαι, τὴν δὲ Ἀνδρομάχην εἰς Μολοσσοὺς ἀποστεῖλαι μετὰ τοῦ παιδὸς, αὐτὸν δὲ ἀθανασίαν προσδέχεσθαι· τυχὼν δὲ ταύτης εἰς Μακάρων νήσους ᾤκησεν.

Η μὲν σκηνὴ τῆ δράματ☉ ἐν Φθίᾳ κεῖται· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ Φθιωτίδων γυναικῶν· προλογίζει δὲ Ανδρομάχη. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν δευτέρων· ὁ πρόλογ☉ σαφῶς καὶ εὐλόγως εἰρημένος. ἔςι δὲ καὶ τὰ ἐλεγεῖα τὰ ἐν τῷ θρήνῳ τῆς Ανδρομάχης ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει· ῥῆσις Ερμιόνης, τὸ βασιλικὸν ἐμφαίνυσα· καὶ ὁ πρὸς Ανδρομάχην λόγ☉ ὐ κακῶς εἰρημένος· εὖ δὲ ἔχων καὶ ὁ Πηλεὺς, ὁ τὴν Ανδρομάχην ἀφελόμεν☉.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ.

ΠΗΛΕΥΣ.

ΑΛΛΗ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΤΙΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις,
ὅθεν ποθ' ἕδνων ξὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ
Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην,
δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιὸς Ἕκτορι,
ζηλωτὸς ἔν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχη χρόνῳ·
νῦν δ', εἴ τις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή.
ἥτις πόσιν μὲν Ἕκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως
θανόντ' ἐσεῖδον, παῖδά θ', ὃν τίκτω πόσει,
ῥιφθέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἀπ' ὀρθίων,
ἐπεὶ τὸ Τροίας εἷλον Ἕλληνες πέδον.
αὐτὴ δὲ δούλη, τῶν ἐλευθερωτάτων
οἴκων νομισθεῖσ', Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην,
τῷ νησιώτῃ Νεοπτολέμῳ δορὸς γέρας
δοθεῖσα, λείας Τρωϊκῆς ἐξαίρετον.
Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας,

ξύγχορτα ναίω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσία
Πηλεῖ ξυνῴκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις
φεύγουσ' ὅμιλον· Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς
Θετίδειον αὐδᾷ, θεᾶς χάριν νυμφευμάτων.
ἔνθ' οἶκον ἔσχε τόνδε παῖς Ἀχιλλέως,
Πηλέα δ' ἀνάσσειν γῆς ἐᾷ Φαρσαλίας,
ζῶντος γέροντος σκῆπτρον οὐ θέλων λαβεῖν.
κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω γόνον,
πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ γ' ἐμῷ.
καὶ πρὶν μὲν ἐν κακοῖσι κειμένην ὅμως
ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου,
ἀλκήν τιν' εὑρεῖν, κἀπικούρησιν κακῶν.
ἐπεὶ δὲ τὴν Λάκαιναν Ερμιόνην γαμεῖ,
τοὐμὸν παρώσας δεσπότης δοῦλον λέχος,
κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι.
λέγει γὰρ ὥς νιν φαρμάκοις κεκρυμμένοις
τίθημ' ἄπαιδα, καὶ πόσει μισουμένην,
αὐτὴ δὲ ναίειν οἶκον ἀντ' αὐτῆς θέλω
τόνδ', ἐκβαλοῦσα λέκτρα τἀκείνης βίᾳ,
ἃ 'γὼ τὸ πρόσθεν οὐχ ἑκοῦσ' ἐδεξάμην,
νῦν δ' ἐκλέλοιπα· Ζεὺς τάδ' εἰδείη μέγας,
ὡς οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθην λέχει.
ἀλλ' οὔ σφε πείθω, βούλεται δ' ἐμὲ κτανεῖν·
πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως ξυνδρᾷ τάδε·
καὶ νῦν κατ' οἴκους ἔστ' ἀπὸ Σπάρτης μολὼν
κατ' αὐτὸ τοῦτο. δειματουμένη δ' ἐγὼ,
δόμων πάροικον, Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον
θάσσω τόδ' ἐλθοῦσ', ἤν με κωλύσῃ θανεῖν.

Πηλ

Πηλεύς τε γάρ νιν, ἔκγονοί τε Πηλέως,
σέβουσιν, ἑρμήνευμα Νηρῇδος γάμων.
ὃς δ' ἐστὶ παῖς μοι μόνος, ὑπεκπέμπω λάθρα
ἄλλους ἐς οἴκους, μὴ θάνῃ φοβουμένη.
ὁ γὰρ φυτεύσας αὐτὸν, οὔτ' ἐμοὶ πάρα
προσωφελῆσαι, παιδί τ' οὐδέν ἐστ', ἀπὼν
Δελφῶν κατ' αἶαν, ἔνθα Λοξίᾳ δίκην
δίδωσι μανίας, ᾗ ποτ' ἐς Πυθὼ μολὼν
ᾔτησε Φοῖβον πατρὸς οὗ τίνειν δίκην·
εἴ πως τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξαιτούμενος,
θεὸν παράσχοιτ' ἐς τὰ λοιπὸν εὐμενῆ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

δέσποιν', ἐγώ τοι τοὔνομ' οὐ φεύγω τόδε
καλεῖν σ', ἐπείπερ καὶ κατ' οἶκον ἠξίουν
τὸν σὸν, τὰ Τροίας ἡνίκ' ᾠκοῦμεν πέδον·
εὔνους δὲ καὶ σοὶ, ζῶντί τ' ἦν τῷ σῷ πόσει,
καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους,
φόβῳ μὲν, εἴ τις δεσποτῶν αἰσθήσεται,
οἴκτῳ δὲ τῷ σῷ. δεινὰ γὰρ βουλεύεται
Μενέλαος εἰς σὲ, παῖς θ', ἃ σοι φυλακτέα.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὦ φιλτάτη σύνδουλε, σύνδουλος γὰρ εἶ
τῇ πρόσθ' ἀνάσσῃ τῇδε, νῦν δὲ δυστυχεῖ,
τί δρῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκουσιν αὖ,
κτεῖναι θέλοντες τὴν πανάθλιαν ἐμέ;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

τὸν παῖδά σου μέλλουσιν, ὦ δύστηνε σὺ,
κτείνειν, ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οἴμοι· πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον;
πόθεν ποτ'; ὦ δύστηνος, ὡς ἀπωλόμην.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

οὐκ οἶδ'· ἐκείνων δ' ᾐσθόμην ἐγὼ τάδε·
φροῦδος δ' ἐπ' αὐτὸν Μενέλεως δόμων ἄπο.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ἀπωλόμην ἄρ', ὦ τέκνον; κτενοῦσί σε
δισσοὶ λαβόντες γῦπες· ὁ δὲ κεκλημένος
πατὴρ ἔτ' ἐν Δελφοῖσι τυγχάνει μένων.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς,
κείνου παρόντος· νῦν δ' ἔρημος εἶ φίλων.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἥξοι, φάτις;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

καὶ μὴν ἔπεμψ' ἐπ' αὐτὸν οὐχ ἅπαξ μόνον.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

μῶν οὖν δοκεῖς σοῦ φροντίσαι τιν' ἀγγέλων;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

πόθεν; θέλεις οὖν ἄγγελος μολεῖν σύ μοι;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

τί δῆτα φήσω, χρόνιος οὖσ' ἐκ δωμάτων;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

πολλὰς ἂν εὕροις μηχανάς· γυνὴ γὰρ εἶ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

κίνδυνος· Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ φύλαξ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὁρᾷς· ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

οὐ δῆτα· μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί.
ἀλλ' εἶμ', ἐπείτοι κοὐ περίβλεπτος βίος
δούλης γυναικὸς, ἤν τι καὶ πάθω κακόν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

χώρει νυν· ἡμεῖς δ', οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ
θρήνοισι, καὶ γόοισι, καὶ δακρύμασι,
πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν. ἐμπέφυκε γὰρ
γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν
ἀνὰ στόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.
πάρεστι δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ πολλ' ἐμοὶ στένειν·
πόλιν πατρῴαν, τὸν θανόντα θ' Ἕκτορα,
στερρόν τε τὸν ἐμὸν δαίμον', ᾧ ξυνεζύγην,
δούλειον ἦμαρ εἰσπεσοῦσ' ἀναξίως.
χρὴ δ' οὔποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς
ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω.

Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις, οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν
ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν,
ἇς ἕνεκ', ὦ Τροία, δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον
εἷλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς ἄρης,
καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα, τὸν περὶ τείχη
εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος·

αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
δουλοσύναν στυγερὰν ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ·
πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροὸς, ἀνίκ' ἔλειπον
ἄστυ τε καὶ θαλάμους, καὶ πόσιν ἐν κονίαις.
ᾤ μοι ἐγὼ μελέα, τί μ' ἐχρῆν ἔτι φέγγος ὁρᾶσθαι,
Ἑρμιόνας δούλαν; ἇς ὕπο τειρομένα,
πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα,
τάκομαι, ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβάς.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ γύναι, ἃ Θέτιδος δάπεδον καὶ ἀνάκτορα θάσσεις στρ. α'.
δαρὸν, οὐδὲ λείπεις,
Φθιὰς ὅμως ἔμολον ποτὶ σὰν Ἀσιήτιδα γένναν,
εἴ τι σοι δυναίμαν
ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν,
οἵ σε καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι στυγερᾷ συνέκλῃσαν
τλάμον', ἀμφὶ λέκτρων
διδύμων ἐπίκοινον
οὖσαν, ἀμφὶ παῖδ' Ἀχιλλέως·
γνῶθι τύχαν, λόγισαι τὸ παρὸν κακὸν, εἰς ὅπερ ἥκεις. ἀντ. α'.
δεσπόταις ἁμιλλᾷ,
Ἰλιὰς οὖσα κόρα, Λακεδαίμονος ἐκγενέτῃσι;
λεῖπε δεξίμηλον
δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ· τί σοι
καιρὸς ἀτυζομένᾳ, δέμας ἀεικέλιον καταλείβειν
δεσποτῶν ἀνάγκαις;
τὸ κρατοῦν δέ σε πείσει.
τί μόχθον, οὐδὲν οὖσα, μοχθεῖς;

ἀλλ' ἴθι, λεῖπε θεᾶς Νηρηΐδος ἀγλαὸν ἕδραν, στρ. β'.
γνῶθι δ' οὖσ' ἐπὶ ξένας,
δμωΐς, ἐπ' ἀλλοτρίας πόλεως,
ἔνθ' οὐ φίλων τιν' εἰσορᾷς
σῶν, ὦ δυστυχεστάτα,
ὦ παντάλαινα νύμφα.
οἰκτροτάτα γάρ ἔμοιγ' ἔμολες, γύναι Ἰλιάς, οἴκους· ἀντ. β'.
δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ
ἡσυχίαν ἄγομεν, τὸ δὲ σὸν
οἴκτῳ φέρουσα τυγχάνω,
μὴ παῖς τᾶς Διὸς κόρας
σοί μ' εὖ φρονοῦσαν εἰδῇ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς,
στολμόν τε χρωτὸς τόνδε ποικίλων πέπλων,
οὐ τῶν Ἀχιλλέως, οὐδὲ Πηλέως ἄπο
δόμων ἀπαρχὰς δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμην,
ἀλλ' ἐκ Λακαίνης Σπαρτιάτιδος χθονὸς
Μενέλαος ἡμῖν ταῦτα δωρεῖται πατὴρ
πολλοῖς ξὺν ἕδνοις, ὥστ' ἐλευθεροστομεῖν.
ὑμᾶς μὲν οὖν τοῖσδ' ἀνταμείβομαι λόγοις.
σὺ δ', οὖσα δούλη, καὶ δορίκτητος γυνή,
δόμους κατασχεῖν, ἐκβαλοῦσ' ἡμᾶς, θέλεις
τούσδε· στυγοῦμαι δ' ἀνδρί, φαρμάκοισι σοῖς·
νηδὺς δ' ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται.
δεινὴ γὰρ Ἠπειρῶτις εἰς τὰ τοιάδε
ψυχὴ γυναικῶν, ὧν ἐπισχήσω σ' ἐγώ.

κοὐδέν σ' ὀνήσει δῶμα Νηρῆδος τόδε,
οὐ βωμὸς, οὐδὲ ναὸς, ἀλλὰ κατθανῇ.
ἢν δ' οὖν βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν σῶσαι θέλῃ,
δεῖ σ', ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλβίων φρονημάτων,
πτῆξαι ταπεινὴν, προσπεσεῖν τ' ἐμὸν γόνυ,
σαίρειν τε δῶμα τοὐμὸν, ἐκ χρυσηλάτων
τευχέων χερὶ σπείρουσαν Ἀχελώου δρόσον,
γνῶναί θ' ἵν' εἶ γῆς. οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε,
οὐ Πρίαμος ὁ ζάχρυσος, ἀλλ' Ἑλλὰς πόλις.
εἰς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας, δύστηνε σὺ,
ἣ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν,
τολμᾷς ξυνεύδειν, καὶ τέκν' αὐθέντου πάρα
τίκτειν. τοιοῦτο πᾶν τὸ βάρβαρον γένος·
πατήρ τε θυγατρὶ, παῖς τε μητρὶ μίγνυται,
κόρη τ' ἀδελφῷ· διὰ φόνου δ' οἱ φίλτατοι
χωροῦσι· καὶ τῶνδ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος.
ἃ μὴ παρ' ἡμᾶς εἴσφερ'· οὐδὲ γὰρ καλὸν
δυοῖν γυναικοῖν ἄνδρ' ἕν' ἡνίας ἔχειν.
ἀλλ' εἰς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν
στέργουσιν, ὅστις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλει.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίφθονον τὸ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστ' ἀεί.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

φεῦ, φεῦ·
κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον, ἐν δὲ τῷ νέῳ
τὸ μὴ δίκαιον ὅστις ἀνθρώπων ἔχει.
ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ τὸ δουλεύειν με σοὶ

λόγων ἀπώσῃ, πόλλ' ἔχουσαν ἔνδικα,
ἢν δ' αὖ κρατήσω. μὴ 'πὶ τῷδ' ὄφλω βλάβην.
οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα τοὺς κρείσσους λόγους
πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο.
ὅμως δ' ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
εἴπ', ὦ νεᾶνι, τῷ σ' ἐχεγγύῳ λόγῳ
πεισθεῖσ' ἀπωθῶ γνησίων νυμφευμάτων;
ὡς ἡ Λάκαινα τῶν Φρυγῶν μείων πόλις,
τύχῃ θ' ὑπερθῶ, καί μ' ἐλευθέραν ὁρᾷς;
ἢ τῷ νέῳ τε καὶ σφριγῶντι σώματι,
πόλεώς τε μεγέθει, καὶ φίλοις ἐπηρμένη,
οἶκον καταχεῖν τὸν σὸν ἀντὶ σοῦ θέλω;
πότερον ἵν' αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω
δούλους, ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα;
ἢ τοὺς ἐμούς τις παῖδας ἐξανέξεται
Φθίας τυράννους ὄντας, ἢν σὺ μὴ τέκῃς;
φιλοῦσι γάρ μ' Ελληνες· Εκτορός τ' ἄπο,
αὐτή τ' ἀμαυρὰ, κοὐ τύραννος ἦν Φρυγῶν;
οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις,
ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς.
φίλτρον δὲ καὶ τόδ'· οὐ τὸ κάλλος, ὦ γύναι,
ἀλλ' αἱ 'ρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνευνέτας.
σὺ δ' ἤν τι κνισθῇς, ἡ Λάκαινα μὲν πόλις
μέγ' ἐστὶ, τὴν δὲ Σκῦρον οὐδαμοῦ τίθης.
πλουτεῖς δ' ἐν οὐ πλουτοῦσι, Μενέλεως δέ σοι
μείζων Ἀχιλλέως. ταῦτά τοί σ' ἔχθει πόσις.
χρὴ γὰρ γυναῖκα, κἂν κακῷ πόσει δοθῇ,
στέργειν, ἅμιλλάν τ' οὐκ ἔχειν φρονήματος.

εἰ δ' ἀμφὶ Θρήκην, χιόνι τὴν κατάῤῥυτον,
τύραννον ἔσχες ἄνδρ', ἵν' ἐν μέρει λέχος
δίδωσι πολλαῖς εἷς ἀνὴρ κοινούμενος,
ἔκτεινας ἂν τάσδ'; εἶτ' ἀπληστίαν λέχους
πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν εὑρέθης.
αἰσχρόν γε· καίτοι χεῖρον ἀρσένων νόσον
ταύτην νοσοῦμεν· ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς.
ὦ φίλταθ' Ἕκτορ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν σὴν χάριν
σοὶ καὶ ξυνήρων, εἴ τι σε σφάλλοι Κύπρις·
καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς
ἐπέσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρόν.
καὶ ταῦτα δρῶσα τῇ 'ρετῇ προσηγόμην
πόσιν· σὺ δ' οὐδὲ ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου
τῷ σῷ προσίζειν ἀνδρὶ δειμαίνουσ' ἐᾷς.
μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ; γυναὶ,
ζήτει παρελθεῖν· τῶν κακῶν γὰρ μητέρων
φεύγειν τρόπους χρὴ τέκν', ὅσοις ἔνεστι νοῦς.

ΧΟΡΟΣ.

δέσποιν', ὅσον σοι ῥᾳδίως παρίσταται,
τοσόνδε πείθου τῇδε συμβῆναι λόγοις.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τί σεμνομυθεῖς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων,
ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οὔκουν ἐφ' οἷσγε νῦν καθέστηκας λόγοις.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

νέα πέφυκας, καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ', εἰς ὅσον δύνῃ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οὐκ οὖν σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μή, οὐ καλά.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

οὐ βαρβάρων νόμοισιν οἰκοῦμεν πόλιν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

κἀκεῖ τά γ' αἰσχρὰ κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

σοφή, σοφὴ σύ· κατθανεῖν δ' ὅμως σε δεῖ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὁρᾷς ἄγαλμα Θέτιδος εἴς σ' ἀποβλέπον;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

μισοῦν γε πατρίδα σὴν Ἀχιλλέως φόνῳ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Ελένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγώ, μήτηρ γε σή.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἦ καὶ πρόσω γὰρ τῶν ἐμῶν ψαύσεις κακῶν;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ἰδοὺ σιωπῶ, κἀπιλάζυμαι στόμα.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἐκεῖνο λέξον, οὗπερ οὕνεκ' ἐστάλην.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.
λέγω σ' ἐγὼ νῦν οὐκ ἔχειν, ὅσον σε δεῖ.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
λείψεις τόδ' ἁγνὸν τέμενος ἐναλίας θεοῦ;
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.
εἰ μὲν θανοῦμαί γ'· εἰ δὲ μή, οὐ λείψω ποτέ.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
ὡς τοῦτ' ἄραρ' οὖν, οὐ μενῶ πόσιν μολεῖν.
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.
ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν πρόσθεν ἐκδώσω μέ σοι.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
πῦρ σοι προσοίσω, κοὐ τόσον προσκέψομαι.
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.
σὺ δ' οὖν κάταιθε· θεοὶ γὰρ εἴσονται τάδε.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
καὶ χρωτὶ δεινῶν τραυμάτων ἀλγηδόνας.
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.
σφάζ'· αἱμάτου θεᾶς βωμὸν, ἣ μέτεισί σε.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα, καὶ σκληρὸν θράσος,
ἐγκαρτερεῖς δὴ θάνατον; ἀλλ' ἐγώ σ' ἕδρας
ἐκ τῆσδ' ἑκοῦσαν ἐξαναστήσω τάχα·
τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. ἀλλὰ γὰρ λόγους
κρύψω· τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα.
κάθησ' ἑδραία. καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει
τηκτὸς μόλυβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγὼ,
πρὶν, ᾧ πέποιθας, παῖδ' Ἀχιλλέως μολεῖν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

πέποιθα· δεινὸν δ', ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων
ἄκη βροτοῖσι θεῶν καταστῆσαί τινα,
ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω,
οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω
κακῆς· τοσοῦτον ἐσμὲν ἀνθρώποις κακόν.

ΧΟΡΟΣ.

Η μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν, στροφὴ α'.
Ἰδαίαν ἐς νάπαν ὅτ' ἦλθ' ὁ
Μαίας τε καὶ Διὸς τόκος,
τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων
ἄγων τὸ καλλιζυγὲς,
ἔριδι στυγερᾷ
κεκορυθμένον εὐμορφίας,
σταθμοὺς ἐπὶ βούτα,
βοτῆρ' ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν,
ἔρημόν θ' ἑστιοῦχον αὐλάν.
ταὶ δ', ἐπεὶ ὑλόκομον νάπος ἤλυθον, ἀντιστρ. α'.
οὐρείαν πιδάκων ἔνιψαντ'
αἰγλᾶντα σώματ' ἐν ῥοαῖς·
ἔβαν δὲ Πριαμίδαν, ὑπερ-
βολαῖς λόγων δυσφρόνων
παραβαλλόμεναι.
Κύπρις εἷλε, λόγοις αἱόλοις
τέρψιν μὲν ἀκοῦσαι,
πικρὰν δὲ βίου σύγχυσιν Φρυγῶν πόλει
ταλαίνᾳ, περγάμοις τε Τροίας.
εἴθε δ' ὑπὲρ κεφαλὰν ἔβαλεν κακὸν, στροφὴ β'.

ἅτις τίκεν ποτὲ Πάριν,
πρὶν Ἰδαῖον κατοικίσαι λέπας,
ὅτε νιν παρὰ θεσπεσίῳ δάφνᾳ
βόασε Κασάνδρα κτανεῖν,
μεγάλαν Πριάμου πόλεως λώβαν.
τίν' οὐκ ἐπῆλθε; ποῖον οὐκ ἐλίσσετο
δαμογερόντων, βρέφος φονεύειν;
οὔτ' ἂν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸς ἦλθε ἀντιστρ. β΄.
δούλειος, οὔτε σὺ, γύναι,
τυράννων ἔχες ἂν δόμων ἕδρας·
παρέλυσε δ' ἂν Ἑλλάδος ἀλγεινοὺς
πόνους, οὓς ἀμφὶ Τροίαν
δεκέτεις ἀλάληντο νέοι λόγχαις·
λέχη τ' ἔρημ' ἂν οὔποτ' ἐξελείπετο,
καὶ τεκέων ὀρφανοὶ γέροντες.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἥκω λαβὼν σὸν παῖδ', ὃν εἰς ἄλλους δόμους
λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπεξέθου.
σὲ μὲν γὰρ ηὔχεις θεᾶς βρέτας σῶσαι τόδε,
τοῦτον δὲ τοὺς κρύψαντας. ἀλλ' ἐφευρέθης
ἧσσον φρονοῦσα τοῦδε Μενέλεω, γύναι.
κεἰ μὴ τόδ' ἐκλιποῦσ' ἐρημώσεις πέδον,
ὅδ' ἀντὶ τοῦ σοῦ σώματος σφαγήσεται.
ταῦτ' οὖν λογίζου, πότερα κατθανεῖν θέλεις,
ἢ τόνδ' ὀλέσθαι σῆς ἁμαρτίας ὕπερ,
ἣν εἰς ἔμ' εἴς τε παῖδ' ἐμὴν ἁμαρτάνεις.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὦ δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν

οὐδὲν γεγῶσι βίοτον ὤγκωσας μέγαν.
εὔκλεια δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ὕπο,
εὐδαιμονίζω· τοὺς δ' ὑπὸ ψευδῶν, ἔχειν
οὐκ ἀξιώσω πλὴν τύχῃ φρονεῖν δοκεῖν.
σὺ δὴ στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ποτὲ
Τροίαν ἀφείλου Πρίαμον, ὧδε φαῦλος ὤν;
ὅστις θυγατρὸς ἀντίπαιδος ἐκ λόγων
τοσόνδ' ἔπνευσας, καὶ γυναικὶ δυστυχεῖ
δούλῃ κατέστης εἰς ἀγῶν'· οὐκ ἀξιῶ
οὔτ' οὖν σε Τροίας, οὔτε σοῦ Τροίαν ἔτι.
ἔξωθέν εἰσιν, οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν,
λαμπροί· τὰ δ' ἔνδον, πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι.
[πλὴν εἴ τι πλούτῳ· τοῦτο δ' ἰσχύει μέγα]
Μενέλαε, φέρε δή, διαπεράνωμεν λόγους.
τέθνηκα τῇ σῇ θυγατρὶ, καί μ' ἀπώλεσε·
μιαιφόνον μὲν οὐκέτ' ἂν φύγοι μύσος.
ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς καὶ σὺ τοῦδ' ἀγωνιῇ
φόνου, τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει, κλέος.
ἢν δ' οὖν ἐγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω,
τὸν παῖδά μου κτανεῖτε; κᾆτα πῶς πατὴρ,
τέκνου θανόντος, ῥᾳδίως ἀνέξεται;
οὐχ ὧδ' ἄνανδρον αὐτὸν ἡ Τροία καλεῖ.
ἀλλ' εἶσιν οἷ χρή. Πηλέως γὰρ ἄξια
πατρός τ' Ἀχιλλέως ἔργα δρῶν φανήσεται.
ὤσει δὲ σὴν παῖδ' ἐκ δόμων· σὺ δ', ἐκδιδοὺς
ἄλλῳ, τί λέξεις; πότερον ὡς κακὸν πόσιν
φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον; ἀλλὰ ψεύσεται.
γαμεῖ δέ τίς νιν; ἢ σφ' ἄνανδρον ἐν δόμοις

χήραν καθέξεις πολιόν; ὦ τλῆμον ἄνερ,
κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιῤῥοάς;
πόσας δ' ἂν εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην
βούλοι' ἂν εὑρεῖν, ἢ παθεῖν ἃ 'γὼ λέγω;
οὐ χρὴ 'πὶ μικροῖς μεγάλα πορσύνειν κακὰ,
οὐδ', εἰ γυναῖκες ἐσμὲν ἀτηρὸν κακὸν,
ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν.
ἡμεῖς γὰρ, εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν,
καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν, ὡς αὐτὴ λέγει,
ἑκόντες, οὐκ ἄκοντες, οὐδὲ βώμιοι
πιτνοῦντες, αὐτοὶ τὴν δίκην ὑφέξομεν
ἐν σοῖσι γαμβροῖς, οἷσιν οὐκ ἐλάσσονα
βλάβην ὀφείλω, προσθεῖσ' ἀπαιδίαν.
ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοίδε· τῆς δὲ σῆς φρενὸς
ἓν που δέδοικα· διὰ γυναικείαν ἔριν
καὶ τὴν τάλαιναν ὤλεσας πόλιν Φρυγῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγαν ἔλεξας, ὡς γυνὴ, πρὸς ἄρσενας,
καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενός.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

γύναι, τάδ' ἐστὶ σμικρὰ, καὶ μοναρχίας
οὐκ ἄξι', ὡς φῄς, τῆς ἐμῆς, οὐδ' Ἑλλάδος.
εὖ δ' ἴσθ', ὅτου τις τυγχάνει χρείαν ἔχων
τοῦτ' ἔσθ' ἑκάστῳ μεῖζον ἢ Τροίαν ἑλεῖν.
κἀγὼ θυγατρὶ, μεγάλα γὰρ κρίνω τάδε,
λέχους στέρεσθαι, ξύμμαχος καθίσταμαι.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ', ἂν πάσχῃ γυνή·
ἀνδρὸς δ' ἁμαρτάνουσ' ἁμαρτάνει βίου.

δούλων δ' ἐκεῖνον τῶν ἐμῶν ἄρχειν χρεὼν,
καὶ τῶν ἐκείνου τοὺς ἐμοὺς, ἡμᾶς τε πρός.
φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι
ὀρθῶς πεφύκασ', ἀλλὰ κοινὰ χρήματα.
μένων δὲ τοὺς ἀπόντας, εἰ μὴ θήσομαι
τἄμ' ὡς ἄριστα, φαῦλός εἰμι κοὐ σοφός.
ἀλλ' ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς·
ὡς, ἢν θάνῃς σὺ, παῖς ὅδ' ἐκφεύγει μόρον,
σοῦ δ' οὐ θελούσης κατθανεῖν, τόνδε κτενῶ.
δυοῖν δ' ἀνάγκη θατέρῳ λιπεῖν βίον.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οἴμοι, πικρὰν κλήρωσιν, αἵρεσίν τ' ἐμοὶ
βίου καθίστης· καὶ λαχοῦσά γ' ἀθλία,
καὶ μὴ λαχοῦσα, δυστυχὴς καθίσταμαι.
ὦ μεγάλα πράσσων αἰτίας μικρᾶς πέρι,
πιθοῦ τι· καίνεις μ' ἀντὶ τοῦ; ποίαν πόλιν
προὔδωκα; τίνα σῶν ἔκτανον παίδων ἐγώ;
ποῖον δ' ἔπρησα δῶμ'; ἐκοιμήθην βίᾳ
ξὺν δεσπόταισι· κᾆτ' ἔμ', οὐ κεῖνον κτενεῖς
τὸν αἴτιον τῶνδ'; ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς,
πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑστέραν οὖσαν, φέρῃ;
οἴμοι κακῶν τῶνδ'· ὦ τάλαιν' ἐμὴ πατρίς.
ὡς δεινὰ πάσχω. τί δ' ἐμὲ καὶ τεκεῖν ἐχρῆν,
ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει τῷδε προσθέσθαι διπλοῦν;
τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ; πρὸς τί χρὴ βλέπειν;
πρὸς τὰς παρούσας ἢ παρελθούσας τύχας;
ἥτις σφαγὰς μὲν Ἕκτορος τροχηλάτους
κατεῖδον, οἰκτρῶς τ' Ἴλιον πυρούμενον,

αὐτὴ δὲ δούλη ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔβην,
κόμης ἐπισπασθεῖσ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, φονεῦσιν Ἕκτορος νυμφεύομαι.
ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν
οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά;
εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι, λοιπὸς ὀφθαλμὸς βίου·
τοῦτον κτανεῖν μέλλουσιν, οἷς δοκεῖ τάδε.
οὐ δῆτα, τοῦ 'μοῦ γ' οὕνεκ' ἀθλίου βίου.
ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπὶς, εἰ σωθήσεται·
ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνου.
ἰδοὺ προλείπω βωμόν· ἥδε χειρία
σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέρην.
ὦ τέκνον, ἡ τεκοῦσά σ', ὡς σὺ μὴ θάνῃς,
στείχω πρὸς Ἅιδην· ἢν δ' ὑπεκδράμῃς μόρον,
μέμνησο μητρὸς, οἷα τλᾶσ' ἀπωλόμην,
καὶ πατρὶ τῷ σῷ, διὰ φιλημάτων ἰὼν,
δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας,
λέγ' οἷ' ἔπραξα. πᾶσιν ἀνθρώποις ἄρ' ἦν
ψυχὴ τέκν'· ὅστις δ' αὔτ', ἄπειρος ὢν, ψέγει,
ἧσσον μὲν ἀλγεῖ, δυστυχῶν δ' εὐδαιμονεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ᾤκτειρ' ἀκούσασ'· οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ
βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.
εἰς ξύμβασιν δ' ἐχρῆν σε σήν γε παῖδ' ἄγειν,
Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῇ πόνων.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

λάβεσθέ μοι τῆσδ', ἀμφελίξαντες χέρας,
δμῶες· λόγους γὰρ οὐ φίλους ἀκούσεται.

ἐγώ σ',

ἐγώ σ', ἵν' ἁγνὸν βωμὸν ἐκλίπῃς θεᾶς,
προὔτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ἐπὶ σφαγήν.
καὶ τἀμφὶ σοῦ μὲν ὧδ' ἔχοντ' ἐπίστασο·
τὰ δ' ἀμφὶ παιδὸς τοῦδε, παῖς ἐμὴ κρινεῖ,
ἤν τε κτανεῖν νιν, ἤν τε μὴ κτείνειν θέλῃ.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους τούσδ', ἵν' εἰς ἐλευθέρους
δούλη γεγῶσα, μήποθ' ὑβρίζειν μάθῃς.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οἴμοι· δόλῳ μ' ὑπῆλθες· ἠπατήμεθα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

κήρυσσ' ἅπασιν· οὐ γὰρ ἐξαρνούμεθα.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ἦ ταῦτ' ἐν ὑμῖν, τοῖς παρ' Εὐρώτᾳ, σοφά;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ τοῖς γε Τροίᾳ, τοὺς παθόντας ἀντιδρᾶν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

τὰ θεῖα δ' οὐ θεῖ', οὐδ' ἔχειν ἡγῇ δίκην;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὅταν τάδ' ᾖ, τότ' οἴσομεν· σὲ δὲ κτενῶ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ', ἀπὸ πτερῶν σπάσας;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐ δῆτα· θυγατρὶ δ', ἤν θέλῃ, δώσω κτανεῖν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οἴμοι· τί δῆτα σοῦ καταστένω, τέκνον;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὔκουν θρασεῖά γ' αὐτὸν ἐλπὶς ἀναμένει.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια,
ψευδῶν ἄνακτες, μηχανοῤῥάφοι κακῶν,
ἑλικτὰ, κοὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ πᾶν πέριξ.
φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα.
τί δ' οὐκ ἐν ὑμῖν ἐστίν; οὐ πλεῖστοι φόνοι;
οὐκ αἰσχροκερδεῖς; οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ', ἐφευρίσκεσθ' ἀεί;
ὄλοισθ'· ἐμοὶ δὲ θάνατος οὐχ οὕτω βαρὺς,
ὥς σοὶ δέδοκται. κεῖνα γάρ μ' ἀπώλεσεν,
ὅθ' ἡ τάλαινα πόλις ἀνηλώθη Φρυγῶν,
πόσις θ' ὁ κλεινὸς, ὅς σε πολλάκις δορὶ
ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου κακόν.
νῦν δ', εἰς γυναῖκα γοργὸς ὁπλίτης φανεὶς,
κτείνεις μ'· ἀπόκτειν'. ὡς ἀθώπευτόν γέ σε
γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς καὶ παῖδα σήν.
ἐπεὶ σὺ μὲν πέφυκας ἐν Σπάρτῃ μέγας,
ἡμεῖς δὲ Τροίᾳ γ'· εἰ δ' ἐγὼ πράσσω κακῶς,
μηδὲν τόδ' αὔχει· καὶ σὺ γὰρ πράξειας ἄν.

ΧΟΡΟΣ.

Οὐδέποτ' ἂν δίδυμα στροφὴ α'.
λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν,
οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους,
ἔριδας τ' οἴκων,
δυσμενεῖς τε λύπας.
τὴν μίαν μοι στεργέτω πόσις γάμοις
ἀκοινώνητον εὐνάν.

οὐδὲ γὰρ ἐν πόλεσι ἀντιστρ. α΄.
δίπτυχοι τυραννίδες
μιᾶς ἀμείνονες φέρειν·
ἄχθος ἐπ' ἄχθει
καὶ στάσις πολίταις.
ἐργάταιν θ', ὕμνων τε τεκτόνοιν δυοῖν,
ἔριν κραίνουσι Μοῦσαι.
πνοιαὶ δ' ὅταν φέρωσι ναυτίλους θοαί, στροφὴ β΄.
κατὰ πηδαλίων διδύμα
πραπίδων γνώμα,
σοφῶν τε πλῆθος ἀθρόον, ἀσθενέστερον
φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς.
ἑνὸς ἁ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα,
κατά τε πόλιας,
ὁπόταν εὑρεῖν θέλωσι καιρόν.
ἔδειξεν ἡ Λάκαινα τοῦ στρατηλάτου ἀντιστρ. β΄.
Μενέλα· διὰ γὰρ πυρὸς ἦλθ'
ἑτέρῳ λέχει,
κτείνει δὲ τὴν τάλαιναν Ἰλιάδα κόραν,
παῖδά τε, δύσφρονος ἔριδος ὕπερ.
ἄθεός γ', ἄνομος, ἄχαρις ὁ φόνος.
ἔτι σε, πότνια,
μεταστροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐσορῶ τόδε σύγκρατον
ζεῦγος πρὸ δόμων,
ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένον.
δύστηνε γύναι, τλῆμον δὲ σύ, παῖ,

ματρὸς λεχέων ὃς ὑπερθνήσκεις,
οὐδὲν μετέχων,
οὐδ' αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ἅδ' ἐγὼ, χέρας αἱματη- στροφὴ γ'.
ρὰς βρόχοισι κεκλῃμένα,
πέμπομαι κατὰ γαίας.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ.

μᾶτερ, μᾶτερ· ἐγὼ δὲ σᾷ
πτέρυγι συγκαταβαίνω,
θῦμα δάϊον.
ὦ χθονὸς Φθίας κράντορες,
ὦ πάτερ, ὦ μόλε
φίλοις ἐπίκουρος.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

κείσῃ δὴ, τέκνον, ὦ φίλος,
μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σᾶς,
νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ, σὺν νεκρῷ τε.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ.

ὤμοι, μοι, τί πάθω;
τάλας δῆτ' ἐγὼ, σύ τε, μᾶτερ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἴθ' ὑποχθόνιοι· καὶ γὰρ ἀπ' ἐχθρῶν
ἥκετε πύργων.
δύο δ' ἐκ δισσαῖν θνήσκετ' ἀνάγκαιν.
σὲ μὲν ἡμετέρα ψῆφος ἀναιρεῖ·
παῖδα δ' ἐμὴ παῖς τόνδ' Ἑρμιόνη.
καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη λείπειν

ἐχθροὺς ἐχθρῶν, ἐξὸν κτείνειν
καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὦ πόσις, πόσις, εἴθε σὰν ἀντιστρ. γ'.
χεῖρα καὶ δόρυ σύμμαχον
κτησαίμαν, Πριάμου παῖ.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ.

δύστανος, τί δ' ἐγὼ μόρου
παράτροπον τέλος εὕρω;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

λίσσου, γούνασι
δεσπότου χρίμπτων, ὦ τέκνον.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ.

ὦ φίλος, ὦ φίλος,
ἄνες θανάτου με.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

λείβομαι, δακρύοις κόρας
στάζω, λισσάδος ὡς πέτρας
λιβὰς ἀνήλιος, ἁ τάλαινα.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ.

ὤ μοι, μοι· τί δ' ἐγὼ
κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί με προσπίπτεις, ἁλίαν πέτραν
ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων;
τοῖς γὰρ ἐμοῖσιν γέγον' ὠφελία,
σοὶ δ' οὐδὲν ἔχω φίλτρον, ἐπεί τοι
μέγ' ἀναλώσας ψυχῆς μόριον,

Τροίαν εἷλον, καὶ μητέρα σὴν,
ἧς ἀπολαύων
Ἅιδην χθόνιον καταβήσῃ.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας,
σπουδῇ τιθέντα δεῦρο γηραιὸν πόδα.

ΠΗΛΕΥΣ.

Ὑμᾶς ἐρωτῶ, τόν τ᾽ ἐφεστῶτα σφαγῇ,
τί ταῦτα; καὶ πῶς, κἀκ τίνος λόγου νοσεῖ
δόμος; τί πράσσετ᾽ ἄκριτα μηχανώμενοι;
Μενέλα᾽, ἐπίσχες· μὴ τάχυν᾽ ἄνευ δίκης.
ἡγοῦ σὺ θᾶσσον· οὐ γάρ, ὡς ἔοικ᾽ ἐμοὶ,
σχολῆς τόδ᾽ ἔργον, ἀλλ᾽ ἀνηβητηρίαν
ῥώμην μ᾽ ἐπαινῶ λαμβάνειν, εἴπερ ποτέ.
πρῶτον μὲν οὖν κατ᾽ οὖρον, ὥσπερ ἱστίοις,
ἐμπνεύσομαι τῇδ᾽· εἰπὲ, τίνι δίκῃ, χέρας
βρόχοισιν ἐκδήσαντες, οἵδ᾽ ἄγουσί σε,
καὶ παῖδ᾽; ὕπαρνος γάρ τις ὧς ἀπόλλυσαι,
ἡμῶν ἀπόντων, τοῦ τε κυρίου σέθεν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

οἵδ᾽, ὦ γεραιὲ, σὺν τέκνῳ θανουμένην
ἄγουσί μ᾽ οὕτως, ὡς ὁρᾷς. τί σοι λέγω;
οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμίᾳ
μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ᾽ ἀγγέλων.
ἔριν δὲ τὴν κατ᾽ οἶκον οἶσθά που κλύων
τῆς τοῦδε θυγατρὸς, ὧν τ᾽ ἀπόλλυμαι χάριν.
καὶ νῦν με βωμοῦ Θέτιδος, ἣ τὸν εὐγενῆ
ἔτικτέ σοι παῖδ᾽, ἣν σὺ θαυμαστὴν σέβεις,

ἄγουσ' ἀποσπάσαντες, οὔτε τῷ δίκῃ
κρίναντες, οὐδὲ τοὺς ἀπόντας ἐκ δόμων
μείναντες, ἀλλὰ τὴν ἐμὴν ἐρημίαν
γνόντες, τέκνου τε τοῦδ', ὃν, οὐδὲν αἴτιον,
μέλλουσι σὺν ἐμοὶ τῇ ταλαιπώρῳ κτανεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω σ', ὦ γέρον, τῶν σῶν πάρος
πιτνοῦσα γονάτων, χειρὶ δ' οὐκ ἔξεστί μοι
τῆς σῆς λαβέσθαι φιλτάτης γενειάδος,
ῥῦσαί με, πρὸς θεῶν· εἰ δὲ μὴ, θανούμεθα,
αἰσχρῶς μὲν ὑμῖν, δυστυχῶς δ' ἐμοὶ, γέρον.

ΠΗΛΕΥΣ.

χαλᾶν κελεύω δεσμὰ, πρὶν κλάειν τινὰ,
καὶ τῆσδε χεῖρας διπτύχους ἀνιέναι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' ἄλλος οὐχ ἧσσων σέθεν,
καὶ τῆσδε πολλῷ κυριώτερος γεγώς.

ΠΗΛΕΥΣ.

πῶς; ἦ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν
δεῦρ'; οὐχ ἅλις σοι τῶν κατὰ Σπάρτην κρατεῖν;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

εἷλόν νιν αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἐγώ.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὑμὸς δέ γ' αὐτὴν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὔκουν ἐκείνου τἀμὰ, τἀκείνου τ' ἐμά;

ΠΗΛΕΥΣ.

δρᾶν εὖ, κακῶς δ' οὔ, μηδ' ἀποκτείνειν βίᾳ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὡς τήνδ᾽ ἀπάξεις οὔποτ᾽ ἐξ ἐμῆς χερός.

ΠΗΛΕΥΣ.

σκήπτρῳ δὲ τῷδε σὸν καθαιμάξω κάρα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ψαῦσόν γ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς, καὶ πέλας πρόσελθέ μου.

ΠΗΛΕΥΣ.

σὺ γὰρ μετ᾽ ἀνδρῶν, ὦ κάκιστε, κἀκ κακῶν;
σοί που μέτεστιν, ὡς ἐν ἀνδράσιν, λόγου;
ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχους,
ἄκληστ᾽, ἄδουλα δώμαθ᾽ ἑστίας λιπών,
ὡς δὴ γυναῖκα σώφρον᾽ ἐν δόμοις ἔχων,
πασῶν κακίστην. οὐδ᾽ ἄν, εἰ βούλοιτό τις,
σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
αἳ ξὺν νέοισιν, ἐξερημοῦσαι δόμους,
γυμνοῖσι μηροῖς, καὶ πέπλοις ἀνειμένοις,
δρόμους, παλαίστρας τ᾽, οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοί,
κοινὰς ἔχουσι. κᾆτα θαυμάζειν χρεών,
εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε;
Ελένην ἐρέσθαι χρῆν τάδ᾽, ἥτις ἐκ δόμων,
τὸν σὸν λιποῦσα φίλιον, ἐξεκώμασε
νεανίου μετ᾽ ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα.
κἄπειτ᾽, ἐκείνης οὕνεχ᾽, Ἑλλήνων ὄχλον
τοσόνδ᾽ ἀθροίσας, ἤγαγες πρὸς Ιλιον·
ἣν χρῆν σ᾽ ἀποπτύσαντα, μὴ κινεῖν δόρυ,
κακὴν ἐφευρόντ᾽, ἀλλ᾽ ἐᾶν αὐτοῦ μένειν,
μισθόν τε δόντα, μήποτ᾽ εἰς οἴκους λαβεῖν.
ἀλλ᾽ οὔτι ταύτῃ σὸν φρόνημ᾽ ἐπούρισας·

ψυχὰς

ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας,
παίδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας ἐν δόμοις,
πολιοὺς τ' ἀφείλου πατέρας εὐγενῆ τέκνα.
ὧν εἷς ἐγὼ δύστηνος, αὐθέντην δέ σε,
μιάστορ' ὥς τιν', εἰσδέδορκ' Ἀχιλλέως.
ὃς οὐδὲ τρωθεὶς ἦλθες ἐκ Τροίας μόνος,
κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν
ὅμοι' ἐκεῖσε δεῦρό τ' ἤγαγες πάλιν.
κἀγὼ μὲν ηὔδων τῷ γαμοῦντι, μήτε σοὶ
κῆδος ξυνάψαι, μήτε δώμασιν λαβεῖν.
κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρουσι γὰρ
μητρῷ' ὀνείδη. τοῦτο καὶ σκοπεῖτέ μοι,
μνηστῆρες, ἐσθλῆς θυγατέρ' ἐκ μητρὸς λαβεῖν.
πρὸς τοῖσδε δ' εἰς ἀδελφὸν οἷ' ἐφύβρισας,
σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα;
οὕτως ἔδεισας, μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχοις.
ἑλὼν δὲ Τροίαν, εἶμι γὰρ κἀνταῦθά σοι,
οὐκ ἔκτανες γυναῖκα, χειρίαν λαβών·
ἀλλ' ὡς ἐπεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος,
φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα,
ἥσσων πεφυκὼς Κύπριδος, ὦ κάκιστε σύ.
κἄπειτ' ἐς οἴκους τῶν ἐμῶν ἐλθὼν τέκνων,
πορθεῖς ἀπόντων, καὶ γυναῖκα δυστυχῆ
κτείνεις ἀτίμως, παῖδά θ', ὃς κλαίοντά σε
καὶ τὴν ἐν οἴκοις σὴν καταστήσει κόρην,
κεἰ τρὶς νόθος πέφυκε. πολλάκις δέ τοι
ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορᾷ,
νόθοι τε πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες.

ἀλλ' ἐκκομίζου παῖδα. κύδιον βροτοῖς
πένητα χρηστὸν, ἢ κακὸν καὶ πλούσιον,
γαμβρὸν πεπᾶσθαι καὶ φίλον· σὺ δ' οὐδὲν εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

σμικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς νεῖκος ἀνθρώποις μέγα
γλῶσσ' ἐκπορίζει· τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν
ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας, ὡς σοφοὶ,
καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας Ἑλλησίν ποτε;
ὅτ' ὢν σὺ Πηλεὺς, καὶ πατρὸς κλεινοῦ, θεοῖς
κῆδος ξυνάψας, αἰσχρὰ μὲν σαυτῷ λέγεις,
ἡμῖν δ' ὀνείδη διὰ γυναῖκα βάρβαρον,
ἣν χρῆν σ' ἐλαύνειν τῆλ' ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς,
ὑπέρ τε Φᾶσιν, καὶ παρεκβαλεῖν ἀεὶ,
οὖσαν μὲν Ἠπειρῶτιν, οὗ πεσήματα
πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν,
τοῦ σοῦ δὲ παιδὸς αἵματος κοινουμένην.
Πάρις γὰρ, ὃς σὸν παῖδ' ἔπεφν' Ἀχιλλέα,
Ἕκτορος ἀδελφὸς ἦν, δάμαρ δ' ἥδ' Ἕκτορος.
καὶ τῇδε γ' εἰσέρχῃ σὺ ταυτὸν εἰς στέγος,
καὶ ξυντράπεζον ἀξιοῖς ἔχειν βίον,
τίκτειν δ' ἐν οἴκοις παῖδας ἐχθίστους ἐᾷς·
ἃ 'γὼ, προνοίᾳ τῇ τε σῇ κἀμῇ, γέρον,
κτανεῖν θέλων τήνδ', ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι.
καίτοι φέρ', ἅψασθαι γὰρ οὐκ αἰσχρὸν λόγου,
ἢν παῖς μὲν ἡ 'μὴ μὴ τέκῃ, ταύτης δ' ἄπο
βλαστῶσι παῖδες, τούσδε γῆς Φθιώτιδος

στήσεις τυράννους; βάρβαροι δ᾽ ὄντες γένος,
Ἕλλησιν ἄρξουσ᾽; εἶτ᾽ ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ,
μισῶν τὰ μὴ δίκαια, σοὶ δ᾽ ἔνεστι νοῦς;
κἀκεῖνο νῦν ἄθρησον· εἰ σὺ παῖδα σὴν
δούς τῳ πολιτῶν, εἶτ᾽ ἔπασχε τοιάδε,
σιγῇ κάθησ᾽ ἄν; οὐ δοκῶ. ξένης δ᾽ ὕπερ
τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους;
καὶ μὴν ἴσον γ᾽ ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει
ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ᾽ αὔτως ἀνὴρ
γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.
καὶ τῷ μέν ἐστιν ἐν χεροῖν μέγα σθένος·
τῇ δ᾽ ἐν γονεῦσι καὶ φίλοις τὰ πράγματα.
οὐκοῦν δίκαιον τοῖς ἐμοῖς ἔμ᾽ ὠφελεῖν.
γέρων, γέρων εἶ· τὴν δ᾽ ἐμὴν στρατηγίαν
λέγων, ἔμ᾽ ὠφελοῖς ἄν, ἢ σιγῶν, πλέον.
Ἑλένη δ᾽ ἐμόχθησ᾽ οὐχ ἑκοῦσ᾽, ἀλλ᾽ ἐκ θεῶν·
καὶ τοῦτο πλεῖστον ὠφέλησεν Ἑλλάδα.
ὅπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης ἀΐστορες,
ἔβησαν εἰς τἀνδρεῖον· ἡ δ᾽ ὁμιλία
πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος.
εἰ δ᾽ ἐς πρόσοψιν τῆς ἐμῆς ἐλθὼν ἐγὼ
γυναικὸς, ἔσχον μὴ κτανεῖν, ἐσωφρόνουν.
οὐδ᾽ ἄν σε Φῶκον ἤθελον κατακτανεῖν.
ταῦτ᾽ εὖ φρονῶν σ᾽ ἐπῆλθον, οὐκ ὀργῆς χάριν·
ἢν δ᾽ ὀξυθυμῇς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία
μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθον ἤδη, λῷστα γὰρ μακρῷ τάδε,

λόγων ματαίων, μὴ δύο σφαλῆθ' ἅμα.

ΠΗΛΕΥΣ.

οἴμοι, καθ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται.
ὅταν τροπαῖα πολεμίων στήσῃ στρατὸς,
οὐ τῶν πονούντων τοὔργον ἡγοῦνται τόδε·
ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τὴν δόκησιν ἄρνυται,
ὃς εἷς μετ' ἄλλων μυρίων πάλλων δόρυ,
οὐδὲν πλέον δρῶν ἑνὸς, ἔχει πλείω λόγον.
σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν,
φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες·
οἱ δ' εἰσὶν αὐτῶν μυρίῳ σοφώτεροι,
εἰ τόλμα προσγένοιτο βούλησίς θ' ἅμα.
ὡς καὶ σὺ, σός τ' ἀδελφὸς, ἐξωγκωμένοι
Τροίᾳ κάθησθε, τῇ τ' ἐκεῖ στρατηγίᾳ,
μόχθοισιν ἄλλων καὶ πόνοις ἐπηρμένοι.
δείξω δ' ἐγώ σοι μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν
μείζω νομίζειν Πηλέως ἐχθρόν ποτε,
εἰ μὴ φθερεῖ τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης,
χ' ἡ παῖς ἄτεκνος· ἣν ὅδ' ἐξ ἡμῶν γεγὼς
ἐλᾷ δι' οἴκων τῶνδ' ἐπισπάσας κόμης·
ἣ, στεῖρος οὖσα μόσχος, οὐκ ἀνέξεται
τίκτοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα.
ἀλλ' εἰ τὸ κείνης δυστυχεῖ παίδων πέρι,
ἄπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων;
φθείρεσθε τῆσδε, δμῶες, ὡς ἂν ἐκμάθω,
εἴ τίς με λύειν τῆσδε κωλύσει χέρας.
ἔπαιρε σαυτὴν, ὡς ἐγὼ, καίπερ τρέμων,
πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι.

ὧδ', ὦ κάκιστε, τῆσδ' ἐλυμήνω χέρας;
βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις.
ἢ μὴ, ξίφος λαβοῦσ', ἀμυνάθοιτό σε
ἔδεισας; ἕρπε δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλας, βρέφος,
ξύλλυε δεσμὰ μητρός· ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ
θρέψω, μέγαν τοῖσδ' ἐχθρόν. εἰ δ' ἀπῆν δορὸς
τοῖς Σπαρτιάταις δόξα, καὶ μάχης ἀγὼν,
τἄλλ' ὄντες ἴστε μηδενὸς βελτίονες.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος,
καὶ δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ.
ἐγὼ δὲ πρὸς βίαν μὲν, εἰς Φθίαν μολὼν,
οὔτ' οὖν τι δράσω φλαῦρον, οὔτε πείσομαι.
καὶ νῦν μὲν, οὐ γὰρ ἄφθονον σχολὴν ἔχω,
ἄπειμ' ἐς οἴκους· ἔστι γάρ τις οὐ πρόσω
Σπάρτης, πόλις τις, ἣ προτοῦ μὲν ἦν φίλη,
νῦν δ' ἐχθρὰ ποιεῖ· τήνδ' ἐπεξελθεῖν θέλω
στρατηλατήσας, χὐποχείριον λαβεῖν.
ὅταν δὲ τἀκεῖ θῶ κατὰ γνώμην ἐμὴν,
ἥξω· παρὼν δὲ πρὸς παρόντας ἐμφανῶς
γαμβροὺς διδάξω, καὶ διδάξομαι λόγους.
κἂν μὲν κολάζῃ τήνδε, καὶ τὸ λοιπὸν ᾖ
σώφρων καθ' ἡμᾶς, σώφρον' ἀντιλήψεται·
θυμούμενος δὲ, τεύξεται θυμουμένων,
ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται·
τοὺς σοὺς δὲ μύθους ῥᾳδίως ἐγὼ φέρω.

σκιὰ γὰρ ἀντίστοιχος ὢς, φωνὴν ἔχεις,
ἀδύνατος οὐδὲν ἄλλο, πλὴν λέγειν μόνον.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἡγοῦ, τέκνον, μοι δεῦρ', ὑπ' ἀγκάλαις σταθεὶς,
σύ τ', ὦ τάλαινα· χείματος μὲν ἀγρίου
τυχοῦσα, λιμένας ἦλθες εἰς εὐηνέμους.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ὦ πρέσβυ, θεοί σοι δοῖεν εὖ, καὶ τοῖσι σοῖς,
σώσαντι παῖδα, κἀμὲ τὴν δυσδαίμονα.
ὅρα δὲ, μὴ νῷν εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ
πτήξαντες οἵδε πρὸς βίαν ἄγωσί με,
γέροντα μέν σ' ὁρῶντες, ἀσθενῆ δ' ἐμὲ,
καὶ παῖδα τόνδε νήπιον· σκόπει τάδε,
μὴ νῦν φυγόντες, εἶθ' ἁλῶμεν ὕστερον.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον.
χώρει. τίς ὑμῶν ἅψεται; κλαίων ἄρα
ψαύσει. θεῶν γὰρ οὕνεχ', ἱππικοῦ τ' ὄχλου,
πολλῶν θ' ὁπλιτῶν ἄρχομεν Φθίαν κάτα·
ἡμεῖς δ' ἔτ' ὀρθοὶ, κοὐ γέροντες, ὡς δοκεῖς,
ἀλλ' εἴς γε τοιόνδ' ἄνδρ' ἀποβλέψας μόνον,
τροπαῖον αὐτοῦ στήσομαι, πρέσβυς περ ὤν.
πολλῶν νέων γὰρ κἂν γέρων εὔψυχος ᾖ
κρείσσων· τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν;

ΧΟΡΟΣ.

ἢ μὴ γενοίμαν, ἢ πατέρων ἀγαθῶν — στροφή.
εἴην, πολυκτήτων τε δόμων μέτοχος.
εἴ τι γὰρ ἂν πάσχοι τις ἀμήχανον,

ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέταις·
κηρυσσομένοις δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων,
τιμὰ καὶ κλέος.
οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος· ἁ δ' ἀρετὰ
κἂν θανοῦσι λάμπει.
κρεῖσσον δὲ νίκαν μὴ κακόδοξον ἔχειν, ἀντιστρ.
ἢ ξὺν φθόνῳ σφάλλειν δυνάμει τε δίκαν.
ἡδὺ μὲν αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσιν,
ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρὸν·
καὶ μὴν καὶ ὄνειδος ἔγκειται δόμων.
ταύταν ἤνεσα,
ταύταν καὶ φέρομαι βιοτὰν,
μηδὲν δίκας ἔξω κράτος ἐν θαλάμοις
καὶ πόλει δύνασθαι.

ὦ γέρον Αἰακίδα, ἐπῳδός.
πείθομαι καὶ σὺν Λαπίθαις σε Κεν-
ταύροις ὁμιλῆσαι δορὶ κλεινοτάτῳ,
καὶ ἐπ' Ἀργῴου δορὸς
ἄξεινον ὑγρὰν ἐκπεράσαι
Ποντίαν Ξυμπληγάδα,
κλεινὰν ἐπὶ ναυστολίαν·
Ἰλιάδα τε πόλιν ὅτε πάρος
εὐδόκιμος ὁ Διὸς
ἶνις ἀμφέβαλεν φόνῳ,
κοινὰν τὰν εὔκλειαν
ἔχοντ', Εὐρώπαν ἀφικέσθαι.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς κακὸν κακῷ
διάδοχον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ πορσύνεται.
δέσποινα γὰρ κατ' οἶκον, Ἑρμιόνην λέγω,
πατρός τ' ἐρημωθεῖσα, συννοίᾳ θ' ἅμα,
οἷον δέδρακεν ἔργον, Ἀνδρομάχην κτανεῖν
καὶ παῖδα βουλεύσασα, κατθανεῖν θέλει,
πόσιν τρέμουσα, μὴ ἀντὶ τῶν δεδραμένων
ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀποσταλῇ,
ἢ κατθάνῃ, κτείνουσα τοὺς οὐ χρὴ κτανεῖν.
μόλις δέ νιν, θέλουσαν ἀρτῆσαι δέρην,
εἴργουσι φύλακες δμῶες, ἔκ τε δεξιᾶς
ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι.
οὕτω μέγ' ἀλγεῖ· καὶ τὰ πρὶν δεδραμένα
ἔγνωκε πράξασ' οὐ καλῶς. ἐγὼ μὲν οὖν,
δέσποιναν εἴργουσ' ἀγχόνης, κάμνω, φίλαι·
ὑμεῖς δὲ βᾶσαι τῶνδε δωμάτων ἔσω,
θανάτου νιν ἐκλύσασθε· τῶν γὰρ ἠθάδων
φίλων νέοι μολόντες, εὐπειθέστεροι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐν οἴκοις προσπόλων ἀκούομεν
βοὴν, ἐφ' οἷσιν ἦλθες ἀγγέλλουσα σύ.
δείξειν δ' ἔοικεν ἡ τάλαιν', ὅσον στένει
πράξασα δεινά· δωμάτων γὰρ ἐκπερᾷ,
φεύγουσα χεῖρας προσπόλων, πόθῳ θανεῖν.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἰώ μοι, μοι·

σπάραγμα

σπάραγμα κόμας ὀνύχων τε δα-
ΐ' ἀμύγματα θήσομαι.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖ, τί δράσεις; σῶμα σὸν καταικιῇ;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

αἶ αἶ αἶ αἶ.
ἔῤῥ' αἰθέριον, πλοκάμων ἐμῶν
ἄπο, λεπτόμιτον φάρος.

ΤΡΟΦΟΣ.

τέκνον, κάλυπτε στέρνα, σύνδησαι πέπλοις.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τί δ' ἐμὲ δεῖ στέρνα καλύπτειν πέπλοις;
δῆλα, καὶ ἀμφιφανῆ, καὶ
ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν.

ΤΡΟΦΟΣ.

ἀλγεῖς, φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐας τόλμας,
ἃν ἔρεξ', ὦ κατάρατος ἐγὼ,
κατάρατος ἀνθρώποις.

ΤΡΟΦΟΣ.

ξυγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν πόσις.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τί μοι τὸ ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω;
ἀπάδος, ὦ φίλη,
ἀπόδος, ἵν' ἀνταίαν
ἐρείσω πλαγάν.
τί με βρόχων εἴργεις;

ΤΡΟΦΟΣ.

ἀλλ' ἦ σ' ἀφείην, μὴ φρονοῦσαν, ὡς θάνοις;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

οἴμοι πότμου· ποῦ μοι πυρὸς φίλα φλόξ;
ποῦ δ' εἰς πέτρας ἀερθῶ;
κατὰ πόντον, ἢ καθ' ὕλαν ὀρέων,
ἵνα θανοῦσα νερτέροισι μέλω;

ΤΡΟΦΟΣ.

τί ταῦτα μοχθεῖς; ξυμφοραὶ θεήλατοι
πᾶσι βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον, ἢ τότε.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, μ' ἐπακτίαν
ὡσεὶ μονάδ', ἔρημον οὖσαν
ἐναλίου κώπας.
ὀλεῖ μ', ὀλεῖ με δηλαδὴ πόσις.
οὐκέτι τᾷδ' ἐνοικήσω
νυμφιδίῳ στέγᾳ.
τίνος ἀγαλμάτων ἱκέτις ὁρμαθῶ;
ἢ δούλα δούλας γόνασι προσπέσω,
Ἀσιάδος ἐκ γᾶς;
κυανόπτερος ὄρνις εἴθ' εἴην,
ἢ πευκᾶεν σκάφος,
ἃ διὰ Κυανέας ἐπέρασεν ἀκτὰς
πρωτόπλοος πλάτα.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖ, τὸ λίαν οὔτ' ἐκεῖν' ἐπῄνεσα,
ὅτ' εἰς γυναῖκα Τρῳάδ' ἐξημάρτανες·
οὔτ' αὖ τὸ νῦν σου δεῖμ', ὃ δειμαίνεις ἄγαν.

οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσεται πόσις,
φαύλοις γυναικὸς βαρβάρου πεισθεὶς λόγοις.
οὐ γάρ τι σ' αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἔχει,
ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ παῖδα, σὺν πολλοῖς λαβὼν
ἕδνοισι, πόλεώς τ' οὐ μέσως εὐδαίμονος.
πατὴρ δέ σ' οὐχ ὧδ', ὡς σὺ δειμαίνεις, τέκνον,
προδοὺς, ἐάσει δωμάτων τῶνδ' ἐκπεσεῖν.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, μηδὲ φαντάζου δόμων
πάροιθε τῶνδε, μή τιν' αἰσχύνην λάβῃς,
πρόσθεν μελάθρων ὧδ' ὁρωμένη, τέκνον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὅδ' ἀλλόχρως τις ἔκδημος ξένος
σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς δωμάτων πορεύεται.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξέναι γυναῖκες, ἦ τάδ' ἔστ' Ἀχιλλέως
παιδὸς μέλαθρα καὶ τυραννικαὶ στέγαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνως· ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθάνῃ τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος,
ὄνομα δ' Ὀρέστης· ἔρχομαι δὲ πρὸς Διὸς
μαντεῖα Δωδωναῖ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, δοκεῖ μοι ξυγγενοῦς μαθεῖν πέρι
γυναικὸς, εἰ ζῇ, κεὐτυχοῦσα τυγχάνει,
ἡ Σπαρτιᾶτις Ἑρμιόνη. τηλουρὰ γὰρ
ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πέδι', ὅμως ἐστὶν φίλη.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανεὶς,

Αγαμέμνονος παῖ, πρὸς σὲ τῶνδε γουνάτων,
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὧν ἐπισκοπεῖς τύχας,
πράσσοντας οὐκ εὖ· στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας
σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

(ἔα) τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ', ἢ σαφῶς ὁρῶ
δόμων ἄνασσαν τῶνδε Μενέλεω κόρην;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἥνπερ μόνην γε Τυνδαρὶς τίκτει κόρη
Ελένη κατ' οἴκους πατρί· μηδὲν ἀγνόει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ Φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν.
τί χρῆμα; πρὸς θεῶν ἢ βροτῶν πάσχεις κακά;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τὰ μὲν πρὸς ἡμῶν, τὰ δὲ πρὸς ἀνδρὸς, ὅς μ' ἔχει,
τὰ δ' ἐκ θεῶν του. πανταχῇ δ' ὀλώλαμεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς οὖν ἂν εἴη, μὴ πεφυκότων γέ πω
παίδων, γυναικὶ συμφορὰ, πλὴν εἰς λέχος;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τοῦτ' αὐτὸ καὶ νοσοῦμεν· εὖ μ' ὑπηγάγου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τὴν αἰχμάλωτον Εκτορος ξυνευνέτιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κακόν γ' ἔλεξας, ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τοιαῦτα ταῦτα. κᾆτ᾽ ἔγωγ᾽ ἠμυνάμην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μῶν εἰς γυναῖκ᾽ ἔῤῥαψας, οἷα δὴ γυνή;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

φόνον γ᾽ ἐκείνῃ καὶ τέκνῳ νοθαγενεῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κἄκτεινας, ἤ τις ξυμφορά σ᾽ ἀφείλετο;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

γέρων γε Πηλεὺς, τοὺς κακίονας σέβων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοὶ δ᾽ ἦν τις, ὅστις τοῦδ᾽ ἐκοινώνει φόνου;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

πατήρ γ᾽, ἐπ᾽ αὐτὸ τοῦτ᾽ ἀπὸ Σπάρτης μολών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κᾆπειτα τοῦ γέροντος ἡσσήθη χερί;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

αἰδοῖ γε· καί μ᾽ ἔρημον οἴχεται λιπών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξυνῆκα· ταρβεῖς τοῖς δεδραμένοις πόσιν.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἔγνως. ὀλεῖ γάρ μ᾽ ἐνδίκως. τί δεῖ λέγειν;
ἀλλ᾽ ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ᾽ Ὁμόγνιον,
πέμψον με χώρας τῆσδ᾽ ὅποι προσωτάτω,
ἢ πρὸς πατρῷον μέλαθρον· ὡς δοκοῦσί γε
δόμοι γ᾽ ἐλαύνειν, φθέγμ᾽ ἔχοντες, οἵδ᾽ ἐμὲ,
μισεῖ τε γαῖα Φθιάς· εἰ δ᾽ ἥξει πάρος,
Φοίβου λιπὼν μαντεῖον, εἰς δόμους πόσις,

κτενεῖ μ᾽ ἐπ᾽ αἰχίστοισιν, ἢ δουλεύσομεν
νόθοισι λέκτροις, ὧν ἐδέσποζον πρὸ τοῦ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς οὖν τάδ᾽, ὡς εἴποι τις, ἐξημάρτανες;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ᾽ ἀπώλεσαν,
αἵ μοι λέγουσαι τούσδ᾽ ἐχαύνωσαν λόγους·
Σὺ τὴν κακίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις
δούλην ἀνέξῃ, σοὶ λέχους κοινουμένην;
μὰ τὴν ἄνασσαν, οὐκ ἂν ἔν γ᾽ ἐμοῖς δόμοις
βλέπουσ᾽ ἂν αὐγὰς τἄμ᾽ ἐκαρποῦτ᾽ ἂν λέχη.
κἀγὼ κλύουσα τούσδε Σειρήνων λόγους,
σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων,
ἐξηνεμώθην μωρίᾳ. τί γάρ μ᾽ ἐχρῆν
πόσιν φυλάσσειν, ᾗ παρῆν ὅσων ἔδει;
πολὺς μὲν ὄλβος, δωμάτων δ᾽ ἠνάσσομεν;
παῖδας δ᾽ ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἄν,
ἡ δ᾽ ἡμιδούλους τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς.
ἀλλ᾽ οὔποτ᾽, οὔποτ᾽, οὐ γὰρ εἰσάπαξ ἐρῶ,
χρὴ τούς γε νοῦν ἔχοντας, οἷς ἐστὶν γυνὴ,
πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον ἐσφοιτᾷν ἐᾷν
γυναῖκας. αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.
ἡ μέν τι κερδαίνουσα, συμφθείρει λέχος·
ἡ δ᾽ ἀμπλακοῦσα, συννοσεῖν αὐτῇ θέλει·
πολλαὶ δὲ, μαργότητι. κἀντεῦθεν δόμοι
νοσοῦσιν ἀνδρῶν. πρὸς τάδ᾽ εὖ φυλάσσετε
κλείθροισι καὶ μόχλοισι δωμάτων πύλας.
ὑγιὲς γὰρ οὐδὲν αἱ θύραθεν εἴσοδοι

δρῶσιν γυναικῶν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ κακά.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν εἰς τὸ σύμφυτον.
ξυγγνωστὰ μέν νυν σοὶ τάδ', ἀλλ' ὅμως χρεὼν
κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείους νόσους.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτοὺς,
λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα.
ἐγὼ γὰρ εἰδὼς τῶνδε σύγχυσιν δόμων,
ἔριν τε τὴν σὴν καὶ γυναικὸς Ἕκτορος,
φυλακὰς ἔχων οὐ μίμνον, εἴτ' αὐτοῦ μενεῖς,
εἴτ' ἐκφοβηθεῖσ' αἰχμαλωτίδος φόβῳ
γυναικὸς, οἴκων τῶνδ' ἀπηλλάχθαι θέλεις·
ἦλθον δὲ, σὰς μὲν οὐ σέβων ἐπιστολὰς,
εἰ δ' ἐνδιδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγους,
πέμψων σ' ἀπ' οἴκων τῶνδ'. ἐμὴ γὰρ οὖσα πρὶν
ξὺν τῷδε ναίεις ἀνδρὶ, σοῦ πατρὸς κάκῃ,
ὃς πρὶν τὰ Τροίας εἰσβαλεῖν ὁρίσματα,
γυναῖκ' ἐμοί σε δοὺς, ὑπέσχεθ' ὕστερον
τῷ νῦν σ' ἔχοντι, Τρῳάδ' εἰ πέρσει πόλιν.
ἐπεὶ δ' Ἀχιλλέως δεῦρ' ἐνόστησεν γόνος,
σῷ μὲν ξυνέγνων πατρὶ, τὸν δ' ἐλισσόμην
γάμους ἀφεῖναι σοὺς, ἐμὰς λέγων τύχας,
καὶ τὸν παρόντα δαίμον', ὡς φίλων μὲν ἂν
γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾳδίως,
φεύγων ἀπ' οἴκων, ἃς ἐγὼ φεύγω φυγάς.
ὁ δ' ἦν ὑβριστὴς, εἴς τ' ἐμῆς μητρὸς φόνον
τάς θ' αἱματωποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί.

κἀγὼ ταπεινὸς ὢν τύχαις ταῖς οἴκοθεν
ἤλγουν μὲν, ἤλγουν, ξυμφοραῖς δ' ἠνειχόμην·
σῶν δὲ στερηθεὶς ᾠχόμην ἄκων γάμων.
νῦν οὖν, ἐπειδὴ περιπετεῖς ἔχεις τύχας,
καὶ ξυμφορὰν τήνδ' εἰσπεσοῦσ' ἀμηχανεῖς,
ἄξω σ' ἀπ' οἴκων, καὶ πατρὸς δώσω χερί.
τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν· ἔν τε τοῖς κακοῖς
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον οἰκείου φίλου.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς
μέριμναν ἕξει, κοὐκ ἐμὸν κρίνειν τάδε.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τῶνδέ μ' ἔκπεμψον δόμων,
μὴ φθῇ με, προσβὰς δῶμα καὶ μολὼν, πόσις,
ἢ παιδὸς οἴκους μ' ἐξερημοῦσαν μαθὼν
Πηλεὺς μετέλθῃ πωλικοῖς διώγμασι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θάρσει γέροντος χεῖρα· τὸν δ' Ἀχιλλέως
μηδὲν φοβηθῇς παῖδ', ὃς εἰς ἔμ' ὕβρισε.
τοία γὰρ αὐτῷ μηχανὴ, πεπλεγμένη
βρόχοις ἀκινήτοισιν, ἕστηκεν φόνου
πρὸς τῆσδε χειρὸς, ἣν πάρος μὲν οὐκ ἐρῶ,
τελουμένων δὲ, Δελφὶς εἴσεται πέτρα.
ὁ μητροφόντης δ', ἢν δορυξένων ἐμῶν
μείνωσιν ὅρκοι Πυθικὴν ἀνὰ χθόνα,
δείξει γαμεῖν σφε μηδὲν, ὧν ἐχρῆν ἐμέ.
πικρῶς δὲ πατρὸς φόνιον αἰτήσει δίκην
ἄνακτα Φοῖβον· οὐδέ νιν μετάστασις
γνώμης ὀνήσει, θεῷ διδόντα νῦν δίκας.

ἀλλ'

ἀλλ' ἔκ τ' ἐκείνου, διαβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς
κακῶς ὀλεῖται· γνώσεται δ' ἔχθραν ἐμήν.
ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν
δαίμων δίδωσι, κοὐκ ἐᾷ φρονεῖν μέγα.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ Φοῖβε, ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ στροφὴ α'.
εὐτείχη πάγον, καὶ Πόντιε,
κυανέαις ἵπποις διφρεύων
ἅλιον πέλαγος,
τίνος οὕνεκ', ἄτιμον ὀργά-
ναν χέρα τεκτοσύνας
ἐνυαλίῳ δορι-
μήστορι προθέντες,
τάλαιναν, τάλαιναν μεθεῖτε Τροίαν;
πλείστους δ' ἐπ' ἀκταῖσιν Σιμοεντίσιν ἀντιστρ. α'.
εὐίππους ὄχους ἐζεύξατε,
καὶ φονίους ἀνδρῶν ἁμίλλας
ἔθετ' ἀστεφάνους·
ἀπὸ δὲ φθίμενοι βεβᾶσιν
Ἰλιάδαι βασιλῆ-
ες· οὐδ' ἔτι πῦρ ἐπι-
βώμιον ἐν Τροίᾳ
θεοῖσιν λέλαμπεν καπνῷ θυώδει.
πολλαὶ δ' ἀν' Ἑλλάνων ἀγόρους στοναχὰς στροφὴ β'.
μέλποντο δυστάνων τοκέων ἄλοχοι,
ἐκ τ' ἔλειπον οἴκους
πρὸς ἄλλον εὐνά-
τορ'. οὐχὶ σοὶ μόνᾳ

δύσφρονες ἐπέπεσον,
οὐ φίλοισι, λῦπαι·
νόσον Ἑλλὰς ἔτλα, νόσον·
διέβα δὲ καὶ Πέλοπος
πρὸς εὐκάρπους γύας
σκηπτὸς, σταλάσσων Ἀΐδα φόνον.
βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις, ἀντιστρ. β'.
αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ
πρὸς τέκνων ἀπηύρα·
θεοῦ; θεοῦ νιν
κέλευσμ' ἐπεστράφη
μαντόσυνον, ὅ τε νῦν
Ἀργόθεν πορευθεὶς
Ἀγαμεμνόνειος κέλωρ,
πολυκλεάνων ἐπιβὰς
ἀδύτων, ματρὸς φονεύς.
ὦ δαίμων, ὦ Φοῖβε, πῶς πείθομαι;

ΠΗΛΕΥΣ.

Φθιώτιδες γυναῖκες, ἱστοροῦντί μοι
σημήνατ'· ᾐσθόμην γὰρ οὐ σαφῆ λόγον,
ὡς δώματ' ἐκλιποῦσα Μενέλεω κόρη
φρούδη τάδ'· ἥκω δ' ἐκμαθεῖν σπουδὴν ἔχων
εἰ ταῦτ' ἀληθῆ· τῶν γὰρ ἐκδήμων φίλων
δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας.

ΧΟΡΟΣ.

Πηλεῦ, σαφῶς ἤκουσας· οὐδ' ἐμοὶ καλὸν
κρύπτειν ἐν οἷσπερ οὖσα τυγχάνω κακοῖς.
βασίλεια γὰρ τῶνδ' οἴχεται φυγὰς δόμων.

ΠΗΛΕΥΣ.

τίνος φόβου τυχοῦσα; διαπέραινέ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

πόσιν τρέμουσα, μὴ δόμων νιν ἐκβάλῃ.

ΠΗΛΕΥΣ.

μῶν ἀντὶ παιδὸς θανασίμων βουλευμάτων;

ΧΟΡΟΣ.

ναὶ, καὶ γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβῳ.

ΠΗΛΕΥΣ.

ξὺν πατρὶ δ' οἴκους, ἢ τίνος λείπει μέτα;

ΧΟΡΟΣ.

Αγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός.

ΠΗΛΕΥΣ.

ποίαν περαίνων ἐλπίδ'; ἢ γῆμαι θέλων;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σοῦ γε παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον.

ΠΗΛΕΥΣ.

κρυπτὸς καταστὰς, ἢ κατ' ὄμμ' ἐλθὼν μάχῃ;

ΧΟΡΟΣ.

ἁγνοῖς ἐν ἱεροῖς Λοξίου, Δελφῶν μέτα.

ΠΗΛΕΥΣ.

οἴμοι· τόδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος
χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν,
καὶ τἀνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις,
πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἰώ μοί, μοι.
οἵας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἥκω τύχας

σοί τ', ὦ γεραιὲ, καὶ φίλοισι δεσπότου.

ΠΗΛΕΥΣ.

αἲ, αἲ· πρόμαντις θυμὸς, ὥς τι προσδοκᾷ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδὸς, ὡς μάθῃς, γέρον
Πηλεῦ· τοιάσδε φασγάνων πληγὰς ἔχει
Δελφῶν ὑπ' ἀνδρῶν καὶ Μυκηναίου ξένου.

ΧΟΡΟΣ.

ἆ, ἆ· τί δράσεις, ὦ γεραιέ; μὴ πέσῃς·
ἔπαιρε σαυτόν.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐδέν εἰμ'· ἀπωλόμην.
φρούδη μὲν αὐδὴ, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν
χρῄζεις, τὸ πραχθὲν, σὸν καταρθώσας δέμας.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὦ μοῖρα, γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν
οἵα με τὸν δύστηνον ἀμφιβᾶσ' ἔχεις.
πῶς οἴχεταί μοι παῖς μόνου παιδὸς μόνος;
σήμαιν'· ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκούσθ' ὅμως θέλω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐπεὶ τὸ κλεινὸν ἤλθομεν Φοίβου πέδον,
τρεῖς μὲν φαεννὰς ἡλίου διεξόδους
θέᾳ διδόντες, ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν.
καὶ τοῦθ' ὕποπτον ἦν ἄρ'· εἰς δὲ συστάσεις
κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ.
Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν

εἰς οὓς ἑκάστῳ δυσμενεῖς ηὔδα λόγους·
Ὁρᾶτε τοῦτον, ὃς διαστείχει θεοῦ
χρυσοῦ γέμοντα γύαλα, θησαυροὺς βροτῶν,
τὸ δεύτερον παρόντ' ἐφ' οἷσι καὶ πάρος
δεῦρ' ἦλθε, Φοίβου ναὸν ἐκπέρσαι θέλων.
κἀκ τοῦδ' ἐχώρει ῥόθιον ἐν πόλει κακὸν,
ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ', εἴς τε βουλευτήρια,
ἰδίᾳ θ' ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν
φρουρὰν ἔταξαν ἐν περιστύλοις δόμοις.
ἡμεῖς δὲ μῆλα, φυλλάδος Παρνησίας
παιδεύματ', οὐδὲν τῶνδέ πω πεπυσμένοι,
λαβόντες ἦμεν, ἐσχάραις τ' ἐφέσταμεν,
ξὺν προξένοισι, μάντεσίν τε Πυθικοῖς.
καί τις τόδ' εἶπεν· Ὦ νεανία, τί σοι
θεῷ κατευξόμεσθα; τίνος ἥκεις χάριν;
ὁ δ' εἶπε· Φοίβῳ τῆς πάροιθ' ἁμαρτίας
δίκας παρασχεῖν βουλόμεσθ'· ᾔτησα γὰρ
πατρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην.
κἀνταῦθ' Ὀρέστου μῦθος ἰσχύων μέγα
ἐφαίνεθ', ὡς ψεύδοιτο δεσπότης ἐμὸς,
ἥκων ἐπ' αἰσχροῖς· ἔρχεται δ' ἀνακτόρων
κρηπῖδος ἐντὸς, ὡς πάρος χρηστηρίων
εὔξαιτο Φοίβῳ, τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις·
τῷ δὲ ξιφήρης ἄρ' ὑφειστήκει λόχος
δάφνῃ πυκασθεὶς, ὧν Κλυταιμνήστρας τόκος
εἷς ἦν, ἁπάντων τῶνδε μηχανοῤῥάφος.
χὠ μὲν, κατ' ὄμμα στὰς, προσεύχεται θεῷ·
οἱ δ' ὀξυθήκτοις φασγάνοις ὡπλισμένοι,

κεντοῦσ' ἀτευχῆ παῖδ' Ἀχιλλέως λάθρα·
χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ εἰς καιρὸν τυπεὶς
ἐτύγχαν'· ἐξέλκει δὲ, καὶ παραστάδος
κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας,
ἔστη 'πὶ βωμοῦ, γοργὸς ὁπλίτης ἰδεῖν,
βοᾷ δὲ Δελφῶν παῖδας, ἱστορῶν τάδε·
Τίνος μ' ἕκατι κτείνετ', εὐσεβεῖς ὁδοὺς
ἥκοντα; ποίας ὄλλυμαι πρὸς αἰτίας;
τῶν δ' οὐδὲν οὐδεὶς, μυρίων ὄντων πέλας,
ἐφθέγξατ'· ἀλλ' ἔβαλλον ἐκ χειρῶν πέτροις.
πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος,
προύτεινε τεύχη, κἀφυλάσσετ' ἐμβολὰς,
ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί.
ἀλλ' οὐδὲν ἤνυεν· ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη,
οἰστοὶ, μεσάγκυλ', ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι,
σφαγεῖς τ' ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος.
δεινὰς ἂν εἶδες πυῤῥίχας φρουρουμένου
βέλεμνα παιδός· ὡς δέ μιν περισταδὸν
κύκλῳ κατεῖχον, οὐ διδόντες ἀμπνοὰς,
βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν,
τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν,
χωρεῖ πρὸς αὐτούς· οἱ δ', ὅπως πελειάδες
ἱέρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν.
πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες, ἔκ τε τραυμάτων,
αὐτοί θ' ὑπ' αὐτῶν στενοπόρους κατ' ἐξόδους,
κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις
πέτραισιν ἀντέκλαγξεν· εὐδία δ' ὅπως,
ἔστη φαεινοῖς δεσπότης στίλβων ὅπλοις,

πρὶν δή τις ἀδύτων ἐκ μέσων ἐφθέγξατο
δεινόν τε καὶ φρικῶδες· ὥστε δὲ στρατὸν
στρέψας πρὸς ἀλκήν· ἔνθ' Ἀχιλλέως πιτνεῖ
παῖς, ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπεὶς
Δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅσπερ αὐτὸν ὤλεσε
πολλῶν μετ' ἄλλων. ὡς δὲ πρὸς γαῖαν πίτνει,
τίς οὐ σίδηρον προσφέρει; τίς οὐ πέτρον,
βάλλων, ἀράσσων; πᾶν δ' ἀνάλωται δέμας
τὸ καλλίμορφον τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων.
νεκρὸν δὲ δή νιν, κείμενον βωμοῦ πέλας,
ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων.
ἡμεῖς δ', ἀναρπάσαντες ὡς τάχος χεροῖν,
κομίζομέν νιν σοὶ κατοιμῶξαι γόοις,
κλαῦσαί τε, πρέσβυ, γῆς τε κοσμῆσαι τάφῳ.
τοιαῦθ' ὁ τοῖς ἄλλοισι θεσπίζων ἄναξ,
ὁ τῶν δικαίων πᾶσιν ἀνθρώποις κριτὴς,
δίκας διδόντα παῖδ' ἔδρασ' Ἀχιλλέως·
ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κακὸς,
παλαιὰ νείκη. πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ ἤδη φοράδην
Δελφίδος ἐκ γῆς δῶμα πελάζει.
τλήμων ὁ παθών· τλήμων δὲ, γέρον,
καὶ σύ· δέχῃ γὰρ τὸν Ἀχίλλειον
σκύμνον ἐς οἴκους, οὐχ ὡς σὺ θέλεις·
αὐτός τε κακοῖς πήμασι κύρσας
εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὤμοι ἐγώ, κακὸν οἷον ὁρῶ τόδε,
καὶ δέχομαι χερὶ δώμασί τ' ἁμοῖς.
ἰώ μοί μοι, αἶ, αἶ.
ὦ πόλι Θεσσαλία, διολώλαμεν.
οἰχόμεθ'· οὐκέτι μοι γένος,
οὐκέτι μοι τέκνα λείπετ' ἐν οἴκοις.
ὦ σχέτλιος παθέων ἐγώ· εἰς τίνα
δὴ φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι;
ὦ φίλιον στόμα, καὶ γένυ, καὶ χέρες·
εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἤναρε δαίμων
Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἄν, γέρον,
θανών· τὸ σὸν δ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὦ γάμος, ὦ γάμος,
ὃς τάδε δώματα καὶ πόλιν ὤλεσας·
αἶ αἶ, ἒ ἔ, ὦ παῖ,
μήποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον
ὤφελ' ἐμὸν γένος ἀμφιβαλέσθαι,
Ἑρμιόνας ἀΐδαν ἐπὶ σοὶ, τέκνον,
ἀλλὰ κεραυνῷ πρόσθεν ὀλέσθαι·
μηδ' ἐπὶ τοξοσύνᾳ φονίῳ πατρὸς
αἷμα τὸ διογενές ποτε Φοῖβον
βροτὸς εἰς θεὸν ἀνάψαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὀττοτοῖ, ὀττοτοῖ.

θανόντα

θανόντα δεσπόταν γόοις
νόμῳ τῷ νερτέρων κατάρξομαι.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ.
διάδοχα δ', ὦ τάλας ἐγὼ,
γέρων καὶ δυστυχὴς δακρύω.

ΧΟΡΟΣ.

θεοῦ γὰρ αἶσα, θεὸς ἔκρανε συμφοράν.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἰὼ φίλος, δόμον ἔλιπες ἔρημον,
ὤ μοί, μοι,
ταλαίπωρον ἐμὲ γέροντ'
ἄπαιδα νοσφίσας.

ΧΟΡΟΣ.

θανεῖν, θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος τέκνων.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐ σπαράξομαι κόμαν;
οὐκ ἐπιθήσομαι
ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν;
ὦ πόλις, διπλῶν τέκνων μ'
ἐστέρησε Φοῖβος.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ κακὰ παθὼν ἰδών τε, δυστυχὲς γέρον,
τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἕξεις;

ΠΗΛΕΥΣ.

ἄτεκνος, ἔρημος, οὐκ ἔχων πέρας κακῶν,
διαντλήσω πόνους ἐς Ἀΐδαν.

ΧΟΡΟΣ.

μάτην δέ σ' ἐν γάμοισιν ὤλβισαν θεοί.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἀμπτάμενα φροῦδα πάντ' ἀνεῖται,
κόμπων μεταρσίων πρόσω.

ΧΟΡΟΣ.

μόνος μόνοισιν ἐν δόμοις ἀναστρέφῃ.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐκέτι μοι πόλις, πόλις·
σκῆπτρά τ' ἐρρέτω τάδ' ἐπὶ γαῖαν.
σύ τ', ὦ κατ' ἄντρα νύχια Νηρέως κόρη,
πανώλεθρον πιτνοῦντα πρὸς γῆν μ' ὄψεαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ ἰώ.
τί κεκίνηται; τίνος αἰσθάνομαι
θείου; κοῦραι, λεύσσετ', ἀθρήσατε.
δαίμων ὅδε τις, λευκὴν αἰθέρα
πορθμευόμενος, τῶν ἱπποβότων
Φθίας πεδίων ἐπιβαίνει.

ΘΕΤΙΣ.

Πηλεῦ, χάριν σῶν τῶν πάρος νυμφευμάτων,
ἥκω Θέτις, λιποῦσα Νηρέως δόμους.
καὶ πρῶτα μέν σοι, τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς
μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν, παρήνεσα.
κἀγὼ γάρ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα,
ἀπώλεσ' ἐκ σοῦ παῖδα τὸν ταχὺν πόδας
Ἀχιλλέα τεκοῦσα, πρῶτον Ἑλλάδος.
ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον, σημανῶ· σὺ δ' ἐνδέχου.

τὸν μὲν θανόντα τόνδ' Ἀχιλλέως γόνον
θάψον, πορεύσας Πυθικὴν ἐπ' ἐσχάραν,
Δελφοῖς ὄνειδος, ὡς ἀπαγγέλλῃ τάφος
φόνον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χερός.
γυναῖκα δ' αἰχμάλωτον, Ἀνδρομάχην λέγω,
Μολοσσίαν γῆν χρὴ κατοικῆσαι, γέρον,
Ἑλένῳ ξυναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις,
καὶ παῖδα τόνδε, τῶν ἀπ' Αἰακοῦ μόνον
λελειμμένον δή· βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρὴ
ἄλλον δι' ἄλλου διαπερᾶν Μολοσσίαν,
εὐδαιμονοῦντας. οὐ γὰρ ὧδ' ἀνάστατον
γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σὸν κἀμόν, γέρον,
Τροίας τε· καὶ γὰρ θεοῖσι κἀκείνης μέλει,
καίπερ πεσούσης Παλλάδος προθυμίᾳ.
σὲ δ', ὡς ἂν εἰδῇς τῆς ἐμῆς εὐνῆς χάριν,
θεὰ γεγῶσα, καὶ θεοῦ πατρὸς τέκος,
κακῶν ἀπαλλάξασα τῶν βροτησίων,
ἀθάνατον, ἄφθιτόν τε ποιήσω θεόν.
κἄπειτα Νηρέως ἐν δόμοις ἐμοῦ μέτα
τολοιπὸν ἤδη θεὸς ξυνοικήσεις θεᾷ·
ἔνθεν κομίζων ξηρὸν ἐκ πόντου πόδα,
τὸν φίλτατόν σοι παῖδ' ἐμοί τ', Ἀχιλλέα
ὄψει δόμους ναίοντα νησιωτικοὺς
Λευκὴν κατ' αὐτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.
ἀλλ' ἕρπε Δελφῶν εἰς θεόδμητον πόλιν
νεκρὸν κομίζων τόνδε· καὶ κρύψας χθονί,
ἐλθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν
Σηπιάδος ἵζου· μίμνε δ', ἔς τ' ἂν ἐξ ἁλός,

δύσφρονες ἐπέπεσον,
οὐ φίλοισι, λῦπαι·
νόσον Ἑλλὰς ἔτλα, νόσον·
διέβα δὲ καὶ Πέλοπος
πρὸς εὐκάρπους γύας
σκηπτὸς, σταλάσσων Ἀΐδα φόνον.
βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις, ἀντιστρ. β'.
αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ
πρὸς τέκνων ἀπηύρα·
θεοῦ; θεοῦ νιν
κέλευσμ' ἐπεστράφη
μαντόσυνον, ὅτε νῦν
Ἀργόθεν πορευθεὶς
Ἀγαμεμνόνειος κέλωρ,
πολυκτεάνων ἐπιβὰς
ἀδύτων, ματρὸς φονεύς.
ὦ δαίμων, ὦ Φοῖβε, πῶς πείθομαι;

ΠΗΛΕΥΣ.

Φθιώτιδες γυναῖκες, ἱστοροῦντί μοι
σημήνατ'· ᾐσθόμην γὰρ οὐ σαφῆ λόγον,
ὡς δώματ' ἐκλιποῦσα Μενέλεω κόρη
φρούδη τάδ'· ἥκω δ' ἐκμαθεῖν σπουδὴν ἔχων
εἰ ταῦτ' ἀληθῆ· τῶν γὰρ ἐκδήμων φίλων
δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας.

ΧΟΡΟΣ.

Πηλεῦ, σαφῶς ἤκουσας· οὐδ' ἐμοὶ καλὸν
κρύπτειν ἐν οἷσπερ οὖσα τυγχάνω κακοῖς.
βασίλεια γὰρ τῶνδ' οἴχεται φυγὰς δόμων.

ΠΗΛΕΥΣ.

τίνος φόβου τυχοῦσα; διαπέραινέ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

πόσιν τρέμουσα, μὴ δόμων νιν ἐκβάλῃ.

ΠΗΛΕΥΣ.

μῶν ἀντὶ παιδὸς θανασίμων βουλευμάτων;

ΧΟΡΟΣ.

ναὶ, καὶ γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβῳ.

ΠΗΛΕΥΣ.

ξὺν πατρὶ δ' οἴκους, ἢ τίνος λείπει μέτα;

ΧΟΡΟΣ.

Ἀγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός.

ΠΗΛΕΥΣ.

ποίαν περαίνων ἐλπίδ'; ἢ γῆμαι θέλων;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σοῦ γε παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον.

ΠΗΛΕΥΣ.

κρυπτὸς καταστὰς, ἢ κατ' ὄμμ' ἐλθὼν μάχῃ;

ΧΟΡΟΣ.

ἁγνοῖς ἐν ἱεροῖς Λοξίου, Δελφῶν μέτα.

ΠΗΛΕΥΣ.

οἴμοι· τόδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος
χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν,
καὶ τἀνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις,
πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἰώ μοί, μοι.
οἵας ὁ τλήμων ἀγγέλων ἥκω τύχας

σοί τ᾽, ὦ γεραιὲ, καὶ φίλοισι δεσπότῃ.

ΠΗΛΕΥΣ.

αἶ, αἶ· πρόμαντις θυμὸς, ὥς τι προσδοκᾷ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδὸς, ὡς μάθῃς, γέρον
Πηλεῦ· τοιάσδε φασγάνων πληγὰς ἔχει
Δελφῶν ὑπ᾽ ἀνδρῶν καὶ Μυκηναίου ξένου.

ΧΟΡΟΣ.

ἆ, ἆ· τί δράσεις, ὦ γεραιέ; μὴ πέσῃς·
ἔπαιρε σαυτόν.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐδέν εἰμ᾽· ἀπωλόμην.
φροῦδη μὲν αὐδὴ, φροῦδα δ᾽ ἄρθρα μου κάτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν
χρῄζεις, τὸ πραχθὲν, σὸν κατορθώσας δέμας.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὦ μοῖρα, γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν
οἵα με τὸν δύστηνον ἀμφιβᾶσ᾽ ἔχεις.
πῶς οἴχεταί μοι παῖς μόνου παιδὸς μόνος;
σήμαιν᾽· ἀκοῦσαι δ᾽ οὐκ ἀκούσθ᾽ ὅμως θέλω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐπεὶ τὸ κλεινὸν ἤλθομεν Φοίβου πέδον,
τρεῖς μὲν φαεννὰς ἡλίου διεξόδους
θέᾳ διδόντες, ὄμματ᾽ ἐξεπίμπλαμεν.
καὶ τοῦθ᾽ ὕποπτον ἦν ἄρ᾽· εἴς δὲ συστάσεις
κύκλους τ᾽ ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ.
Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν

εἰς οὓς ἑκάστῳ δυσμενεῖς ηὔδα λόγους·
Ὁρᾶτε τοῦτον, ὃς διαστείχει θεοῦ
χρυσοῦ γέμοντα γύαλα, θησαυροὺς βροτῶν,
τὸ δεύτερον παρόντ' ἐφ' οἷσι καὶ πάρος
δεῦρ' ἦλθε, Φοίβου ναὸν ἐκπέρσαι θέλων.
κἀκ τοῦδ' ἐχώρει ῥόθιον ἐν πόλει κακὸν,
ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ', εἴς τε βουλευτήρια,
ἰδίᾳ θ' ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν
φρουρὰν ἔταξαν ἐν περιστύλοις δόμοις.
ἡμεῖς δὲ μῆλα, φυλλάδος Παρνησίας
παιδεύματ', οὐδὲν τῶνδέ πω πεπυσμένοι,
λαβόντες ἦμεν, ἐσχάραις τ' ἐφέσταμεν,
ξὺν προξένοισι, μάντεσίν τε Πυθικοῖς.
καί τις τόδ' εἶπεν· Ὦ νεανία, τί σοι
θεῷ κατευξόμεσθα; τίνος ἥκεις χάριν;
ὁ δ' εἶπε· Φοίβῳ τῆς πάροιθ' ἁμαρτίας
δίκας παρασχεῖν βουλόμεσθ'· ᾔτησα γὰρ
πατρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην.
κἀνταῦθ' Ὀρέστου μῦθος ἰσχύων μέγα
ἐφαίνεθ', ὡς ψεύδοιτο δεσπότης ἐμὸς,
ἥκων ἐπ' αἰσχροῖς· ἔρχεται δ' ἀνακτόρων
κρηπῖδος ἐντὸς, ὡς πάρος χρηστηρίων
εὔξαιτο Φοίβῳ, τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις·
τῷ δὲ ξιφήρης ἄρ' ὑφειστήκει λόχος
δάφνῃ πυκασθεὶς, ὧν Κλυταιμνήστρας τόκος
εἷς ἦν, ἁπάντων τῶνδε μηχανορράφος.
χὼ μὲν, κατ' ὄμμα στὰς, προσεύχεται θεῷ·
οἱ δ' ὀξυθήκτοις φασγάνοις ὡπλισμένοι,

κεντοῦσ' ἀτευχῆ παῖδ' Ἀχιλλέως λάθρᾳ·
χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ εἰς καιρὸν τυπεὶς
ἐτύγχαν'· ἐξέλκει δὲ, καὶ παραστάδος
κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας,
ἔστη 'πὶ βωμοῦ, γοργὸς ὁπλίτης ἰδεῖν,
βοᾷ δὲ Δελφῶν παῖδας, ἱστορῶν τάδε·
Τίνος μ' ἕκατι κτείνετ', εὐσεβεῖς ὁδοὺς
ἥκοντα; ποίας ὄλλυμαι πρὸς αἰτίας;
τῶν δ' οὐδὲν οὐδεὶς, μυρίων ὄντων πέλας,
ἐφθέγξατ'· ἀλλ' ἔβαλλον ἐκ χειρῶν πέτροις.
πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος,
προὔτεινε τεύχη, κἀφυλάσσετ' ἐμβολὰς,
ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί.
ἀλλ' οὐδὲν ἤνυεν· ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη,
οἰστοὶ, μεσάγκυλ', ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι,
σφαγεῖς τ' ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος.
δεινὰς ἂν εἶδες πυῤῥίχας φρουρουμένου
βέλεμνα παιδός· ὡς δέ μιν περισταδὸν
κύκλῳ κατεῖχον, οὐ διδόντες ἀμπνοὰς,
βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν,
τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν,
χωρεῖ πρὸς αὐτούς· οἱ δ', ὅπως πελειάδες
ἱέρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν.
πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες, ἔκ τε τραυμάτων,
αὐτοί θ' ὑπ' αὐτῶν στενοπόρους κατ' ἐξόδους,
κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις
πέτραισιν ἀντέκλαγξεν· εὐδία δ' ὅπως,
ἔστη φαεννοῖς δεσπότης στίλβων ὅπλοις,

πρὶν δή τις ἀδύτων ἐκ μέσων ἐφθέγξατο
δεινόν τε καὶ φρικῶδες· ὦρσε δὲ στρατὸν
στρέψας πρὸς ἀλκήν· ἔνθ' Ἀχιλλέως πίτνει
παῖς, ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπεὶς
Δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅσπερ αὐτὸν ὤλεσε
πολλῶν μετ' ἄλλων. ὡς δὲ πρὸς γαῖαν πίτνει,
τίς οὐ σίδηρον προσφέρει; τίς οὐ πέτρον,
βάλλων, ἀράσσων; πᾶν δ' ἀνάλωται δέμας
τὸ καλλίμορφον τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων.
νεκρὸν δὲ δή νιν, κείμενον βωμοῦ πέλας,
ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων.
ἡμεῖς δ', ἀναρπάσαντες ὡς τάχος χεροῖν,
κομίζομέν νιν σοὶ κατοιμῶξαι γόοις,
κλαῦσαί τε, πρέσβυ, γῆς τε κοσμῆσαι τάφῳ.
τοιαῦθ' ὁ τοῖς ἄλλοισι θεσπίζων ἄναξ,
ὁ τῶν δικαίων πᾶσιν ἀνθρώποις κριτὴς,
δίκας διδόντα παῖδ' ἔδρασ' Ἀχιλλέως·
ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κακὸς,
παλαιὰ νείκη. πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ ἤδη φοράδην
Δελφίδος ἐκ γῆς δῶμα πελάζει.
τλήμων ὁ παθών· τλήμων δὲ, γέρον,
καὶ σύ· δέχῃ γὰρ τὸν Ἀχίλλειον
σκύμνον ἐς οἴκους, οὐχ ὡς σὺ θέλεις·
αὐτός τε κακοῖς πήμασι κύρσας
εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὤ μοι ἐγὼ, κακὸν οἷον ὁρῶ τόδε,
καὶ δέχομαι χερὶ δώμασί τ' ἀμοῖς.
ἰώ μοί μοι, αἶ, αἶ.
ὦ πόλι Θεσσαλία, διολώλαμεν.
οἰχόμεθ'· οὐκέτι μοι γένος,
οὐκέτι μοι τέκνα λείπετ' ἐν οἴκοις.
ὦ σχέτλιος παθέων ἐγώ· εἰς τίνα
δὴ φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι;
ὦ φίλιον στόμα, καὶ γένυ, καὶ χέρες·
εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἤναρε δαίμων
Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἂν, γέρον,
θανών· τὸ σὸν δ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὦ γάμος, ὦ γάμος,
ὃς τάδε δώματα καὶ πόλιν ὤλεσας·
αἶ αἶ, ἒ ἒ, ὦ παῖ,
μήποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον
ὤφελ' ἐμὸν γένος ἀμφιβαλέσθαι,
Ερμιόνας ἀΐδαν ἐπὶ σοὶ, τέκνον,
ἀλλὰ κεραυνῷ πρόσθεν ὀλέσθαι·
μηδ' ἐπὶ τοξοσύνᾳ φονίῳ πατρὸς
αἷμα τὸ διογενές ποτε Φοῖβον
βροτὸς εἰς θεὸν ἀνάψαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ.

θανόντα δεσπόταν γόοις
νόμῳ τῷ νερτέρων κατάρξομαι.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ.
διάδοχα δ', ὦ τάλας ἐγὼ,
γέρων καὶ δυστυχὴς δακρύω.

ΧΟΡΟΣ.

Θεοῦ γὰρ αἶσα, θεὸς ἔκρανε συμφοράν.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἰὼ φίλος, δόμον ἔλιπες ἔρημον,
ὤ μοί, μοι,
ταλαίπωρον ἐμὲ γέροντ'
ἄπαιδα νοσφίσας.

ΧΟΡΟΣ.

Θανεῖν, θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος τέκνων.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐ σπαράξομαι κόμαν;
οὐκ ἐπιθήσομαι
ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν;
ὦ πόλις, διπλῶν τέκνων μ'
ἐστέρησε Φοῖβος.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ κακὰ παθὼν ἰδών τε, δυστυχὴς γέρον,
τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἕξεις;

ΠΗΛΕΥΣ.

ἄτεκνος, ἔρημος, οὐκ ἔχων πέρας κακῶν,
διαντλήσω πόνους ἐς Ἅιδαν.

ΧΟΡΟΣ.

μάτην δέ σ' ἐν γάμοισιν ὤλβισαν θεοί.

ΠΗΛΕΥΣ.

ἀμπτάμενα φροῦδα πάντ' ἀνεῖται,
κόμπων μεταρσίων πρόσω.

ΧΟΡΟΣ.

μόνος μόνοισιν ἐν δόμοις ἀναστρέφῃ.

ΠΗΛΕΥΣ.

οὐκέτι μοι πόλις, πόλις·
σκῆπτρά τ' ἐρρέτω τάδ' ἐπὶ γαῖαν.
σύ τ', ὦ κατ' ἄντρα νύχια Νηρέως κόρη,
πανώλεθρον πίτνοῦντα πρὸς γῆν μ' ὄψεαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ ἰώ.
τί κεκίνηται; τίνος αἰσθάνομαι
θείου; κοῦραι, λεύσσετ', ἀθρήσατε.
δαίμων ὅδε τις, λευκὴν αἰθέρα
πορθμευόμενος, τῶν ἱπποβότων
Φθίας πεδίων ἐπιβαίνει.

ΘΕΤΙΣ.

Πηλεῦ, χάριν σῶν τῶν πάρος νυμφευμάτων,
ἥκω Θέτις, λιποῦσα Νηρέως δόμους.
καὶ πρῶτα μέν σοι, τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς
μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν, παρήνεσα.
κἀγὼ γάρ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα,
ἀπώλεσ' ἐκ σοῦ παῖδα τὸν ταχὺν πόδας
Ἀχιλλέα τεκοῦσα, πρῶτον Ἑλλάδος.
ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον, σημανῶ· σὺ δ' ἐνδέχου.

τὸν μὲν θανόντα τόνδ' Ἀχιλλέως γόνον
θάψον, πορεύσας Πυθικὴν ἐπ' ἐσχάραν,
Δελφοῖς ὄνειδος, ὡς ἀπαγγέλλῃ τάφος
φόνον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χερός.
γυναῖκα δ' αἰχμάλωτον, Ἀνδρομάχην λέγω,
Μολοσσίαν γῆν χρὴ κατοικῆσαι, γέρον,
Ἑλένῳ ξυναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις,
καὶ παῖδα τόνδε, τῶν ἀπ' Αἰακοῦ μόνον
λελειμμένον δή· βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρὴ
ἄλλον δι' ἄλλου διαπερᾶν Μολοσσίαν,
εὐδαιμονοῦντας. οὐ γὰρ ὧδ' ἀνάστατον
γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σὸν κἀμὸν, γέρον,
Τροίας τε· καὶ γὰρ θεοῖσι κἀκείνης μέλει,
καίπερ πεσούσης Παλλάδος προθυμίᾳ.
σὲ δ', ὡς ἂν εἰδῇς τῆς ἐμῆς εὐνῆς χάριν,
θεὰ γεγῶσα, καὶ θεοῦ πατρὸς τέκος,
κακῶν ἀπαλλάξασα τῶν βροτησίων,
ἀθάνατον, ἄφθιτόν τε ποιήσω θεόν.
κἄπειτα Νηρέως ἐν δόμοις ἐμοῦ μέτα
τολοιπὸν ἤδη θεὸς ξυνοικήσεις θεᾷ·
ἔνθεν κομίζων ξηρὸν ἐκ πόντου πόδα,
τὸν φίλτατόν σοι παῖδ' ἐμοί τ', Ἀχιλλέα
ὄψει δόμους ναίοντα νησιωτικοὺς
Λευκὴν κατ' αὐτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.
ἀλλ' ἕρπε Δελφῶν εἰς θεόδμητον πόλιν
νεκρὸν κομίζων τόνδε· καὶ κρύψας χθονὶ,
ἐλθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν
Σηπιάδος ἵζου· μίμνε δ', ἔς τ' ἂν ἐξ ἁλὸς,

λαβοῦσα πεντήκοντα Νηρῄδων χορὸν,
ἔλθω, κομιστήν σου. τὸ γὰρ πεπρωμένον
δεῖ σ' ἐκκομίζειν· Ζηνὶ γὰρ δοκεῖ τάδε.
παῦσαι δὲ λύπης τῶν τεθνηκότων ὕπερ.
πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν
ψῆφος κέκρανται· κατθανεῖν ὀφείλεται.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὦ πότνι', ὦ γενναῖα συγκοιμήματα,
Νηρέως γένεθλον, χαῖρε· ταῦτα δ' ἀξίως
σαυτῆς τε ποιεῖς, καὶ τέκνων τῶν ἐκ σέθεν·
παύω δὲ λύπην, σοῦ κελευούσης, θεά·
καὶ τόνδε θάψας εἶμι Πηλίου πτύχας,
οὗπερ σὸν εἷλον χερσὶ κάλλιστον δέμας.
κᾆτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν,
δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς, ὅστις εὖ βουλεύεται;
κακῶν δὲ λέκτρων μὴ 'πιθυμίαν ἔχειν,
μηδ' εἰ ζαπλούτους οἴσεται φερνὰς δόμοις;
οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν καλῶς.

ΧΟΡΟΣ.

πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

ΤΕΛΟΣ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

IN REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM
LITTERARUM ACADEMIA
ACADEMICI

ANIMADVERSIONES

IN

EURIPIDIS ANDROMACHEN

ET IN

VIRI ERUDITISSIMI

SAM. MUSGRAVE M.D.

NOTAS.

INDEX

LIBRORUM QUIBUS USI SUMUS IN RECENSENDIS DUOBUS DRAMATIBUS.

1. Codex Membranaceus Bibliothecæ Regiæ N°. 2712. quo continentur Euripidis Fabulæ VI. Sophoclis Fabulæ VII. Ariſtophanis totidem : ante ſeptingentos annos ſcriptus, optimæ notæ.

2. Cod. MſC. Bibl. Reg. N°. 2794. quo continentur Sophoclis Ajax, Electra & Oedipus Tyr.

3. Codex Bombycinus bonæ notæ, quo, præter alia, continentur Sophoclis Ajax & Electra. Meus, ex dono Viri eruditiſſimi, amici mei & in Regia Academia Socii, D. Larcher.

4. Sophoclis Editio Aldina anni 1502.

5. Sophoclis Editio Florentina per heredes Phil. Juntæ an. 1522. cui adjuncta ſunt græca Scholia vetera.

6. Vetera in Sophoclem Scholia, Romæ 1518.

7. Euripidis Editio IV. Tragœdiarum Florentiæ excuſa litteris capitalibus, curante, ut ajunt, Jano Laſcari.

8. Euripidis Editio Aldina an. 1503.

9. Euripidis Editio Oxonienſis noviſſima.

Animadversiones in Euripidis Andromachen & in Sam. Musgravii Notas.

1. Θηβαία πόλις. Subauditur ἐςί. Non enim hic rectus pro vocandi casu positus Atticorum more, licet Lascaris habeat πόλι, & Reg. Membr. πόλι.

2. ξύν. Sic ubique *fere*, præcedente syllaba longa, & semper præcedente brevi, ob metrum producenda, invitis etiam codicibus scribendum. Nullo enim judicio librarii modo σὺν, modo ξὺν scripserunt. *Fere* autem dico, quia litteræ ξ sonum asperum quandoque respuunt aures delicatæ, quarum judicio talia permittenda.

6. Collatorum codicum omnium lectionem retinemus, e qua manifestum est, illum, qui vulgo sequitur, a sciolo quodam additum fuisse, versum, cui ut prior accommodaretur, vetus scriptura fuit interpolata; quo vitio laborat Florent. Edit. Hujus lectionem, quam pro genuina habet, expressam voluit Musgravius, cui non obtemperarunt Oxonienses operæ. Est autem ea lectio hujusmodi:

νῦν δ' ἥτις ἄλλη δυςυχεςέρα γυνὴ
ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε.

Ego cum Valckenario ſentio, cujus egregii in Phœniſſas & Hippolytum commentarii non duas magis Euripidis fabulas, quam Tragicorum quæ ſuperſunt omnia illuſtrant. Vide ad Phœniſſ. 891.

9. ῥιφθέντα. Sic bene Aldus. Laſcaris & R. membr. ῥιφέντα. Aoriſtos priores paſſivos alteris prætuliſſe Tragicos veteres, docet Valckenarius ad Phœniſſ. 479. Quod tamen non ita ſtricte ſumendum, ut ubicunque reperiatur ἀορ. β'. mutari debeat abſque veteris exemplaris auctoritate. V. 592. ἀπηλλάγης agnoſcunt libri omnes. Sumtum hoc ex Homero Iλ. ώ. 734.

——— ——— ——— ἤ τις Ἀχαιῶν
ῥίψει, χειρὸς ἑλὼν, ἀπὸ πύργȣ —

23. ἄρσεν' ἐντίκτω γόνον. Sic emendandum cenſui. Quod enim vulgo legitur, ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, non minus ineptum græce mihi videtur, quam ridiculum eſſet, ſi mulier gallice diceret : *j'accouchai d'un garçon mâle.* γόνον, τόκον, κόρον, facile permutata. V. 69. ſcribere potuerat auctor : πέπυσαι τὸν ἐμὸν ἔκθετον κόρον. At hic minime ferendum.

24. πλαθεῖσ'. Sic R. membr. & Laſcaris. Aldus, πλασθεῖσ'. — δεσπότῃ γ' ἐμῷ. Sic omnino emendari debuit; conjunctioni nullus hic locus. δὲ, τε, γε, ſæpiſſime ab oſcitantibus librariis permutata ſine ullo ad ſententiam reſpectu. V. 247. ex Aldina dedimus Ἑλένη νιν ὤλεσ', ȣ̓κ ἐγὼ ; μήτηρ γε σή, ubi princeps Edit. & membr. habent μήτηρ δὲ σή. V. 672. ubi membr. Stobæus & Aldus dant : καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνήρ τε καὶ

γυνὴ

γυνὴ ἀθένει, Lafcaris habet: ἴσον τ', quod poffit effe pro τοι. Tales varietates, quæ numero infinitæ funt, ne referre quidem operæ pretium eft; & in his, magis, quid ratio linguæ pofcat, quam quid præftent codices, attendendum.

26. Non magni facienda mihi videtur Pierfoni elegantia, corrigentis πρέσηνε. Nam dubitari poteft, an προσαίνω græcum fit; προσσαίνω agnofcit græcitas. Nec magis παρῆγε probandum. Sed retinenda vulgata lectio, quæ bene habet. προσάγω verbum eft neutrum, e Lexicis fatis notum. μ' poteft effe pro μοι, licet κειμένην præcedat; cujus conftructionis permulta apud Tragicos exempla; duo e propinquo petentur. Sophocl. Electr. 479.

ὕπεςί ΜΟΙ θράσος
ἀδυπνόων ΚΛΥΟΥΣΑΝ
ἀρτίως ὀνειράτων. & v. 959.
—— —— —— Η, πάρεςι μὲν ςένειν
πλέτε πατρῴε κλῆσιν ΕΣΤΕΡΗΜΕΝΗι,
πάρεςι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τε χρόνε
ἄλεκτρα ΓΗΡΑΣΚΟΥΣΑΝ ἀνυμέναιά τε.

Vide præterea Mufgravii notam ad Medeam 58. Sed nec neceffe eft, ut μ' pro μοι accipiatur. Licet enim neutrum προσάγω fere cum tertio cafu conftructum reperiatur, apud profæ fcriptores faltem; bene illud poëta, pro Tragicorum more, cum quarto conftruxit, ellipfi præpofitionis verbo jam adhærentis; προσῆ-

γε πρός με. Sic 164. προσπεσεῖν τ' ἐμὸν γένυ. & 537. τί με προσπίπλεις. Vulgo dicitur προσπίπλειν τινί.

35. τὸ πρόσθεν. Sic R. membr. Editiones τὸ πρῶτον. V. seq. membr. τά γ' ἄδειν.

43. ἦν με. Cum sic in omnibus Regiis Codicibus, in Florent. Edit. in Scholiis scriptum sit, hæc lectio procul dubio recipienda erat.

51. ἦ ποτ' — sic recte emendat Musgravius. ι lateri olim adscriptum in ν transiit, unde ἦν: quod, in libris omnibus repertum, forsan tueri quis vellet ellipsi præpositionis κατά. Hic autem & v. 54. membr. εἰς pro ἐς habent, frequenti permutatione & semel tantum adnotanda. ἐς magis Atticum. In his etiam aliquid tribuendum aurium judicio. In superiori dramate v. 1120.

κἄκειθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν.

εἰς in duobus codicibus reperimus; in uno ἐς, quod alteri præferendum erat, ne tres continuæ voces eandem diphthongum haberent.

65. πλέκουσιν αὖ. Cum libri omnes scripti & Florent. Edit. hanc lectionem exhibeant, excogitare nequeo, cur illam non prætulerit Musgravius vulgatæ, cui nulla patrocinatur auctoritas legitima. In membr. voculæ αὖ ab eadem manu & eodem atramento suprascriptum δή, quod glossema est, non lectionis varietas, licet optime procederet versus, legendo πλέκουσι δή. Hesychius: αὖ, πάλιν, ἢ ἐπὶ τῦ δή, συνδέσμυ.

70. ἀπωλόμην. Sic recte membr. & princeps edit. non hic solum, sed & v. 415. & 1074. Doricum ἀπωλόμαν in Senario tragico Atheniensium offendisset aures. Vide Valckenarium ad Phoeniss. 11. Ter in fine versus positum ἀπωλόμην compendio litterarum exaratum erat in Aldi codice, unde typotheta, cui forte volupe erat, ut ait Alexandrinus ille Theocriteus, πλατειάζειν ἄπαντα, doricam formam invexit. Sic centies in simplici μήτηρ & compositis per omnes casus, peccatum ab Aldo, cujus σφάλματα Oxoniensis Editio retinere non debuerat.

81. Membr. μῶν οὖν δοκεῖ σοι. Aliquanto melius Lascaris δοκεῖ σε. Optime Musgravius reposuit δοκεῖς. Finalem prioris vocis litteram absorbuit eadem littera sequentem vocem incipiens. Sic v. 162. ubi Aldus edidit ἦν δ' ἂν — τίς σ' ἦ — membr. & Lascaris τίς ἦ, omisso σ' cum sensus detrimento. E contrario v. 129. libri τίς σοι habent, ubi τί σοι scribendum erat.

113. In membr. ὑποτειρομένα una voce. Sic in Sophoclis Ajace 225. ὑποκληζομέναν legitur, ubi melius disjunctim ederetur τῶν μεγάλων Δαναῶν ὕπο κληζομέναν.

114. περὶ χεῖρε βαλοῦσα. Membr. λαβοῦσα. Frequens in harum vocum permutatione librariorum lapsus, unde multæ ortæ corruptelæ, quæ forte non omnes adhuc detectæ. In Hercule furente v. 300. nullus dubito, quin scribendum fuisset:

ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς, ΤΠΟΒΑΛΩΝ φίλ', ἂν τύχοις.
ἤδη δ' ἐσῆλθέ μ', εἰ παραιτησαίμεθα

φυγὰς τέκνων τῶνδ᾽· ἀλλὰ καὶ τόδ᾽ ἄθλιον,
πενίᾳ ξὺν οἰκτρᾷ ΠΕΡΙΛΑΒΕΙΝ σωτηρίαν.

ubi male legitur ὑπολαβὼν & περιβαλεῖν.

120. τεμεῖν. Revocanda erat genuina hæc & unice vera lectio, quam exhibent libri omnes veteres. εὑρεῖν, ab Aldo invectum, scioli videtur esse emendatio. Inde in antithetico versu, ex metri præscripto, τί σοι omnino scribendum est.

127. ἐκγενέτῃσι e Florent. Editione recipiendum erat, cum v. 118. habeatur Ασιήτιδα, forma itidem Jonica. Illud dant membr. quæ hic habent ἐκγενέταισι. Rursus Lascaris supra dat Ασιάτιδα.

145. εἰδῇ. Sic bene ad metri legem reponi jubet Musgravius. Post hunc versum defectus signa poni curavi. Plura deesse e v. 153. manifestum.

153. τοῖσδ᾽ ἀνταμείβομαι λόγοις. Sic bene Lascaris, In membr. eadem lectio repræsentari debuit; sed perperam librarius pro τοῖσδ᾽, τοιοῖσδ᾽ scripsit.

162. Membr. & Lascaris ἢν δ᾽ ἂν βροτῶν τίς ἢ θεῶν σῶσαι θέλῃ. Bene Aldus σ᾽ inseruit; sed præpostero ordine dedit, ἢν δ᾽ ἂν θεῶν τίς σ᾽ ἢ βροτῶν —

168. ὁ Πρίαμος ὁ ζάχρυσος. Præclara hæc est emendatio viri de litteris optime meriti Jeremiæ Marklandi, cujus erudita si legas scripta, nescias quid mireris aut ames magis, animi modestiam, an acumen ingenii. Vide commentarium in Supplices 109. Libri scripti & editi, ὁ Πρίαμος οὐδὲ χρυσός.

180. ἐπίφθονον τὸ χρῆμα. Sic e perspecta linguæ

ratione & scriptorum usu Valckenarius ad Phœniss. 206. Vulgo ἐπίφθονόν τι. Præterea in Stobæo, tit. ψόγος γυναικῶν, legitur ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλείας φρενός.

183. ἐν δὲ τῷ νέῳ. Sic Stobæus in Floril. Grotii p. 201. a quo non differt Stobæi Cod. MS. e Bibliotheca Regia.

205. ἀλλ' εἰ — κυρεῖς. Summo judicio lectionem hanc retinuit Musgravius. Sed aliquantulum illustrationis indigebat, quippe quæ viris doctissimis suspecta fuerit, immo pro corrupta habita, & variis conjecturis sollicitata, quas in Benjam. Heath lectionibus ad Tragicos videre est. Optime interpretatur Scholiastes: ἀλλ' ΕΠΕΙΔΗ μὴ ἁρμοδίω τυγχάνεις εἰς τὸ συνοικεῖν ἀνδρί. — Ei pro ὅτι, διότι, ἐπεὶ, Græcis usurpatum fuisse, præter alios docebit novissimus de Particulis Gr. Scriptor p. 329. Sic etiam Oreste 294.

212. χρὴ γάρ. Sic bene R. membr. & Lascaris. Aldus & ex eo cæteri, χρῆν, quod hujus loci non est.

219. χεῖρον adverbialiter. Sic membr. Perperam editiones χεῖρον'. In Florent. tamen apostrophi signum non appositum.

222. σφάλοι. Membr. σφάλλοι.

224. Membr. etiam ἐνδοίην, superscripta glossa παράσχοιμι.

239. Membr. οὐκ αὖ σιωπῇ.

240. Membr. etiam πανταχοῦ. Præterea Florent. Edit. mutato verborum ordine πρῶτα ταῦτα, quod, si ob metrum factum, minime necessarium erat.

245. Membr. εἴς σ᾽ ἐπιβλέπον.

253. εἰ μὲν θανοῦμαί γ᾽. εἰ δὲ μὴ, οὐ λείψω ποτέ. Sic perspicue scriptum & distinctum in R. membr. sensu optimo, qui hujusmodi est: *quoad vixero, hinc non egrediar: me vivam hinc non abduces: si prius me interfeceris, hinc me extrahas: dum vita manebit, non deseram hoc asylum.* Ex vulgata lectione nullus bonus sensus exsculpi potest; nam si dixisset Andromache: *Obstringe mihi fidem tuam, me egressam nihil mali passuram, salvam mihi vitam futuram*: respondere debuerat perfida Lacæna: *atqui hoc tibi spondeo;* & per Deos conceptis verbis jurasset. Sed Hermiones responsum, *quoniam tibi sic sedet animo, jam illico te ulciscar, non expectato mariti mei reditu*, satis declarat, Trojanam pellicem professam esse, nullo se pacto egredi velle. Profecto male oculatus erat homo ille, qui ad conferendos Regios codices eruditissimo Musgravio operam suam locavit.

254. ὡς τοῦτ᾽ ἄραρ᾽ οὖν, οὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Sic omnino legendum. Optimam hanc lectionem, levi menda obscuratam, exhibent membr. R. in quibus scriptum: ὡς τοῦτ᾽ ἄραρ᾽ οὐκ οὐ μενῶ. οὐκ in οὖν mutandum fuisse, nemo non videt. Nec istud Musgravii amanuensis dignum censuit, quod observaretur. ἄραρε autem, forma licet Dorica, Tragicis in usu fuisse docet Valckenarius ad Hippol 1090.

256. κοὐ τόσον προσκέψομαι. Vulgo τὸ σόν. In his

vocibus jungendis aut separandis plus semel peccatum. Gallice plebejo sermone diceretur, *je n'y ferai pas tant de façon.* Inepta est scholiastæ interpretatio. Musgravius vertit tanquam si τόπον scriptum esset, cui tamen emendationi non adquiescit.

257. εἴσονται τάδε. Membr. τόδε. Utrum præferendum, docebit Valckenarius ad Phœniss. 430.

265. εἰ πέριξ σ' ἔχει. σ' omissum in membr. ea corruptelæ causa, quam notavi ad v. 81. Ibid. v. seq. scriptum μόλυβδος, quæ scriptura antiquior est.

269. In membr. scriptum ἄκη βροτοῖσι θεῶν ἐξκαταστῆσαί τινα. Veram lectionem, quam facili conjectura assecutus est Musgravius, præstat Stobæus, tit. ψόγος γυναικῶν.

272. τοσοῦτον ἐσμέν. Sic recte membr. Lascaris, & Stobæus loco mox citato; unde receptum non fuisse a Musgravio, eo magis miror, quod ex alio codice enotatam hanc lectionem jam probaverat Valckenarius, ad Phœniss. 1321.

281. Hic versus, & qui illi in antistrophe oppositus est, a mala manu interpolati fuerunt, ut evaderent jambici senarii, quorum alter quidem pravæ structuræ & ingrati soni. Hos ego exhibui sine ulla mutatione, prout in membr. scripti sunt, quo modo non minus apte congruunt. In strophico, pes secundus est dactylus; in antistrophico, ἰτόχρονος anapæstus. Posterior jam gratus auribus accidit, & versum esse sentiet quivis etiam metrorum rudis.

283. ἤλυθον. Sic membr. & princeps editio. Prava sedulitate correxit Aldus ἦλθον, quod minime metrum flagitat. Versus est tetrameter dactylicus. In simili metro idem contigit infra 301. ubi membr. ἦλθε, quod & recepimus, etsi Florent. Editio habeat ἤλυθε. V. 284. ἐνίψαντ' ex fide membran. scripsi. δὲ v. 286. eædem habent, ut & Lascaris; quibus admissis, & accurata distinctione, locus hic, qui vulgo intricatior, planus & tironi etiam facilis intellectu redditus. ἐρείαν dederunt membr. V. 289. & sequentem, quos corrupte codices etiam exhibent, feliciter emendavit Musgravius.

293. ὑπὲρ κεφαλάν. Sic membr. In iisdem, v. 295. perperam scriptum κατοικῆσαι. Sensus bene expressus in versione Musgravii, qui hujus loci oblitus, ad Iphig. A. ubi hoc argumentum rursus tractatum, eademque sententia fere iisdem verbis reddita, οἰκῆσαι pro οἰκίσαι v. 1303. repositum voluit. Quia tironibus, quibus erudiendis destinatus hic libellus, utile erit observare, qua arte Euripides argumenta variare soleat, integrum illis canticum ex Iphigenia ob oculos hic ponam:

ἰὼ, ἰώ· νιφόβολον
Φρυγῶν νάπος,
Ἴδας τ' ὄρεα, Πρίαμος ὅθι ποτὲ
βρέφος ἁπαλὸν ἔβαλε,
ματρὸς ἀπόπρο νοσφίσας,
ἐπὶ μόρῳ θανατόεντι,

Πάριν,

Πάριν, ὅς Ἰδαῖος, Ἰδαῖος
ἐλέγετ', ἐλέγετ' ἐν Φρυγῶν πόλει·
μήποτ' ὤφειλε τὸν ἀμφὶ
βουσὶ βουκόλον τραφέντ'
Ἀλέξανδρον ΟΙΚΙΣΑΙ
ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι
Νυμφᾶν κεῖνται,
λειμών τ' ἄνθεσι θάλλων χλοεροῖς,
καὶ ῥοδόενθ' ὑακίνθινά τ' ἄνθη
δρέπειν θεαῖσιν·
ἔνθα ποτὲ Παλλὰς ἔμολε, καὶ
δολιόφρων Κύπρις
Ἥρα θ', Ἑρμᾶς θ', ὁ Διὸς ἄγγελος·
ἁ μὲν ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα Κύπρις,
ἁ δὲ δορὶ Παλλάς,
Ἥρα δὲ Διὸς ἄνακτος
εὐναῖσι βασιλίσι,
κρίσιν ἐπὶ στυγερὰν
ἔριν τε τᾶς καλλονᾶς,
Δαναΐδαισιν ὄνομα μὲν
φέροντ', ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὦ κόραι.

302. ζυγὸν δούλειον præter alios codices dant etiam membr. quæ v. seq. habent τυράννων ἔχες ἂν δόμους ἕδρας.

305. πόνους. Membr. μόχθους.

320. Membr. ὤγκωτας μέγα.

326. In membr. adscriptum hoc scholion: ἕνεκα θυγατρὸς ἴσης ὁμοίας παιδί.

T

332. Νοθείας valde mihi ſuſpectus eſt hîc verſus, quem profecto abeſſe mallem; illo expuncto verior & pulchrior ſententia.

336. Hic & ſequens verſus optima Muſgravii medicina ſanati ſunt. A vulgata editionum lectione nil differunt membr.

339. κλαύσατε. Sic membr.

350. πίσας. δ' ἂν εὐνάς. In membr. δ' omiſſum.

356. Nihil in hoc verſu variant codices. Hinc apparet, non uſquequaque verum eſſe, quod ſtatuit Barneſius ad Jon. 1004. *ſubſtantiva ὀξύτονα in ὺς ultimam in recto & quarto ſemper producere.* Illam in nomine ἰχὺς proſodiam obſervari, dubio vacat. Sophocles Ajace 118.

ὁρᾷς, Οδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰχὺν, ὅση.

Sed hîc habemus νηδὺν ult. correpta. Tales plurimas leges fixerunt ii, qui ſe *Criticos* appellari volunt, quæ ſi probe examinentur, non omnes ita ſacræ deprehenduntur, ut ab iis recedere non liceat. Illarum nonnullas refigendi, in notis ad Sophoclem dabitur occaſio.

363. ὤλεσας πόλιν Φρυγῶν. Hic eſt in membr. verborum ordo.

364. ἄγαν ἔλεξας, & v. 9-8. ἄγαν ἔφηκας. Sic membr. & pr. editio. Utrobique Aldus γ' inſeruit; ratus forte ultimam in ἄγαν brevem eſſe, quæ Atticis Poëtis producitur ſemper. Si quando corripiunt alii, id poëtica, quam vocant, licentia, ſeu potius

alius dialecti usu, faciunt. Auctor Etymol. M. ἄγαν. τὸ γᾶν μακρόν. τὰ εἰς ᾱν λήγοντα ἐπιῤῥήματα μακρὸν ἔχουσι τὸ ᾱ. Sophocl. Ajace v. 592.

σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

Exemplorum abunde est. Hujus vocis prosodiam ignoravit Turnebus, qui in eodem dramate ex incude sua versum nobis dedit 951. prorsus ἄμετρον:

καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.

In ἄγαν ultima longa est, ut & penultima in ὑπερβριθὲς, ita ut nulla scansione versus ille recto pede incedere possit. Libri veteres, tum scripti, tum ante Turnebum typis expressi, diversam plane lectionem habent, e quibus scribendum:

ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν.

Pro bono, quin pro Sophocleo, habuit versum illum a Turnebo cusum *Heathius*, ut videre est ex illius nota ad Trachin. 1198. ubi egregie allucinatur. Idem fulcrum inseruit Turnebus in Œdip. Tyr. 439.

ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.

Importunum illud γ' a tribus codicibus, quos contuli, & a primariis editionibus abest.

388. πιθοῦ τι. καίνεις μ' ἀντὶ τοῦ; Sic distinctum in membr. Formula loquendi πιθοῦ τι non infrequens. Sophocl. Œd. Tyr. 1434. πιθοῦ τί μοι.

390. Optime Musgravius hos versus ordini suo restituit. Non pauca in Euripide luxata & transposita. Pulcherrima Clytæmnestræ ῥῆσις in Iphigenia, nihil, quoad sensum & phrasin, intricati habebit, splendi-

dius lucescet, magisque movebit affectum, si legitima moti sede versus eo reponantur, quo flagitat dialectice. Scilicet post versum 1187. plene distinguendum, & qui sequuntur sex versus in fine ῥήσεως ponendi, hoc modo:

εἰ δ' εὖ λέλεχθαι ταῦτα νῷν, μὴ δὴ κλάνῃς.
τὴν σήν τε κἀμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσῃ.
μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, μήτ' ἀναγκάσῃς ἐμὲ
κακὴν γενέσθαι περὶ σὲ, μήτ' αὐτὸς γένῃ,
τοιόνδε μισθὸν καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους·
ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἐνδεῖ μόνον,
ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ, χ' αἱ παῖδες αἱ λελειμμέναι,
δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών.

405. οὐκ ἐξικμάζω. Sic libri omnes. Lectio genuina, proba, minime sollicitanda; sed a nemine, quod sciam, recte exposita. ἐξικμάζω proprie est *exsicco.* Adfinis significatio verbi ἐκμάσσω. *Siccantur* enim, quæ *absterguntur* aut *contrectantur.* Theocritus in Encomio Ptolemæi 121.

μῶνος ὅδε πρότερα τοκέων, ἔτι θερμὰ κονίᾳ
στειβομένᾳ καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.

Ut illic ἐκμάσσεσθαι ἴχνη, *parentum vestigia abstergere, abolere,* nihil aliud est, quam *vestigia premere, vestigiis insistere*; ita hic τὰ ἐν ποσὶν ἐξικμάζειν κακὰ, *ad pedes posita,* i. e. *præsentia mala exsiccare,* valet, *præsentia tractare, præsentibus insistere,* seu *considerare, commemorare.* Audaci metaphora, quam temperat, idcirco additum, verbum

λεγίζομαι, quod uno verbo Sophocles Œd. Tyr. 130. τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν dixit. Nemo, ut reor, semel monitus dubitabit, quin hæc interpretatio, quæ textum illæsum servat, & linguam aliquatenus ditat, multo potior sit incertis conjecturis quibus Euripidi nihil accedit, quo gloriari possit. Nam, ut alias sileam, nec *scrutandi*, nec *indagandi* notio rei præsenti, τοῖς ἐν ποσὶν, & adeo manifestæ, convenit. Scrutamur obscura, indagamus abdita; præsentia consideramus.

406. Perperam vulgo distinguitur hic versus. Sic autem, ut illum exhibui, distinctus est in R. membr.

407. κτανεῖν. Sic membr. & Lascaris.

418. Vulgo πᾶσι δ' ἀνθρώποις, male.

421. ἀκούσασ'. Vulgo ἀκούσας.

423. Optimam membran. lectionem exhibui, mutato tantum, ut in talibus soleo, & fieri debet, δὲ ἐχθρὴν in δ' ἐχθρήν. Ista lectio recipienda erat, aut saltem altera, quam præfert princeps editio, εἰς ξύμβασιν δ' ἐχθρὴν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν. Monuerat jam, sed frustra, Valckenarius ad Phœniss. 965. Quod autem testatur Musgravius in membr. scriptum esse χρή σε, falsum est. Hic, ut aliis in locis, optimo Viro nubem objecit fraus amanuensis, cujus opera usus est.

432. Lectionem membran. repræsentavi, a qua non multum differt princeps editio, ubi: ἤν τε κτανεῖ νιν, ἤν τε μὴ κτανεῖν θέλῃ.

454. Membr. γάρ μ' ἀπώλεσαν.

467. Membran. & Lascaris ἔριδας οἴκων. Copulam

inserui, quam metrum flagitat. Basis est anapæstica.

469. τὴν in membr. & Florent. Edit. omissum.

470. Vulgo ἀκοινώνητον ἀνδρὸς εὐνάν. Vox ἀνδρὸς non solum abundat, sed ita inepte abundat, ut a Poëta esse non possit. Spuriam esse & addititiam, exinde manifestum est, quod absque sensus & metri damno versus huic in antistrophe oppositus ad eundem modulum redigitur facillime, scribendo ἔριν κραίνουσι Μοῦσαι, pro ἔριν Μοῦσαι φιλοῦσι κραίνειν, quod præ altero languidum est.

476. Membr. τεκτόνοιν θ' ὕμνοιν ἐργάταιν δυοῖν. Sic etiam pr. edit. nisi quod τεκτόνων habet. Metrum luxatum; quod recta vocum dispositione, & addita, quæ exciderat, copula, restitui, ita ut versus antithetico optime respondeat. Sensus perspicuus.

494. His anapæstis membr. personam semichori præfigunt, omissam in editionibus. Habent autem illæ, ut & Florent. editio, καὶ μὴν ἐσορῶ τόδε σύγκριτον.

521. Ordo est: καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη ἐχθρῶν ἐστι, λείπειν ἐχθρούς. Lascaris ἐχθροὺς ἐχθρόν. In membr. ἐχθροὺς ἐχθρῶν κτείνειν. Voci ἐχθρῶν minio superscriptum ἐξὸν, quod ab emendatore est. Suspecta mihi est vox ἐχθρῶν, quam satis frigide additam a correctore arbitror ad implendum versum, cujus in fine aliquid deerat. Sic forte scripserat Poëta:

καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη λείπειν
ἐχθροὺς, ἐξὸν κτείνειν, καὶ μὴ
τὸν φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.

Quod etiam ideo præstare videtur, quia φόβον vix adjuncto articulo carere potest.

528. In membr. λίσσεσι γύναιτι. Sed in margine emendatum, λίτσε σύ.

531. ἄνες θανάτε με. Sic membr.

554. Membr. etiam πρῶτον μὲν ἔν.

571. κτανεῖν. Sic membr. & pr. editio.

577. κλάειν. Sic recte pr. editio. Membr. κλαίειν. Vide Pierson. ad Mœrin p. 231.

579. ἐχ ἧσσων. Membr. & Lascaris ἧττων, male. Vide Valckenarium ad Phœniss. 406. Ter aut quater ad summum in Sophocle optimæ membr. scripturam per ττ pro σσ exhibent, quæ pluries in editis occurrit. Paucissima illa librarii oscitantiæ tribuenda, & ad cæterorum modum reformanda. Sic v. 933. φυλάσσειν edidi, ubi membr. itidem & Lascaris habent φυλάττειν. Vide notam ad v. 911.

586. Huic versui in membr. præmittitur καὶ, ut supra v. 241. quod ibi a Musgravio fuit observatum.

593. ἄκληςτ', ἄδελα δώμαθ' ἑστίας λιπών. *Domum non clausam & sine servis.* Hoc minime placet. Scilicet omnem familiam secum abduxerat peregre profectus Menelaus? nec Helenæ famuli supererant, qui opem ferrent, si quis illi vim intulisset? & ignorabat Peleus, illam clam aufugisse, quod Paridis amore flagrans non minus fecisset, etiamsi integra servorum cohors domi fuisset? Suspectum mihi est istud ἄδελα. Sensui conveniret ἀφρέρητα, quod, an exprimi possit voce ἄδελα, valde dubito. Sed credo scriptum olim fuisse;

ἄκλῃστ' ἀβούλως δῶμαθ' ἑστίας λιπών.
Patentem stulte relinquens domum.

626. ἔχοις. Membr. ἔχεις. Editiones ἔχῃς. Optativum linguæ ratio postulat. Vide Rich. Dawes Miscell. crit. p. 82.

637. σπορᾷ. Sic membr. & pr. editio. Aldus σπορά. Bona hæc etiam lectio, si, ut latinis *seges*, σπορὰ pro *solo* accipi potest; cujus apud Græcos usus cum exempla videre non meminerim, eo propensius alteram prætuli. De Latinis constat. Vide Joan. Davisium ad Ciceronis Tuscul. II. 5.

647. θεοῖς κῆδος ξυνάψας. Sic optime a Musgravio emendatum.

650. Vulgo legitur consentientibus codicibus: ἦν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοάς. Frustra Musgravius ineptissimum τήνδ', a Barnesio damnatum, tuetur. Nullum magis adpositum exemplum afferre potuisset, quam v. 710. ubi menda gemina & simillima; quam tamen ille, præeunte Heathio, sustulit. In sole caligat, qui non videt, a Poëta scriptum fuisse & reponi debuisse τῆλ' ὑπὲρ Νείλου ῥοάς.

651. Vulgo tanquam in parenthesi legitur, κἀμὲ παρακαλεῖν ἀεὶ, quo nihil absurdius. Scilicet Peleus, si domo Andromachen expellere voluisset, Menelai ope indigebat, & ni ille suppetias ferret, tanto malo liberari non poterat? In membr. καὶ παρακαλεῖν ἀεὶ, unde genuinam erui lectionem καὶ παρεκβαλεῖν ἀεί. *Ultra Nilum, ultra Phasin, & longinquius semper abigere.*

653.

653. δοριπετῆ. Sic membr. Lascaris, δορυπετῆ. Minus bene Aldus δυριπετῆ.

654. Membr. τῦ σῦ παιδός. Editi τῦ σῦ τε. Sed δὲ ob præcedens μὲν v. 652. scribendum erat.

660. Vulgatæ lectionis, quam, licet suspectam, retinuimus, hic est ordo: ἃ ἐγώ, scilicet, τὸ ἔρχεσθαί σε εἰς ταὐτὸν στέγος, τὸ συντράπεζον ἔχειν βίον, τὸ τίκτειν αὐτὴν ἐχθίστυς παῖδας, ἐκ χειρῶν ἁρπάζομαι, θέλων κτανεῖν τήνδε. Nemini hæc omnino satisfacere possunt. In membr. non κτανεῖν, sed θανεῖν scriptum. Ubicunque laborat phrasis aut sensus, lectionum varietates corruptelam subodorari faciunt. Equidem mallem sic legi:

ἃ 'γώ, προνοίᾳ τῇ τε σῇ κἀμῇ, γέρον,
παύειν θέλων, τήνδ' ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι.

664. τῆσδε γῆς Φθιώτιδος. Vulgo τῆσδε. Manifestum mendum.

677. ὑκῦν δίκαιον τοῖς ἐμοῖς ἔμ' ὠφελεῖν. Sic recte apud Stobæum legitur, Floril. Grotii p. 323.

680. ἐμόχθησ' minime sollicitatum velim. Mihi multo probabilius est respexisse Poëtam ad notum illud Homeri

τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε,

quam decori adeo fuisse oblitum, ut Menelaum de uxore sua turpiter loquentem introduceret. *Invita Helena, diis agentibus, calamitatem subiit*: θεομανεῖ πότμῳ, ut ipsa ait, Oreste 179.

V

682. αἴςοϱες. Huc forte respexit Hesychius: αἴςοϱες, ἄπειϱοι. Membr. ἀνίςοϱες.

684. γίγνεται. Sic Lascaris. Membr. γίνεται. Scripturam illam antiquiorem esse, docet Valckenarius ad Phœniss. 1396.

686: Membr. ἔχον μὲν μὴ κλαvεῖν. Forte in exemplari, unde derivatus ille codex, legebatur ἐχόμην κλανεῖν.

707. μεῖζω. Sic Aldus, bene. Incertum, utrum ex conjectura, an e veteri libro.

708. φθεϱεῖ, Attice: membr. φθεϱῇ.

709. χ' ἡ παῖς. Vulgo καὶ παῖς.

710. δι' οἴκων τῶνδ'. Vulgo τήνδ', quod mendum tetigi supra ad v. 650.

727. Stobæus in Floril. Grotii p. 483. receptam lectionem habet, πϱεσβυτῶν γένος. Illustratum hoc ab eruditissimo Valckenario, loco ad v. 180. citato.

745. Membr. & pr. edit. σκιὰ γὰϱ ἀντίςοιχος ὢς, quod merito revocavimus. Hesych. ἀντιςοιχεῖν, κατὰ ςοιχεῖον ἱςάναι. Quod verissime de umbra, quam facit hominis, sive stantis, sive ambulantis, corpus, dicitur. Bene enim hic σώματι subintelligi potest. Aldus σκιᾷ edidit, quo admisso, cum Musgravio ὢν scribendum esset. Sed præstat veterum librorum scripturam retinere.

765. τί γὰϱ δεῖ, *quid enim oportet?* Non istud vult sententia; sed, *quid juvat imbellem valido esse corpore?* Forte scripserat τί λύει δειλὸν, omisso γὰϱ, cujus in superiori versu jam extantis, inutilis, ingrata etiam, hic est repetitio.

766. 767. Hi verſus, & qui illis in antiſtrophe reſpondent, male vulgo in quatuor diviſi ſunt, unde oritur hoc incommodum, quod quartus τε δόμων μέτοχος a particula τε incipit, quæ verſum inchoare non poteſt. Prout autem hic leguntur, ſic ſinguli ſcripti ſunt in membran. a quibus diſcedere nefas fuiſſet. Optime autem habet metrum: verſus ſunt aſynarteti, quos *Jambelegos* vocant metrici.

770. κηρυσσομένοις. Sic optime membr. in quibus eadem, quæ hic obtinet, diſtinctio. Subauditur γίνεται, aut ſimile verbum, δὲ, quod hic tantundem valet ac ἀλλὰ, ἐναντίωσιν notante; ut minime admitti poſſit Cl. Valckenarii conjectura, Diatr. Eurip. p. 203. juxta quam verſus 770. penderet imperfecto ſenſu, & ἤτοι admodum importune intruderetur.

773. Hic iterum verſus, qui *jambelegus* eſt, perperam vulgo diviſus. Non omnino recte digeſtus eſt in membranis, voce ἀνδρῶν præcedenti contributa; ſed antitheticus optime, ut hic conſpicitur, ſcriptus. Idem contigit in verſibus 1021. & 1032. qui in membran. digeſti ſunt, ut eos excudi voluimus

786. δορὶ κλεινοτάτῳ ad Peleum refertur, ſed ad ſemiferos referendum eſſet, ſi cum editionibus Κενταύρων legeretur. Multo præſtantior eſt membran. lectio.

804. Quia hic κλείνουσα non actum, ſed voluntatem & conſilium notat, optime verbum in præſenti poſitum; nec cum Muſgravio κλείνασα prætulerim. Illud in omnibus collatis codicibus repertum fuiſſe

videtur. Sæpe aut librarii, aut editores, perperam verbi tempus præsens in præteritum mutarunt, quia verba adjuncta in præterito reperiebant. Exemplo sit Electræ v. 533. ubi editiones, saltem recentiores, habent ὥσπερ ἡ τεκοῦσ' ἐγώ. Sed melius Aldus & Codices ἡ τίκτουσ'. Diversimode scribi potuit hic versus; nam bonum etiam esset κλείνασα τοὺς οὐ χρῆν θανεῖν. Cur enim χρὴ in præsenti relinqueretur? Sed a potioribus libris standum, & omni ex parte bona est nostra lectio. θανεῖν & κλανεῖν facile a librariis permutata. V. 818. ubi sensus omnino θανεῖν postulat, membr. habent κλανεῖν. Quod autem contendit Jo. Piersonus, Verisim. pag. 74. τοὺς pro οὓς in Poëtis Atticis locum tueri non posse, id falsissimum esse in notis ad Sophoclem demonstrabo.

822. Huic versui præfixa in membr. personæ nota τρο. quod valet τροφός. Eadem nota præfixa versibus 826. & 830. adeo perspicue ubique, ut mirer id fugisse Cl. Musgravii amanuensem.

826. σύνδησαι. Membr. σύνδησον.

827. Membran. lectionem recepi, qua versus mollior, auribusque gratior accidit.

832. ὦ κατάρατος. Membr. ἡ. Legi posset ὦ κατάρατος.

834. Hîc & v. 840. 845. 860. in membr. præfixa personæ nota θε. quod valet θεράπαινα: sed perperam, ut manifestum est.

835. τί μοι τὸ ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω. Sic membr. nisi quod χειρὸς habent.

836. Membr. ἀπόδος ὦ φίλ' ἀπόδος. Lascaris, ὦ φίλος.

840. Membr. Lascaris & Aldus: ἀλλ' εἴ τ' — mendose. Scribendum ἀλλ' ἦ, *num?* non, ut Oxonienses operæ, ἀλλ' ἦ, quod significat *profecto*. Vide Valckenarium ad Hippol. 932.

843. Nescio cur eruditissimo Musgravio, cujus alioqui judicio plurimum tribuo, durum videatur καθ' ὕλαν ὀρέων, quod significat, *in montanis silvis*.

847. ἔλιπες, ἔλιπες; ὦ πάτερ, μ' ἐπακτίαν ὡσεὶ μονάδ' — Hæc procul dubio corrupta. μονάδ' glossa recte interpretatur μόνην, cui adjectivo deficit substantivum, quicum conjungatur; sed latet illud in ἐπακτίαν. Legerim itaque:

ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, ἐπακτρίδα μ'
ὡσεὶ μονάδ' ——

850. ὀλεῖ μ', ὀλεῖ με δηλαδὴ πέσις. Sic in membr. perspicue eadem manu, eodem atramento, uno eodemque tractu scriptum. Vulgo ὀλεῖ μ', ὀλεῖ με, tantum, absque nominativo, qui si e proximis petendus esset, nihil aliud se offerret, quam πατὴρ, quod absurdissimum. Vocem δηλαδὴ, quam interpretatur φανερόν ἐστιν, ἢ δηλονότι in farraginem suam transtulit Hesychius, non ex Græco Bibliorum interprete, sed, ut reor, e Tragico Lexico. Est enim vox Tragicis usurpata. Sophocl. Œdip. Tyr. 1501.

ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.

Noster, Oreste 789. δηλαδὴ σιγᾷν ἄμεινον.
Jam quid causæ est, cur eruditissimo Musgravio, qui se ad membranas Regias Andromachen contulisse testatur, incognita fuerit hæc lectio? Forte cum meminisset amanuensis vocem δηλαδὴ apud scholiastas & glossatores sæpissime legere, clausulam illam δηλαδὴ πόσις pro glossemate habuit; quod judicii illius hominis luculentum est argumentum. Non dissimulandum tamen, v. 1025. glossema in textum illatum, sic eadem manu, eodem atramento, uno calami ductu scriptum, οὐχὶ σοὶ μόνᾳ, ὦ Ἑρμιόνη. Ut illic voces ὦ Ἑρμιόνη rejiculæ, sic dicet forte aliquis, in hoc loco δηλαδὴ πόσις recipiendum non fuisse. Sed altero in loco glossema ineptum est, toti sententiæ contrarium, nec metro minus adversans; hîc autem verba addita salvo sensu abesse non possunt, & metrum optimum. Versus est jambicus trimeter brachycatalectus.

855. Ἀσιάδος ἐκ γᾶς. Sic ex probabili Musgravii emendatione, cui tamen ipse deinceps non adquievit. Illa nihil melius excogitari posse reor, si modo locus integer sit. Forte versus exciderunt aliquot. In cantici fine ἅ, ἐπέρασεν, & πρωτόπλοος habent membran. duo ultima etiam Lascaris. Nec in versuum distributione ab illis discessum feci. Sed ἀκτᾶς non recepi; Aldus, ἀκτάς, quod melius est.

860. λίαν apud Tragicos sæpe priorem producit. Soph. Electra 1272. δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην. Ubi recentiorum editorum imperitia σε inseruit, quod nec

Aldus, nec Codices, habent. Similis obtinebat menda in Iphig. A. 304.

861. τρωκτά — Membr. τρωίδ'. Eadem varietas observata apud Homerum Iλ. η'. 297.

872. Vulgo πρόσθεν μελάθρων τῶνδ', quod valde languet. Jam bis τῶνδ' in tribus superioribus versibus, hic autem plus quam otiosum. ὧδ', quod reposui, poscit sententia: *conspecta sic*, i. e. *in eo, quo es, statu.*

874. δωμάτων, corrupte. Musgravius ὀμμάτων reponit, quod non dicam vulgato potius esse, nam ne quidem intelligo: Intelligerem σπουδῇ βημάτων, *citato gressu*, quod in textu non reposuisse pœnitet.

885. Hæc ῥῆσις in Oxoniensi Editione ancillæ tributa. Sed membr. & pr. edit. Hermiones personam præfixam habent.

891. δόμων ἄνασσαν τῶνδε. Sic flagitante sensu rescripsi. Vulgo τήνδε, quod male scriptum bis jam in superioribus emendatum fuit v. 650. & 710.

892. Perperam membr. Τυνδαρὶς τ. γυνή.

895. In membr. τί χρῆμα πρὸς θεῶν ἢ βροτῶν πάσχεις κακόν;

897. πανταχῇ. Recte Suidas, a Kustero temere castigatus, exponit πάντα τρόπον. Sic noster, Medea 368. κακῶς πέπρακται πανταχῇ. Sophocl. Antigone 632. ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι.

903. κακόν γ' ἔλεξας ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη. Sic optime membr. Nec melius quid quærendum. Meliora enim sectando, sæpe in deteriora incidimus.

911. ἠσσήθη. Sic bene membr. & Lascaris. Perperam Aldus, quem cæteri secuti sunt, ἡττήθη. Vide notam ad v. 579.

939. ἐσφοιτᾶν. Sic membr.

949. Vulgo legitur συζυγάστα μὲν ἄν, claudicante metro. Sic etiam membr. & primariæ editiones. Facilis emendatio; nam ἄν ex glossemate est pro νυν. Monuerat jam Valckenarius ad Hippol. 20. In Soph. Œdip. Tyr. 31. θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγώ. imperitus librarius, qui glossam pro varia lectione sumsit, voculæ νυν in uno Regiorum codicum superscripsit, γρ: ἄν.

952. ἐναντίων nequaquam mutandum censeo. ἐναντίον valet *coram*. Sophocles Œdip. Col. 1002. τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον. Inde ἐναντίος, *præsens*.

955. φυλακὰς ἔχων οὐ μίμνον. Sic omnino, flagitante sensu, cum Musgravio legendum. Libri ἔχων ἔμμινον. Huic emendationi, qua nihil certius, objiciet forsan aliquis canonem linguæ Atticæ, juxta quem corrupta & sananda loca omnia, in quibus verbi augmentum omissum. Sed commentitia est hæc regula. Ab omittendo augmento cavebant quidem, quantum potis erat; urgente necessitate omittebant absque reprehensione. Sophocl. Trachin. 769.

ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσετο.

Versus undequaque sanus, quem nulla medicina meliorem reddet. Philoctete 371.

ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ὢν κύρει.

Obstat

Obstat sententia, quo minus κυρεῖ scribatur. Œdip. Col. 1624. —— φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς

θώϋξεν αὐτόν. ——

ubi perperam Heathius, canoni suo addictus, reponit ἐθώϋξεν, in subsidium vocata synizesi, quæ nunquam in hac voce locum habuit. Vide præterea Markland. ad Supplices 728. Quin verba sunt quædam, in quibus proprium est Atticis augmentum omittere, ut ἀνταλόω, quod bis in hac fabula occurrit, 455. & 1151. In Sophoclis Ajace 1049. Codex meus recte scriptum exhibet τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; ad vulgatam scripturam, quæ corrupta est, provocare non debuisset P. Wesseling, Vir eruditissimus, ad labefactandam Thomæ M. auctoritatem, e quo potius Sophocles emendandus erat, Observationum p. 131. In Œdipi Tyr. argumento metrico bene Aldus edidit διτταῖς τε χερσὶν ἐξανάλωσεν κόρας, quod & habent membr. R. at codex alius perperam ἐξανήλωσεν. In eodem versu alia est menda, quam alibi eluemus. Atticorum etiam proprium esse videtur, præteritum medium verbi ἀνώγω absque augmento proferre. Sophocl. Œdip. Col. 904.

ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει· τοῦτον δ' ἐγὼ —

Œdip. Tyr. 96. ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ.

964. πέρσαι. Sic membr. Lascaris, πέρσαι.

969. ῥᾳδίως. Sic membr. Vulgo ῥᾴδιον.

971. Cum in librorum lectione nihil sit, quod linguæ rationi adversetur, Heathii emendatione facile carere possumus.

1020. Quod ſuſpicatus eſt ſagaciſſimus Muſgravius, ſtrophen & antiſtrophen ſedes commutaſſe, id mihi ex totius cantici ſenſu manifeſtum eſt; nec, qui illud attente legerit, vereor, ne hoc in dubium vocet. Jam apte cohærent omnia, in quibus antea nec pes, nec caput. πολλαὶ δὲ (repetendum Ἰλιάδες e v. 1017.) δυστήνων πατέρων ἄλοχοι μέλαθρων στοναχὰς ἀνὰ τοὺς Ἑλλήνων ἀγέρους, καὶ ἔλειπον οἴκους πρὸς ἄλλους εὐνάτορας. οὐ σοὶ μόνῃ, ὦ Ἀνδρομάχη, οὔτε μόνοις τοῖς φίλοις, δύσφρονες ἐπέπεσον λῦπαι. ἐνόσησε καὶ ἡ Ἑλλάς. διέβα Πέλοπος — Hinc manifeſto appatet, ſcriptum oportuiſſe v. 1029. διέβα δὲ Πέλοπος, non, ut vulgo, διέβα δὲ Φρυγῶν. V. 1022. membr. recte τοκέων, quod matres innuit parvulorum liberorum patribus ſub Trojam cæſis orbatorum. V. 1025. nullam cauſam video, cur in οὐχὶ σοὶ μόνᾳ chorus intelligi nequeat, Andromachen reſpicere & alloqui, cui certe favebat, & initio dixit, τὸ δὲ σὸν οἶκτῳ φέρουσα τυγχάνω.

1037. ὅ τε νῦν — Sic optime Muſgravius, cujus in ſequentibus non adeo felix conjectura. Quod vulgo legitur ἀδύτων ἐπιβὰς κτεάνων ματρὸς φονεὺς, merito damnatum a Viris doctiſſimis. Sed κτεάνων illic de nihilo non eſt. Vox genuina, neſcio quo veteris librarii errore, aut caſu evanidis primis litteris, capite truncata, poſtea loco ſuo mota fuit. Adeo certus ſum, Euripidem ſcripſiſſe:

πολυκτεάνων ἐπιβὰς
ἀδύτων, ματρὸς φονεύς.

ut illud in textu reponere non dubitaverim. In antitheticis transposita vocula καὶ, & Πέλοπος reposito pro Φεύγων, quod omnino sensus loci flagitat, metra satis apte congruunt.

1042. πῶς πείθομαι; Scilicet, εἰρῆσθαι τοῦτο παρὰ σοῦ. Hæc glossa superscripta in membranis; e quibus edita scholia partim augeri, partim emendari possent.

1071. πληγὰς ἔχει. Membr. ἔχων.

1081. ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκούσθ', i. e. οὐκ ἀκουστά. Optima hæc lectio solis e membr. nostris enotata. Lascaris etiam, sed perperam junctis litteris, οὐκ ἀκοῦσ'.

1088. διδόντες τῇ θέᾳ τρεῖς ἡμέρας, ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν. Sic instituenda constructio. Substantivum ὄμματα ad utrumque verbum pertinere, arbitratur Valckenarius ad Phœniss. 1378. cui non accedo.

1096. φρουρὰν ἔταξαν ἐν περιστύλοις δόμοις. Sic in Florent. edit. excudi debuit, aut vero ἔτευξαν. Nam, quid typotheta ob oculos habuerit, liquido affirmare nequeo, cum poneret ΕΤΥΥΞΑΝ. Sed id certum, verbum fuisse formæ activæ, cui subjuncta non erat copula. Aldus ἐτάξαντ', quod valet ἐτάξαντο. Membranæ perspicue ἔταξάν τ', sic positis binis accentibus, quod valet ἔταξάν τε. Hoc fere vult Musgravius; sensu loci, juxta eum, conjunctionem postulante. Ego in diversa abeo, solamque Florent. Edit. lectionem bonam esse censeo, nec copulam hic requiro. Sic ordo instituendus est: ἀρχαί τ' ἐπληροῦντο, καὶ φρουρὰν ἔταξαν εἰς βουλευτήρια, καὶ ἴδια ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφύλασσαν (φρουρὰν ἔταξαν) ἐν περιστύλοις δόμοις.

1099. ἦμεν, contractum ex ἤιμεν, ab εἶμι, πορεύομαι. Male editiones omnes ἦμεν.

1112. δάφνῃ πυκασθείς. Membr. σκιασθείς.

1113. Quoad loci hujus interpretationem prorsus cum Musgravio sentio. Gallici Academici, quam laudat, disputatio extat in *Memoires de l'Académie des B. L. T. VIII. p.* 264. Ejusdem Viri elegantissimi prostant Observationes in hujus dramatis textum, T. IX. p. 36.

1118. ἐξέλκει. Scilicet ἑαυτὸν, *extrahit se.* Nam licet οὐκ εἰς καιρὸν ἐτύπη, tamen aliquantum debilitatus esse poterat. Neutram Musgravii conjecturam probo. Si quid mutandum, malim profecto ἐξέρπει. Nescio qua mala fortuna verbum illud ἕρπω, quo Tragicis nullum aliud frequentatum magis, librariis aliquoties in calamum venire noluerit. In Soph. Œdip. Col. 307. ubi vulgo ineptissime legitur:

— — — ὥστ' κ' εἰ βραδὺς
εὕδει, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

nullus dubito, quin scripserit Poëta, ὥστε κεἰ βραδὺς ἕρπει.

1127. κἀφυλάσσετ'. Sic excudendum erat, non καὶ φυλάσσετ', nec καὶ 'φυλάσσετ'. καὶ in talibus cum augmento verbi coalescit.

1129. ἀλλ' οὐδὲν ἤνυεν. Non codex ille tantum, apud Musgravium littera D indigitatus, hanc lectionem habet, sed præterea membranæ, Lascaris & Aldus. ἤνυεν, quod Jonicæ & poëticæ dialecti est, nescio, an in Tragico senario locum tueri possit?

1132. δεινὰς ἂν. Sic membr. omisso ἂν.

1137. οἱ δ' ὅπως. Membr. τοὶ δ' ὅπως.

1142. ἀντέκλαγξεν. Sic recte membr. Aldus, quo præeunte cæteri, ἀντέκλαξεν. Lascaris, ἀντέκλαζεν.

1164. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ ἤδη φοράδην. Sic membr. & Lascaris. Minus bene Aldus, φοράδην αὐτός.

1168. κύρσας, & v. seq. συνέκυρσας. Adeo invenusta repetitio, ut illam Euripidi tribuere verear. Alterutrum corruptum: legerim εἰς ἓν μοίρας συνέπεσες.

1171. δώμασί τ' ἁμοῖς. Membr. δώμασί τ' ἐμοῖς. Male. Sed, quod dudum observare potueram, nescio cur in Oxon. Edit. pronomen Atticum ἁμὸς semper aspiratum sit, cum in aliis libris, quorum accuratior scriptura, semper tenuetur. Vide Markland. ad Iphig. A. 1455. ἀμὸς Doricum est, pro ἡμέτερος. ἁμὸς, Atticum, pro ἐμός. Homer. Ιλ. ζ'. 414.

ἤτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.

Odyss. λ'. 165.

οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην —

ubi male vertitur *nostram terram*, cum *meam* verti debuisset. In præcedenti autem v. incipit Pelei ῥῆσις in libris nostris. Quod tertio inde versu in Oxon. Ed. persona Pelei apposita sit, id operarum negligentiæ tribuendum.

1176. ὦ σχέτλιος παθέων ἐγώ. εἰς τίνα δὴ φίλον. Sic distincte scriptum in membr. Qui vulgo leguntur versus, prorsus sunt ἄμετροι, quibus sanandis inutilem

operam non sumsisset doctissimus Britannus, si collatarum a se, ut ait, membranarum lectionis notitiam habuisset. παθέων, ut Hippol. 829. ὤ μοι ἐγὼ παθέων, ὧν ἔπαθον τάλας.

1180. Nescio cur nolint Viri docti, hos anapæstos claudi versu jambico, quod metrum iterum occurrit v. 1192. Nihil sententiæ deest; omnia perspicua. Altero in loco ὤφελες tantum e v. 1187. repetendum. Si in locis adeo sanis & integris quidquam auctorum textui, contra codicum fidem, inserere liceret, non alieni ab eleganti Euripidis facilitate Musgravii essent anapæsti, a qua longissime distant Heathii conjecturæ.

1182. Bona etiam, nec scio, an melior, evaderet sententia, legendo: τὸ σὸν δ' οὐκ ἦν ἂν εὐτυχέστερον, *sed non tua sors felicior esset, qui non minus amissum nepotem lugeres.*

1185. Lectionem membr. & Florent. Edit. repræsentavi.

1187. Vulgo ὤφελ' ἐμὸν γένος εἰς τέκνα καὶ δόμον, nullo sensu. Voces manifesto addititias recidi. Ordo est: ἐμὸν γένος μήποτ' ὤφελεν ἀμφιβαλέσθαι τὸ δυσώνυμον τῶν σῶν λεχέων, ἥγεν τὸν Ἑρμιόνης αἴδαν, ἐπὶ σοὶ, ὦ τέκνον. Nihil planius & facilius.

1195. νέμω τῷ νερτέρων. Vulgo τῶν.

1197. διάδοχα δ' ὦ τάλας ἐγώ. Sic membr.

1199. συμφοράν. Sic membr. & Lascaris.

1202. Hic, & in superioribus, membranas sequor. Cur ἐμὲ γέροντα παῖδα νοσφίσας præferat Musgravius,

non video. Ego vulgatam retineo lectionem: ἐμὲ νοσφίσας, ἄπαιδα γέροντα. νοσφίζω valet *destro*, quod forma passiva semper usurpat Homerus. Sophocl Œd. Tyr. 480. τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα. Bene glossa, ἐκφεύγων.

1211. τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἕξεις. Sic membr. & Lascaris.

1215. Membr. ἀμπλάμενα φρῦδα πάντα κεῖται.

1221. πανώλεθρον πιτνοῦντα πρὸς γῆν μ' ὄψεαι. Sic omnino transponendæ erant voces, ut integer senarius evaderet. Fastidiosa, nec minus inutili, variarum lectionum congerie has onerassem animadversiones, si versus omnes protulissem in membr. luxatos, quos alia vocum dispositione metro suo reddidit primorum Editorum industria.

1224. λεύσσετ' — Membr. λεύσατ'.

1251. τέκος. Sic membr.

1255. θεᾶ. Sic membr. recte. Hanc lectionem e Florent. codice enotatam probaverat jam Valckenarius ad Hippol. 53.

1259. Optima est ad hunc locum Musgravii censura. Sed nihilo meliorem nobis Euripidis textum dedit, quod fecisset profecto Vir eruditissimus, si αὐτόπτης ipse membranas nostras inspexisset, in quibus perspicue scriptum λευκὴν κατ' αὐτήν. De hac insula elegantes hi leguntur versus in Dionysii Periegesi:

Ἔστι δέ τις καὶ σκαιὸν ὑπὲρ πόρον Εὐξείνοιο
ἄντα Βορυσθένεος πολυώνυμος εἰν ἁλὶ νῆσος

ἡρώων· Λευκὴν μὲν ἐπωνυμίην καλέουσιν,
οὕνεκά οἱ τὰ πάρεισι κινώπετα λευκὰ τέτυκται.
κεῖθι δ' Ἀχιλλῆός τε καὶ ἡρώων φάτις ἄλλων
ψυχὰς εἱλίσσεσθαι ἐρημαίας ἀνὰ βήσσας.
τοῦτο δ' ἀριστήεσσι Διὸς πάρα δῶρον ὀπηδεῖ,
ἀντ' ἀρετῆς· ἀρετὴ γὰρ ἀκήρατον ἔλλαχε τιμήν.

Ex hac aliisque ex nostris Observationibus intelliget sapiens Lector, quam longe absit, ut Euripidis textum emendatum habeamus; nec actum acturum, si quis eo laborem suum impenderit, ut suavissimi Poëtæ Editionem Oxoniensi meliorem & accuratiorem eruditis in manus tradat. Ni cæterorum codicum variæ lectiones vigilantioribus oculis investigatæ fuerint; in iis fabulis, quas membranæ nostræ non habent, multa supersunt, quæ forte ex iisdem codicibus illis genuino nitori restitui possent, quod mihi propediem compertum erit. Clarissimo Musgravio abunde suppetebant omnia; multiplex doctrina, sagax ingenium, limatissimum judicium; præter otium, nihil defuit; quo quidem caruisse Virum in arte omnium utilissima excellentem, si minus mirum, sane dolendum est.

1269. κατθανεῖν ὀφείλεται. Sic bene membr. omisso δεῖ, quod sæpe, licet importunum, addiderunt librarii aut editores. Illud recte sustulimus v. 418.

1280. πράξειαν ἐκ θεῶν καλῶς. Vulgo κακῶς. Manifestum mendum.

1284. εὖρε θεός. Sic membr. in quibus etiamsi repertum non fuisset, tamen omnino reponendum erat, flagitante metro. Eædem, in fine Medeæ, sic etiam εὗρε, non εὗρεν, exhibent. Nihilominus hoc utrobique relictum in Oxoniensi editione.

Finis Animadversionum.

2.

SOPHOCLIS OEDIPUS TYRANNUS ET EURIPIDIS ORESTES

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATI.

ARGENTORATI

Ex Officina JOHANNIS HENRICI HEITZ
Universitatis Typographi.

MDCCLXXIX.

JOHANNES SCHWEIGHÆUSER,

GRÆC. ET ORIENT. LINGG. PROF. ARGENT.

LECTORI

Græcarum Musarum Studioso

S.

En Tibi illud, quod *Electram Sophocleam*, cum *Andromache Euripidis* nuperrime editam, brevi secuturum nunciavimus, alterum par Græcarum Tragœdiarum ex nobilissimo Poëtarum pari selectarum; quas ejusdem eruditissimi BRUNCKII, cui duas illas superiores acceptas ferimus, studio curaque emendatas, ejusdemque *Animadversionibus in Orestem* Euripideum auctas, Tibi exhibemus. Quod iteratum munus Viri de hisce literis immortaliter merentis si tam gratum fuerit Tibi utenti, quam fuit ipsi jucunda opera Tuam in gratiam illud paranti; cumulate erit, confido, utrique parti satisfactum. Sic etiam is, cujus & periculo & diligenti labore effectum est, ut gratuita hæc BRUNCKII dona omnium in manus, quorum id interest, sine mora pervenire possint, eo promtior deinceps confidentiorque cum operam suam, tum sumptum, impendet in novum quoddam munus quam primum publici juris faciendum, quod jam nunc rursus paratum nobis Tibique habet

liberalissima ejusdem BRUNCKII nostri assiduitas. Nam, quum ÆSCHYLI etiam fabulas aliquas in manus juvenum tradere cupiat futurus omnium Scenæ Græcæ monumentorum Editor, simulque specimen aliquod prodere suarum in illum veteris Tragœdiæ Genitorem curarum; (cujus quæ supersunt Fabulæ, cum perditarum Fragmentis, ubi primum SOPHOCLES novo suo splendore prodierit, proxime & ipsæ eodem habitu lucem sunt adspecturæ;) *Prometheum* interim & *Septem contra Thebas*, ex sua recensione ad fidem optimorum Codicum instituta, subjectis in easdem fabulas *Animadversionibus*, eadem minori hac percommodaque forma typis exscribendas dare decrevit: quibus additæ *Phœnissæ* EURIPIDIS & SOPHOCLIS *Antigone*, ejusdem fere cum altera, quam diximus, ÆSCHYLI Tragœdia argumenti, justæ mensuræ volumen, hæc duo, quæ adhuc prodiere, inter se juncta fere exæquaturum, complebunt.

Qui, in superiori volumine, ex officina errores oculum effugerunt correctoris, parvitate typorum identidem fatigatum, & pauci sunt, & ejusmodi, ut vix puero posse negotium facessere videantur. Eos autem sic emendaveris:

Elect. 104. pro ἔς· ἂν scribe ἔς τ' ἂν
362. πράπεζα scr. τράπεζα
1218. Post τάφος pone interrogationis signum.
1278. η κάρτα. scr. ἦ
1416. ει γὰρ scr. εἰ γὰρ

Androm. 17. ξυνῷκει scr. ξυνῴκει
664. Φτιώτιδος scr. Φθιώτιδος

Quæ in ipso hoc volumine peccata remanserunt, ea, ex accuratissimo BRUNCKII autographo, sic corrigenda sunt:

Oedip. 90. λόγῳ scr. λόγῳ.
211. εὔϊον. — scr. εὔϊον,
378. τὰ 'ξευρήματα; scr. τἀξευρήματα;
580. ἅ'ν scr. ἅ'ν
673. οταν scr. ὅταν
Orest. 286. εἴργασθαι scr. εἴργασται
1171. πέφυκ', scr. πέφυχ',
1638. φονεύσετ'; scr. φονεύσεθ';

Tu vero, φιλόμουσε Lector, nova neque admodum ea vulgari, quæ ad illustrandas Græcas literas, ad studiaque illarum cum excitanda, tum juvanda, hoc libello Tibi exhibetur, accessione, interim, dum majora illa, quorum hæc nuncia sunt, apparuerint, lætus nobiscum fruere. Vale!

Dabam in Universitate Argentoratensi, medio Julio, MDCCLXXIX.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπους, πατρὸς νόθος
πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἁμαξιτοῖς,
ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
ἤσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυστήριον,
ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
πόρπαξι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει θατέρȣ ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἅπαντες αὐτὸν ἐπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέȣς ποιήσεως, καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέȣς, ὥς φησι Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ αὐτὸν, ȣ̓ ΤΥΡΑΝΝΟΝ, ἐπιγράφοντες, διὰ τȣ̀ς χρόνȣς τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ, τȣ̀ς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τȣ͂δε τȣ͂ ὀνόματος εἰς τȣ̀ς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τȣ̀ς Ἀρχιλόχȣ χρόνȣς, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν. Ὅμηρος γȣ͂ν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἔχετον, βασιλέα φησὶ, καὶ ȣ̓ τύραννον,

Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα —

(Ὀδυσσ. σ'. 84.)

προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν· χαλεπȣ̀ς γάρ τινας περὶ λῃστείαν τȣ́τȣς γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τȣ͂ τυράννȣ ὄνομα, δῆλον. ȣ̎τε γὰρ Ὅμηρος, ȣ̎τε Ἡσίοδος, ȣ̎τε ἄλλος ȣ̓δεὶς τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τȣ̀ς τυράννȣς φησὶ τοπρότερον ΑΙΣΥΜΝΗΤΑΣ προσαγορεύεσθαι, εὐφημότερον γ' ἐκεῖνο τȣ̎νομα.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΪΩι.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐςὶ
παιδὸς ἐξ χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος ςύγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
ὃ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ᾽ ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Εςι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, ὃ μία φωνὴ,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ᾽ ἐπὶ γαῖαν
ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ᾽ αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ᾽ ὁπόταν πλείςοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλῦθι, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ Θηβαίων γερόντων.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,
ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
ἃ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;
δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,
ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν

πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠϊθέων
λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
ἤδη σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου,
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
ἀγόνοις γυναικῶν. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Αιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολὼν,
σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν,
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεοῦ
λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι
ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμὶν, εἴτε του θεῶν
φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρός οἶσθά που·
ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς

ζώσας

ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας.
ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον·
ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι
προσήλθεθ' ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται
μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.
ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
ἣν δ' εὖ σκοπῶν ηὕρισκον ἴασιν μόνην,
ταύτην ἔπραξα. παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ τι

δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
λυπεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἱ δέ γ' ἀρτίως
Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
σωτῆρι βαίη, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. οὐ γὰρ ἂν κάρα
πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τάχ' εἰσόμεσθα· σύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐς πάντας αὔδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡΕΩΝ.

ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

ΚΡΕΩΝ.

ἦν ἡμὶν, ὦ 'ναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
γῆς τῆσδε, πρὶν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.

ΚΡΕΩΝ.

τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕΩΝ.

ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ. τὸ δὲ ζητούμενον

ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεστάλη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν.

ΚΡΕΩΝ.

θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕΩΝ.

λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;

ΚΡΕΩΝ.

δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;

ΚΡΕΩΝ.

ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ᾽ ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ᾽ ἔθεσθ᾽ ἐπιστροφήν·
ὡς ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ᾽ ἅμα.
ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ᾽ αὐτὸς αὑτοῦ, τοῦτ᾽ ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών, τάχ᾽ ἂν
κἄμ᾽ ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
ἵστασθε, τούσδ᾽ ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους·
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ᾽ ἀθροιζέτω,
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ᾽, ἢ πεπτωκότες.

ΙΕΡΕΥΣ.

ὦ παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ᾽ ἔβημεν, ὧν ὅδ᾽ ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ᾽, ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
σωτήρ θ᾽ ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου   στροφή.
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,

Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν,
ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος. τί μοι ἢ νέον
ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν
ἐξανύσεις χρέος;
εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.
πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθάνα,
γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει,
καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
ὀρνυμένας πόλει,
ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.
ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ
φέρω πήματα·
νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ
ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις,
ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν,
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν
πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται.
νηλέα δὲ γένεθλα
πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ

κεῖται ἀνοίκτως·
ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
ἀκτὰν παραβώμιον
ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
ἱκτῆρες ἐπιστοναχοῦσι.
παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·
ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς
εὐῶπα, πέμψον ἀλκάν,
Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν,
ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
πάτρας ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρηΐκιον κλύδωνα·
τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται·
τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα θέλοιμ' ἄν.
ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
ἀρωγὰ προσταθέντα,
τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
διάσσει· τὸν χρυσομίτραν τε

κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον
γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὔιον.
Μαινάδων ὁμόστολον
πελασθῆναι, φλέγοντ'
ἀγλαῶπι πεύκᾳ,
ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·
ἃ 'γὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν
αὐτὸς καθ' αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
ἀστεργὲς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
κέρδος τελῶ 'γὼ, χ' ἡ χάρις προσκείσεται.
εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
δείσας ἀπώσῃ τοὔπος, ἢ χ' αὑτοῦ, τόδε,
ἃ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς

τῆσδ',

τῆσδ᾽, ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
μήτ᾽ εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα,
μήτ᾽ ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
ὠθεῖν δ᾽ ἀπ᾽ οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
τοῦδ᾽ ἡμὶν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
τῷ τ᾽ ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ᾽, εἴτε τις
εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.
ἐπεύχομαι δ᾽, οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ 'μοῦ ξυνειδότος,
παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ᾽ ἀρτίως ἠρασάμην.
ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ᾽ ἐπισκήπτω τελεῖν,
ὑπέρ τ᾽ ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
γῆς, ὧδ᾽ ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
οὐδ᾽, εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾷν,
ἀνδρός γ᾽ ἀρίστου βασιλέως τ᾽ ὀλωλότος,
ἀλλ᾽ ἐξερευνᾷν· νῦν δ᾽ ἄρ᾽ ἐπικυρῶ τ᾽ ἐγὼ,
ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ᾽ ὁμόσπορον,
κοινῶν τε παίδων κοίν᾽ ἂν, εἰ κείνῳ γένος
μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
νῦν δ᾽ ἐς.τὸ κείνου κρᾶτ᾽ ἐνήλαθ᾽ ἡ τύχη.
ἀνθ᾽ ὧν ἐγὼ τοῦδ᾽, ὡσπερεὶ τοῦ 'μοῦ πατρὸς,

ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.
ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ.
οὔτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δίκαι' ἔλεξας. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἅ μοι δοκεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
σκοπῶν τάδ', ὦ 'ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἔπεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
πομποὺς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὑξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,
ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μὲν εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν· ἧς σε προστάτην
σωτῆρά τ', ὦ 'ναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,

πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
λύει φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἐστίν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
κἀγὼ διοίσω τοὐμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὁρῶ γὰρ οὐδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς, ἐπεὶ
πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
τἄμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φής; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτε;
ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανῇ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,

ἅπερ ξυνίημ᾽. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι θ᾽ ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ᾽ ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ᾽ ἔφην εἶναι μόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἀληθές; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,
ᾧπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ᾽ ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾷν μήτε τούσδε, μήτ᾽ ἐμὲ,
ὡς ὄντι γῆς τῆσδ᾽ ἀνοσίῳ μιάστορι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ῥῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πρὸς σοῦ. σὺ γάρ μ᾽ ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖον λόγον; λέγ᾽ αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ ᾽κπειρῶν λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὥστε γ᾽ εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ᾽ αὖθις φράσον.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ᾽ οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἔστι πλὴν σοί. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι
οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τὰ 'ξευρήματα;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννὶ, καὶ τέχνη τέχνης
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε,
ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον,
δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
ἐπεὶ φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοῦ 'πιόντος ἦν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων,
οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν,
ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὡ ξυνθεὶς τάδε
ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων
εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.

δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
σὺ, καὶ δεδορκὼς, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.
καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρὰ,
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν;
ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα
προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ γάρ τι σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ,
μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοισι; μεῖνον. τίς δ' ἔμ' ἐκφύει βροτῶν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ παῖ κόμιζ' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν
ὀχλεῖς, συθείς τ' ἄν, οὐκ ἂν ἀλγύνοις πλέον.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰπὼν ἄπειμ᾽ ὧν οὕνεκ᾽ ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον. οὐ γάρ ἐσθ᾽ ὅπου μ᾽ ὀλεῖς.
λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
τὸν Λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ᾽ ἐγγενὴς
φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ᾽ ἡσθήσεται
τῇ ξυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι,
σκήπτρῳ προδεικνὺς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς· καὶ ταῦτ᾽, ἰὼν
εἴσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ᾽ ἐψευσμένον,
φάσκειν ἔμ᾽ ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς, ὅντιν᾽ ἁ θεσπιέπεια — στροφὴ α᾽.
Δελφὶς εἶπε πέτρα
ἄρρητ᾽ ἀρρήτων τελέσαντα
φοινίαισι χερσίν;
ὥρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
ἔνοπλος γὰρ ἐπ᾽ αὐτὸν ἐπενθρώσκει
πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
δειναὶ δ᾽ ἅμ᾽ ἕπονται
Κῆρες ἀπλάκητοι.

ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀντιστρ. α'.
ἀρτίως φανεῖσα
φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηλον
ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
φοιτᾷ γὰρ ὑπὲρ τ' ἀγρίαν ὕλαν,
ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
ζῶντα περιποτᾶται.
δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει στροφὴ β'.
σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'·
ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
Πολύβου νεῖκος ἔκειτ',
οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
χρησάμενος δὴ βασάνῳ,
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
ἀδήλων θανάτων.
ἀλλ' ὁ μὲν Ζεύς, ὅ τ' Ἀπόλλων, ἀντιστρ. β'.
ξυνετοί, καὶ τὰ βροτῶν
εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις

πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
ληθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
παραμείψειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὔ
ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμ'
ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
ἂν καταφαίην. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
βασάνῳ θ' ἡδύπολις.
τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔ ποτ'
ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ.

Ἄνδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν
ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
ἀλλ' εἰς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡΕΩΝ.

πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι

πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

ΧΟΡΟΣ.

ηὐδᾶτο μὲν τάδ᾽· οἶδα δ᾽ οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡΕΩΝ.

ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς
κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτ᾽ ἐμοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ᾽· ἃ γὰρ δρῶσ᾽ οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.
αὐτὸς δ᾽ ὅδ᾽ ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ᾽ ἦλθες; ἦ τοσόνδ᾽ ἔχεις
τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
ἵκου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
λῃστής τ᾽ ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
φέρ᾽ εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδών τιν᾽ ἐν ἐμοὶ, ταῦτ᾽ ἐβουλεύσω ποιεῖν;
ἢ τοὔργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε
δόλῳ προσέρπον, κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
ἆρ᾽ οὐχὶ μωρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ᾽ ἁλίσκεται;

ΚΡΕΩΝ.

οἶσθ᾽ ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ᾽ ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν᾽ αὐτὸς μαθών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ᾽ ἐγὼ κακὸς
σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ᾽ εὕρηκ᾽ ἐμοί.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
πάθημ', ὁποῖον φὴς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ νῦν ἔθ' ωὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον —

ΚΡΕΩΝ.

δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄφαντος ἔῤῥει θανασίμῳ χειρώματι;

ΚΡΕΩΝ.

μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν· ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;

ΚΡΕΩΝ.

παρέσχομεν. πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁθ' οὕνεκ', εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ' ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ, γῆς ἴσον νέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἃν ᾖ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾷν,
οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
ὥστ' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;

οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
ἀλλ' οὔτε πλάστης τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθώδ' ἰὼν
πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς
ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ λαβών.
γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
ἄναξ. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, οὐκ ἀσφαλεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα
χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν·
εἰ δ' ἡσυχάζων προσμένω, τὰ τοῦδε μὲν
πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χρῄζεις; ἦ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἥκιστα. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ γοῦν ἐμόν.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἔφυς κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρκτέον γ' ὅμως.

ΚΡΕΩΝ.

οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος....

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕΩΝ.

κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν

γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;

ΚΡΕΩΝ.

ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

ΚΡΕΩΝ.

μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
ἔπειτα κἀμὲ, τούσδε θ' οἳ πάρεισί σοι.

ΧΟΡΟΣ.

πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', στροφὴ α'.
ἄναξ, λίσσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
καταίδεσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶσθ' οὖν ἃ χρήζεις;

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φράζε δὴ τί φής.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ
σύν γ' ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ, τὸν πάντων θεῶν στροφὴ β'.
πρόμον Ἅλιον·
ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
ἀλλά μοι δυσμόρῳ
γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυ-
χάν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅδ' οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα
ἐλεεινόν· οὗτος δ', ἔνθ' ἂν ᾖ, στυγήσεται.

ΚΡΕΩΝ.

στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκτὸς εἶ;

ΚΡΕΩΝ.

πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ΧΟΡΟΣ.

γύναι, τί μέλλεις κομίζειν ἀντιστρ. α'.
δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

δόκησις ἀγνὼς λόγων
ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ
τὸ μὴ 'νδικον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟΡΟΣ.

ναιχί.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;

ΧΟΡΟΣ.

ἅλις ἔμοιγ' ἅλις, γᾶς προπονουμένας,
φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ — ἀντιστρ. β'.
ἅπαξ, ἴσθι δὲ
παραφρόνιμον, ἄπορον
ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι
μ' ἂν, εἴ σε νοσφίζομαι,
ὅστ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
ἐν πόνοις ἀλύουσαν
κατ' ὀρθὸν οὔρισας·
τανῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίνου.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πρὸς θεῶν, δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ,
τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν, ἐλευθεροῖ στόμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ 'πάκουσον, καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἄπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
λῃσταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς·
παιδὸς δὲ βλάστας, οὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.
κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον
τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν. ὧν γὰρ ἂν θεὸς
χρήζῃ γ' ἔρευναν, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὑξεληλυθώς;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή πω μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθοῦσ' ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἶ αἶ· τάδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτε
ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν,
ἀγροὺς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.
κἄπεμψ' ἐγώ νιν. ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ἵξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κοὐ μὴ στερηθῇς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον. οἱ δὲ δυσφόρως
τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'
ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην
ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια

καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη λέγων,
ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσαιμ' ὁρᾶν,
φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
ἄστροις τολοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
χρησμῶν γ' ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
ἐνταῦθ' ἐμοὶ κῆρύξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν
αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην
παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὁρᾷ
ὄχου παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον
κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς,
τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;
τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινα

δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα·
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὔ τις ἄλλος ἦν,
ἢ 'γὼ, 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς.
λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'. ἆρ' ἔφυν κακός;
ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
καί μοι φυγόντι μὴ 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.
ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν, ὦ 'ναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ διδάξω σ'. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
σοὶ ταὔτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
ὥς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον.
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.
εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο,
κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔτοι ποτ', ὦ 'ναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα· μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν οὐ σοὶ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ μοι ξυνείη φέροντι στροφὴ α'.

μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
ὑψίποδες γ', οὐρανίαν δι' αἰθέρα
τεκνωθέντες· ὧν Ὄλυμπος
πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει.
μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
οὐδὲ γηράσκει.

ὕβρις φυτεύει τύραννον· ἀντιστρ. α'.
ὕβρις, ἢν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
ὤρουσεν νιν εἰς ἀνάγκαν,
ὅθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
προστάταν ἴσχων.

εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν στροφὴ β'.
ἢ λόγῳ πορεύεται
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
δαιμόνων ἕδη σέβων,
κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται,
ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων.

τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
θυμῷ βέλη ἔρξει
ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
τί δεῖ με χορεύειν;
οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι ἀντιστρ. β'.
γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν,
οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
σε τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
φθίνοντα γὰρ Λαΐου
παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αίρουσιν ἤδη, κοὐδαμοῦ
τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα.
ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὁποῖ' ἀνὴρ
ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται·
ἀλλ' ἐστι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.
ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,

πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς·
ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

ΧΟΡΟΣ.

στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
γένοιτ', ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὕτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
τῆς εὐεπείας οὕνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
χρῄζων ἀφῖξαι, χὤ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς τίνος δ' ἀφιγμένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ, τάχ' ἂν
ἥδοιο μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τύραννον αὐτὸν οἱ 'πιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ δὲ μὴ
λέγω γ' ἐγὼ τἀληθὲς, ἀξιῶ θανεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
ἵν' ἐστέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα.
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν

ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φής, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ 'μῷ πόθῳ
κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα
κεῖται παρ' ᾍδῃ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκῆ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις.
σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν
μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ
ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Μερόπης, γεραιὲ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ ῥητόν; ἢ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μάλιστά γ᾽· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό τε
πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
ὧν οὕνεχ᾽ ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπῳκεῖτ᾽· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ᾽ ἥδιστον βλέπειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ γὰρ τάδ᾽ ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ᾽ ἀπόπτολις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτ᾽ ἔγωγ᾽ οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ᾽, ἄναξ,
ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν χάριν γ᾽ ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ᾽ ἀφικόμην, ὅπως,
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ᾽ οὔποτ᾽ εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ᾽ ὁμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ᾽ ἐμέ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δ' οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

μάλιστα. τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'πιχώριοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας,
ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
ἥδ' αὖ τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν᾽ ἀρτίως
μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ᾽ οὗτος λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τίς δ᾽, ὅντιν᾽ εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς, τὰ δὲ
ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ᾽, ὅπως ἐγὼ λαβὼν
σημεῖα τοιαῦτ᾽, οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μὴ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κήδῃ, ματεύσῃς τοῦθ᾽. ἅλις νοσοῦσ᾽ ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θάῤῥει. σὺ μὲν γὰρ, οὐδ᾽ ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανῇ κακή.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὅμως πιθοῦ μοι· λίσσομαι μὴ δρᾷν τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ᾽ ἐκμαθεῖν σαφῶς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν φρονοῦσά γ᾽ εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ᾽ ἀλγύνει πάλαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ δύσποτμ᾽, εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ᾽ ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἰοὺ, ἰοὺ, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁποῖα χρήζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγὼ,
κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων,
τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ, στροφή.
καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
οὐ, τὸν Ὄλυμπον, ἀπείρων,
ὦ Κιθαιρὼν, οὐκ ἔσῃ
τὰν αὔριον πανσέληνον,
μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου
καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
ὡς ἐπὶ ἦρα φέρον-

τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν.
Ἰήϊε σοι Φοῖβε,
σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρεστ' εἴη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε ἀντιστροφή.
τῶν μακραιώνων; ἄρα
Πανὸς ὀρεσσιβάτα που
προσπελασθεῖσ', ἢ σέ γε
τις θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι·
εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμ-
φᾶν Ἑλικωνιάδων,
αἷσι πλεῖστα συμπαίζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
πρέσβυ, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
γήρᾳ ξυνᾴδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ σύμμετρος.
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου
προὔχοις, τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· Λαΐου γὰρ ἦν,
εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

ἢ τόνδε φράζεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τόνδ', ὃς πάρεστιν· ἢ ξυνήλλαξάς τί πω;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,

ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ,
ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους·
χειμῶνι δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
ἤλαυνον, οὗτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.
λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

φέρ' εἰπὲ νῦν· τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
δούς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅδ' ἐστὶν, ὦ 'τᾶν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσῃ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδὲν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τοὔνδικον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, εἰς τριβὰς ἐλᾷ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας στέγης;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱστόρει πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἄγωγ' ἀκούειν. ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζεθ'· ἡ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πρὸς τί χρείας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικτίσας, ὦ δέσποτ', εἰς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ.
ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανών.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
ζώσας ἐναριθμῶ.
τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλᾶμον
Οἰδίποδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου.
ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
παρθένον χρησμῳδόν·
θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας,

ἐξ οὗ

ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμὸς,
καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
ᾧ μέγας λιμὴν ὠυτὸς ἤρκεσε
παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ'
ἄλοκες φέρειν, τάλας,
σῖγ' ἐδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε;
ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος·
δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ἰὼ Λαΐιον τέκνον,
εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
ἰαχαίων ἐκ στομάτων.
τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
κατεκοίμισα τοὐμὸν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν

νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυποῦσ' αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπει, μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν, τὸ μὴ οὐ
βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ' ἔσω,
'κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
ἐγοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς,
ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται.

βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν, οὗ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
δεινὸν δ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινος,
πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα, κἀμπίπτει στέγῃ,
οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δέ γ' ἡ
τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾷν.
ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
αὐδῶν τοιαῦθ'·· Οθ' οὕνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν,
οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά,
ἀλλ' ἐν σκότῳ τολοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
ὀψοίαθ', οὓς δ' ἔχρῃζεν, οὐ γνωσοίατο.
τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ,
ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. Φοίνιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
φόνου μυδώσας σταγόνας·· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο.

τάδ᾽ ἐκ δυεῖν ἔῤῥωγεν, οὐ μόνου, κακά·
ἀλλ᾽ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
ὁ πρὶν παλαιὸς δ᾽ ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ
στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
ὅσ᾽ ἐστὶ πάντων ὀνόματ᾽, οὐδέν ἐστ᾽ ἀπόν.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δ᾽ ἔσθ᾽ ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

βοᾷ διοίγειν κλῇθρα, καὶ δηλοῦν τινα
τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητρὸς.... αὐδῶν ἀνόσι᾽, οὐδὲ ῥητά μοι,
ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ᾽ ἔτι
μενῶν δόμοις ἀραῖος ὡς ἠράσατο.
ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος
δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί· κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διοίγεται· θέαμα δ᾽ εἰσόψει τάχα
τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ᾽ ἐποικτίσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων ὅσ᾽ ἐγὼ
προσέκυρσ᾽ ἤδη. τίς σ᾽, ὦ τλήμων,
προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
φεῦ, φεῦ· δύσταν᾽. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐσιδεῖν
δύναμαί σ᾽, ἐθέλων πόλλ᾽ ἀνερέσθαι,

πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἶ αἶ αἶ αἶ.
φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγώ. ποῖ γᾶς
φέρομαι τλάμων;
πᾷ μοι φθογγὰ πέταται φοράδην;
ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;

ΧΟΡΟΣ.

ἐς δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, στροφὴ α'.
ἐπιπλόμενον ἄφατον,
ἀδάμαστόν τε,
καὶ δυσούριστον· οἴμοι,
οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ, φίλος σὺ μὲν ἐμὸς, ἐπίπολος ἀντιστρ. α'.
ἔτι μόνιμος. ἔτι γὰρ
ὑπομένεις ἐμὲ
τὸν τυφλὸν κηδεύων. φεῦ.
οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι, στροφὴ β'.
ὁ κακὰ κακὰ τελῶν
ἐμὰ, τάδ' ἐμὰ πάθεα.
ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φής.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στροφὴ γ'.
στερκτὸν, ἢ προσήγορον
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;
ἀπάγετ' ἐκτόπιον
ὅτι τάχιστά με,
ἀπάγετ', ὦ φίλοι,
τὸν ὄλεθρον μέγαν,
τὸν καταρατότατον,
ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὥς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας — ἀντιστρ. β'.
νομάδος ἐπιποδίας
ἔλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
ἔρρυτο κἀνέσωσεν,
οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.
τότε γὰρ ἂν θανὼν,
οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

ΧΟΡΟΣ.

θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς — ἀντιστρ. γ'.
ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ',
ἀνοσίων δὲ παῖς,
ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν
αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρεσβύτερον
ἔφυ κακοῦ κακὸν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων

πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἅδου μολὼν,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε·
οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς
ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας, τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾷν;
ἥκιστά γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ 'ποκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μή ποτε
ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἆρ' ἐμὲ
κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,

αἳ τοὐμὸν

αἳ τοὐμὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
ἐπίετε πατρὸς, ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
οἷ' ἔργα δράσας ὑμὶν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα
αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾷν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾷν καλὸν,
ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πείθεσθε, μὴ δείσητε. τἀμὰ γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἷός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι

γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν
μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.

ΚΡΕΩΝ.

ἔδρασ' ἂν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

ΚΡΕΩΝ.

οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'. ὅμως δ' ἵν' ἕσταμεν
χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καί σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προστρέψομαι,
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλῄζεται
οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ
πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἔμ' ἂν νόσον,
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.
ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ εἶσ', ἴτω.
παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρρένων μή μοι, Κρέων,
προσθῇ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
αἷν οὔποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
ταῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
ἴθ' ὦ 'ναξ,
ἴθ', ὦ γονῇ γενναῖε. χερσί δ' ἂν θιγὼν
δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;
οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν

δακρυρροοῦντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων
ἔπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
λέγω τί;

ΚΡΕΩΝ.

λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἢ με φρουρήσας τύχοι.
ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς, ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν,
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προυξένησαν ὄμματα·
ὃς ὑμὶν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην·
καὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
τίς οὗτος ἔσται; τίς παραρρίψει τέκνα,
τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
γονεῦσιν ἔσται, σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων

ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε. κᾆτα τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ, ὣ 'φυτεύσαμεν,
ὀλώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε περιΐδῃς
πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτον γ' ἤδη φρένας,
πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῴονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

ἅλις. ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα γὰρ καιρῷ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;

ΚΡΕΩΝ.

λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλὰ θεοῖς ἔχθιστος ἥκω.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγαροῦν τεύξῃ τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φῂς τάδ' οὖν;

ΚΡΕΩΝ.

ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕΩΝ.

στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα μὴ βούλου κρατεῖν·
καὶ γὰρ ἁκράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ΤΕΛΟΣ
ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΡΕΣΤΟΥ.

Ορέςης τὸν φόνον τῦ πατρὸς μεταπορευόμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον, καὶ Κλυταιμνήςραν. μητροκτονῆσαι δὲ τολμήσας, παραχρῆμα τὴν δίκην ἔδωκεν, ἐμμανὴς γενόμενος· Τυνδάρεω δὲ, τῦ πατρὸς τῆς ἀνῃρημένης, κατηγορήσαντος κατ' αὐτῦ, ἔμελλον Αργεῖοι κοινὴν ψῆφον ἐκφέρεσθαι περὶ τῦ, τί δεῖ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα. κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποςρέψας, νυκτὸς μὲν Ελένην εἰσαπέςειλε· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε· καὶ παρακαλύμενος ὑπ' Ορέςυ βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ηὐλαβήθη· λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν Ορέςην .... συνὼν δὲ τύτοις ὁ Πυλάδης ὁ φίλος αὐτῦ συνεβύλευσε πρῶτον Μενελάυ τιμωρίαν λαβεῖν, Ελένην ἀποκτείναντας. αὐτοὶ μὲν ὖν ἐπὶ τύτοις ἐλθόντες διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ελένην ἁρπασάντων. Ηλέκτρα δὲ Ερμιόνην ἐπιφανεῖσαν ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς· οἱ δὲ ταύτην φονεύειν ἔμελλον· ἐπιφανεὶς δὲ Μενέλαος, καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνυ ςερύμενον ὑπ' αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασίλεια πορθεῖν· οἱ δὲ φθάσαντες, ὑφάψειν ἠπείλησαν. ἐπιφανεὶς δὲ Απόλλων Ελένην μὲν ἔφησεν εἰς θεὺς διακομίζειν, Ορέςῃ δὲ Ερμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν, Πυλάδῃ δὲ Ηλέκτραν συνοικίσαι, καθαρθέντι δὲ τῦ φόνυ, Αργυς ἄρχειν.

Η μὲν σκηνὴ τῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Αργει· ὁ δὲ χορὸς συνέςηκεν ἐκ γυναικῶν Αργείων, ἡλικιωτίδων Ηλέκτρας, αἳ καὶ παραγίνονται, ὑπὲρ τῆς τῦ Ορέςυ πυνθανόμεναι συμφορᾶς. προλογίζει Ηλέκτρα. τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταςροφήν. ἡ δὲ διασκευὴ τῦ δράματός ἐςι τοιαύτη. πρὸς τὰ τῦ

Αγαμέμνονος βασίλεια ὑπόκειται Ορέςης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ προσκαθέζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ηλέκτρα. διαπορεῖται δὲ, τί δήποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθέζεται· οὕτως δὲ μᾶλλον ἐδόκει τὸν ἀδελφὸν τημελεῖν, πλησιαίτερον προσκαθεζομένη. ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι· διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ορέςης, ἄρτι καὶ μόγις καταδραθεὶς, πλησιαίτερον αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παριςαμένων. ἔςι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο ἐξ ὧν φησὶν Ηλέκτρα τῷ χορῷ, Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. πιθανὸν οὖν ταύτην εἶναι τὴν πρόφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως. τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων· χείριςον δὲ τοῖς ἤθεσι. πλὴν γὰρ Πυλάδου, πάντες φαῦλοι ἦσαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΕΛΕΝΗ.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΦΡΥΞ.
ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος
κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον
ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην,
ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος ὢν,
κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,
ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.
οὗτος φυτεύει Πέλοπα· τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ,
ᾧ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
θέσθαι. τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
ἔδαισε δ' οὖν νιν τέκν' ἀποκτείνας Ἀτρεύς.
Ἀτρέως δὲ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων ἔφυ,

Μενέλεώς τε, Κρήσσης μητρὸς Ἀερόπης ἄπο.
γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς στυγουμένην
Μενέλαος Ἑλένην· ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος
ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ·
ᾧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγώ,
ἄρσην τ' Ὀρέστης, μητρὸς ἀνοσιωτάτης,
ἣ πόσιν, ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι,
ἔκτεινεν· ὧν δ' ἕκατι, παρθένῳ λέγειν
οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
πείθει δ' Ὀρέστην μητέρ', ἥ σφ' ἐγείνατο,
κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρον.
ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ·
κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνή, φόνου,
Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν ξυγκατείργασται τάδε.
ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ ξυντακεὶς νόσῳ, νοσεῖ
τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις
κεῖται· τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας·
ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
οὐ λοῦτρ' ἔδωκε χρωτί· χλανιδίων δ' ἔσω
κρυφθείς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,
ἔμφρων δακρύει· ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.

ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε, μήθ' ἡμᾶς στέγαις,
μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ
μητροκτονοῦντας· κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
εἰ χρὴ θανεῖν νῶ λευσίμῳ πετρώματι,
ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.
ἐλπίδα δὲ δή τιν' ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.
ἥκει γὰρ εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο·
λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπερῶν πλάτῃ,
ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
ἄλαισι πλαγχθείς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
μεθ' ἡμέραν στείχουσαν, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ
παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πετρῶν ἔλθῃ βολάς,
προὔπεμψεν εἰς δῶμ' ἡμέτερον· ἔστιν δ' ἔσω
κλαίουσ' ἀδελφὴν, ξυμφοράν τε δωμάτων.
ἔχει δὲ δή τιν' ἀλγέων παραψυχήν.
ἣν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει,
παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκε τρέφειν,
Μενέλαος ἀγαγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο,
ταύτῃ γέγηθε, κἀπιλήθεται κακῶν.
βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, πότ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκονθ'· ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς
ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνου πάρα
σωθῶμεν. ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε κἀγαμέμνονος,
παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος, Ἠλέκτρα, χρόνου,

πῶς, ὦ τάλαινα, σύ τε, κασίγνητός τε σὸς
τλήμων Ορέστης, μητρὸς ὅδε φονεὺς, ἔφυ;
προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
καίτοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
ἐμῆς ἀδελφῆς, ἣν, ἐπεὶ πρὸς Ιλιον
ἔπλευσ', ὅπως δὴ 'πλευσα, θεομανεῖ πότμῳ,
οὐκ εἶδον· ἀπολειφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ελένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν, ἅ γε παροῦσ' ὁρᾷς,
ἐν ξυμφοραῖσι τὸν Αγαμέμνονος γόνον;
ἐγὼ μὲν ἄϋπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,
θάσσω· τὰ τούτου δ' οὐκ ὀνειδίζω κακά.
σὺ δ' ἡ μακαρία, μακάριός θ' ὁ σὸς πόσις,
ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.

ΕΛΕΝΗ.

πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ μέλεος, ἡ τεκοῦσά θ', ὡς διώλετο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἔχει τάδ', ὥστ' ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς.

ΕΛΕΝΗ.

πρὸς θεῶν, πιθοῖ' ἂν δῆτά μοι τι, παρθένε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς ἄσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ.

ΕΛΕΝΗ.

θέλεις τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μητρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς; τίνος χάριν;

ΕΛΕΝΗ.

κόμης ἀπαρχὰς, καὶ χοὰς φέρουσ' ἐμάς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλων στείχειν τάφον;

ΕΛΕΝΗ.

δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους.

ΕΛΕΝΗ.

ὀρθῶς ἐλέγξασ' οὐ φίλως δή μοι λέγεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αἰδὼς δὲ δὴ τίς σ' ἐς Μυκηναίους ἔχει;

ΕΛΕΝΗ.

δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινὸν γὰρ Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.

ΕΛΕΝΗ.

σύ νυν χάριν μοι, τὸν φόβον λύσασα, δός.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον.

ΕΛΕΝΗ.

αἰσχρόν γε μέντοι προσπόλους φέρειν τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;

ΕΛΕΝΗ.

εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς;

ΕΛΕΝΗ.

καλῶς ἔλεξας, πείθομαί τε σοὶ, κόρη,
καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.
ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ερμιόνη, δόμων πάρος,
καὶ λαβὲ χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς·
ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,
μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην,
καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος, λέξον τάδε·
Ελένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σὸν, ταρβοῦσά τε
Αργεῖον ὄχλον. εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν
ἐμοί τε, καὶ σοὶ, καὶ πόσει γνώμην ἔχειν,
τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσεν θεός.
ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὴν,
ἅπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα.
ἴθ', ὦ τέκνον, μοι, σπεῦδε, καὶ χοὰς τάφῳ
δοῦσ', ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν,
σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
ἴδετε γὰρ ἄκρας ὡς ἀπέθρισε τρίχας,
σώζουσα κάλλος· ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή.
θεοί σε μισήσειαν, ὥς μ' ἀπώλεσας,
καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ελλάδ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.

αἱ δ'

αἱ δ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
τόνδ' ἡσυχάζοντ'· ὄμμα δ' ἐκπλήξουσ' ἐμὸν
δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα.
ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.
φιλία γὰρ ἡ σὴ πρευμενὴς μὲν, ἀλλ' ἐμοὶ
τόνδ' ἐξεγεῖραι ξυμφορὰ γενήσεται.
σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης — στροφὴ α'.
τιθεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.
ἀπὸ πρόβατ' ἐκεῖσ',
ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

ΧΟΡΟΣ.

ἰδοὺ, πείθομαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἆ, ἆ, σύριγγος ὅπως πνοιὰ
λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι.

ΧΟΡΟΣ.

ἴδ', ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον
φέρω βοάν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ναὶ οὕτως
κάταγε, κάταγε· πρόσιθ' ἀτρέμας,
ἀτρέμας ἴθι· λόγον δ' ἀπόδος ἐφ' ὅ τι
χρέος ἐμόλετέ ποτε.
χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἔχει; λόγου μετάδος, ὦ φίλα. — ἀντιστρ. α'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τύχαν τίν' ἂν λέγοιμι; τίνα δὲ συμφοράν;
ἔτι μὲν ἐμπνέει,
βραχὺ δ' ἀναστένει.

ΧΟΡΟΣ.

τί φῄς; ὦ τάλας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις
ὕπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

μέλεος, ἐχθίστων θεόθεν ἐργ-
μάτων· τάλας· φεῦ μόχθων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

(ἆ) ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν,
ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε
φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας. στροφὴ β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα,
θωΰξασ', ἔβαλες ἐξ ὕπνου.

ΧΟΡΟΣ.

εὕδειν μὲν οὖν ἔδοξα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἀφ' ἡμῶν; οὐκ ἀπ' οἴκων
πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἱλίξεις,
μεθεμένα κτύπου;

ΧΟΡΟΣ.

ὑπνώσσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

λέγεις εὖ.

ΧΟΡΟΣ.

πότνια, πότνια Νὺξ, στροφὴ γ'.
ὑπνοδότειρα τῶν
πολυπόνων βροτῶν,
ἐρεβόθεν ἴθι· μόλε,
μόλε κατάπτερος
τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον.
ὑπὸ γὰρ ἀλγέων,
ὑπό τε συμφορᾶς,
διοιχόμεθ', οἰχόμεθα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κτύπον ἠγάγετ'.

ΧΟΡΟΣ.

οὐχί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σῖγα,
σῖγα, φυλασσομένα
στόματος ἀνακέλαδον, ἀπὸ
λέχεος, ἥσυχον ὕπνου
χαρὰν παρέξεις, φίλα.

ΧΟΡΟΣ.

θρόει, τίς κακῶν τελευτὰ μένει; ἀντιστρ. β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

θανεῖν. τί δ' ἄλλο γ' εἴπω;

οὐδὲ γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς.

ΧΟΡΟΣ.

πρόδηλος ἆρ᾽ ὁ πότμος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐξέθυσ᾽ ὁ Φοῖβος ἡμᾶς,
μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς
πατροφόνου ματρός.

ΧΟΡΟΣ.

δίκᾳ μὲν, καλῶς δ᾽ οὔ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔκανες, ἔκανες, ὦ ἀντιστρ. γ᾽.
τεκομένα με μᾶ-
τερ, ἀπὸ δ᾽ ὤλεσας
πατέρα, τέκνα τε τάδε
σέθεν ἀφ᾽ αἵματος.
ὀλόμεθ᾽, ἰσονέκυες ὀλόμεθα.
σύ τε γὰρ ἐν νεκροῖς·
τὸ δ᾽ ἐμὸν οἴχεται
βίου τὸ πλέον μέρος ἐν
στοναχαῖσί τε καὶ γόοισι,
δάκρυσί τ᾽ ἐννυχίοις·
ἄγαμος, ἔπαιδ᾽, ἄτεκνος ἅτε
βίοτον ἁ μέλεος εἰς
τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.

ΧΟΡΟΣ.

ὅρα παροῦσα, παρθέν᾽ Ἠλέκτρα, πέλας,
μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ᾽ ὅδε.
οὐ γάρ μ᾽ ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου,
ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες, ἐν δέοντί τε.
ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ,
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.
πόθεν, πότ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν, ἀπολειφθεὶς φρενῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταθ', ὥς μ' ηὔφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
βούλει θίγω σου, κἀνακουφίσω δέμας;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

λαβοῦ, λαβοῦ δῆτ'· ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, κοὐκ ἀναίνομαι
ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρὰ, κ' αὐχμώδη κόμην
ἄφελε προσώπου· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα,
ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κλινόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος
μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰδοὺ, φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον,
ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας.
δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες, ἀπορίας ὕπο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις,
χρόνιον ἴχνος θείς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μάλιστα. δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει·
κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε δή νυν, ὦ κασίγνητον κάρα,
ἕως σ' ἐῶσιν εὖ φρονεῖν Ερινύες.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

λέξεις τι καινόν; κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·
εἰ δ' ἐς βλάβην τιν', ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μενέλαος ἥκει, σοῦ κασίγνητος πατρός·
ἐν Ναυπλίᾳ δὲ σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς,
ἀνὴρ ὁμογενής, καὶ χάριτας ἔχων πατρός;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ελένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν·
εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων, δυσκλεεῖς τ' ἀν' Ἑλλάδα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ·
καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἴ μοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας.
αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις.
ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέριαι, δειναὶ θεαί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν,
σχήσω σε πηδᾷν δυστυχῆ πηδήματα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέθες· μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐριννύων,
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἳ ἐγὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω,
ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, δῶρα Λοξίου,
οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων, ἐξαμύνεσθαι θεὰς,
εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
οὐκ εἰσακούετ'; οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων
τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;
(ἆ, ἆ.) τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα
πτεροῖς· τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα.
(ἔα.) τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πλευμόνων;
ποῖ, ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.
ξύγγονε, τί κλάεις κρᾶτα θεῖσ' ἔσω πέπλων;
αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς ἐμῶν πόνων,
ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν.
σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ'· εἴργασθαι δ' ἐμοὶ
μητρῷον αἷμα· Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον,
τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα
ἐξιστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρὴ,
πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς,
μήποτε τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος,
εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,

ἐγὼ

ἐγὼ δ᾽ ὁ τλήμων τοιάδ᾽ ἐκπλήσσειν κακά.
καὶ νῦν ἀνακάλυπτ᾽, ὦ κασιγνήτη, κάρα,
ἐκ δακρύων τ᾽ ἄπελθε, κεἰ μάλ᾽ ἀθλίως
ἔχομεν· ὅταν δὲ τἄμ᾽ ἀθυμήσαντ᾽ ἴδῃς,
σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
ἴσχναινε, παραμυθοῦ θ᾽· ὅταν δὲ σὺ στένῃς,
ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα.
ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
ἀλλ᾽, ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
ὕπνῳ τ᾽ ἄϋπνον βλέφαρον ἐκλαθεῖσα δὸς,
σῖτόν τ᾽ ὄρεξαι, λουτρά τ᾽ ἐπὶ χροὸς βάλε.
εἰ γὰρ προλείψεις μ᾽, ἢ προσεδρίᾳ νόσον
κλήσῃ τιν᾽, οἰχόμεσθα. σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἔστι. σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἱρήσομαι,
καὶ ζῆν. ἔχει γὰρ ταυτόν. ἢν σὺ κατθάνῃς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι,
ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος; εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ,
δρᾶν χρὴ τάδ᾽. ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας,
καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ᾽ ἐκ δεμνίων
ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ᾽ ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.
κἂν μὴ νοσῇ γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃ νοσεῖν,
κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ.

αἶ, αἶ, αἶ στροφή.
δρομάδες ὦ πτεροφόροι
Ποτνιάδες θεαὶ,

ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν
δάκρυσι καὶ γόοις
μελάγχρωτες Εὐμενίδες, αἵ τε τὸν
ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθ', αἵματος
τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ' ἐκ-
λαθέσθαι λύσσας μανιάδος φοιτα-
λέου. φεῦ μόχθων,
οἵων ὁ τάλας ὀρεχθεὶς ἔῤῥεις
τρίποδος ἄπο, φάτιν, ἂν ὁ Φοῖβος
ἔλακε, δεξάμενος ἀνὰ τὸ δάπεδον,
ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί.
ἰὼ Ζεῦ, ἀντιστροφή.
τίς ἔλεος; τίς ὅδ' ἀγὼν
φόνιος ἔρχεται,
θοάζων σε τὸν μέλεον, ᾧ δάκρυα
δάκρυσι συμβάλλει
πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων
ματρὸς αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχιοῖ;
κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι.
ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς·
ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
τινάξας δαίμων, κατέκλυσε δεινῶν
πόνων, ὡς πόντου
λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασι.
τίνα γὰρ ἐπίπαρος οἶκον ἄλλον,
... ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων
τὸν ἀπὸ Ταντάλου, σέβεσθαί με χρή;

καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει
Μενέλαος ἄναξ· πολὺ δ' ἁβροσύνῃ
δῆλος ὁρᾶσθαι,
τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
εἰς γῆν Ἀσίαν, χαῖρ'· εὐτυχίᾳ δ'
αὐτὸς ὁμιλεῖς,
θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι,
Τροίαθεν ἐλθὼν, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω.
κύκλῳ γὰρ εἱλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς
οὐ πώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν.
Ἀγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιστάμην,
καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο,
Μαλέᾳ προσίσχων πρῶραν· ἐκ δὲ κυμάτων
ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλ' ἐμοὶ
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεὸς,
ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παρασταθείς·
Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανὼν,
λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν πανυστάτοις.
δακρύων δ' ἔπλησεν ἐμέ τε καὶ ναύτας ἐμοὺς
πολλῶν· ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονὸς,
ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,
δοκῶν Ὀρέστην, παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος,
φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν καὶ μητέρα,
ὡς εὐτυχοῦντας, ἔκλυον ἁλιτύπων τινὸς
τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον.

καὶ νῦν ὅπου 'στιν εἴπατ', ὦ νεάνιδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δείν' ἔτλη κακά.
βρέφος γὰρ ἦν τότ' ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
ὅτ' ἐξέλιπον μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰὼν,
ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅδ' εἴμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς.
ἑκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ σημανῶ κακά.
τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω
ἱκέτης, ἀφύλλους στόματος ἐξάπτων λιτάς.
σῶσόν μ', ἀφῖξαι δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν, κακῶν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ θεοὶ, τί λεύσσω; τίνα δέδορκα νερτέρων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὖ γ' εἶπας. οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς· φάος δ' ὁρῶ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν, τάλας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὸ σῶμα φροῦδον· τὸ δ' ὄνομ' οὐ λέλοιπέ με.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅδ' εἰμὶ μητρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἤκουσα, φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πῶς φής; σοφόν τοι τὸ σαφὲς, οὐ τὸ μὴ σαφές.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

λύπη μάλιστά γ' ἡ διαφθείρουσά με.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μανίαι τε, μητρὸς αἵματος τιμωρίαι·

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τότ' ἦν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

νυκτὸς, φυλάσσων ὀστέων ἀναίρεσιν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

παρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπω λέγειν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἴμοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς —

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φοῖβος, κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἀμαθέστερός γ' ὢν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

κᾆτ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἕκτον τόδ' ἦμαρ· ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφυν φίλος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔπω· τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τὰ πρὸς πόλιν δὲ, πῶς ἔχεις, δράσας τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μισούμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ προσεννέπειν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα, κατὰ νόμους, χεροῖν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐκκλείομαι γὰρ δωμάτων, ὅποι μολῶ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Οἴαξ, τὸ Τροίᾳ μῖσος ἀναφέρων πατρί.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ξυνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ· οὐ μετῆν μοι· διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίς δ' ἄλλος; ἦ που τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί δρῶντες, ὅ τι καὶ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

φεύγειν πόλιν τήνδ'; ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

κᾆτ' οὐχὶ φεύγεις, γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χερός;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω. βραχὺς λόγος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ μέλεος, ἥκεις ξυμφορᾶς εἰς τοὔσχατον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.

ἀλλ'

ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολὼν,
μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας,
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε·
ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὓς σε δεῖ.
ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι,
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ
ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως, μελάμπεπλος,
κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀπωλόμην, Μενέλαε· Τυνδάρεως ὅδε
στείχει πρὸς ἡμᾶς, οὗ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει
εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν, τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
καὶ γάρ μ' ἔθρεψε σμικρὸν ὄντα, πολλὰ δὲ
φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, Λήδα θ' ἅμα,
τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἧσσον ἢ Διοσκόρω·
οἷς, ὦ τάλαινα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς· τίνα σκότον
λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ποῦ, ποῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν,
Μενέλαον; ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ
χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς ἐς Ναυπλίαν
ἥκοι ξὺν ἀλόχῳ πολυετὴς σεσωσμένος.

ἄγετέ με· πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω
στὰς, ἀσπάσασθαι χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ πρέσβυ, χαῖρε, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ᾽ ἐμόν.
ἔα. τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
ὁ μητροφόντης, ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς, στύγημ᾽ ἐμόν.
Μενέλαε, προσφθέγγῃ νιν, ἀνόσιον κάρα;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί γάρ; φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔκγονος.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πέφυκεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἑλληνικόν τοι, τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πᾶν τοὐξ ἀνάγκης, δοῦλόν ἐστ᾽ ἐν τοῖς σοφοῖς.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

κέκτησό νυν σὺ τοῦτ᾽· ἐγὼ δ᾽ οὐ κτήσομαι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὀργὴ γὰρ ἅμα σου, καὶ τὸ γῆρας, οὐ σοφόν.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

πρὸς τόνδε τίς σοφίας ἀγὼν ἥκει πέρι;
εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλὰ,
τούτου τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος,
ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον;
ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα,
αἴσχιστον ἔργον· οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ·
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὁσίαν, διώκοντ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
μητέρα· τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς ξυμφορᾶς,
καὶ τοῦ νόμου γ' ἂν εἴχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε μητέρι.
κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,
αὐτὸς κακίων γένετο, μητέρα κτανών.
ἐρήσομαι δὲ, Μενέλεως, τοσόνδε σε.
εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνὴ,
χὡ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται;
καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι·
εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν,
οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ,
φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή.
ἀεὶ γὰρ εἷς ἤμελλ' ἐνέξεσθαι φόνῳ,
τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χερός.
ἔγωγε μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,

πρώτην δὲ θυγατέρ᾽, ἣ πόσιν κατέκτανεν·
Ελένην τε τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ᾽ αἰνέσω,
οὐδ᾽ ἂν προσείποιμ᾽· οὐδέ σε ζηλῶ, κακῆς
γυναικὸς ἐλθόνθ᾽ οὕνεκ᾽ ἐς Τροίας πέδον.
ἀμυνῶ δ᾽, ὅσονπερ δύνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
παύων, ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ᾽ ἀεί.
ἐπεὶ τίν᾽ εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε,
ὅτ᾽ ἐξέβαλλε μαστὸν ἱκετεύουσά σε
μήτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τἀκεῖ κακὰ,
δακρύοις γέροντ᾽ ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.
ἓν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμορροθεῖ.
μισῇ γε πρὸς θεῶν, καὶ τίνεις μητρὸς δίκας,
μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις. τί μαρτύρων
ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ᾽, ἅ γ᾽ εἰσορᾶν πάρα.
ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς
μὴ πράσσ᾽ ἐναντί᾽, ὠφελεῖν τοῦτον θέλων·
θυγάτηρ δ᾽ ἐμὴ θανοῦσ᾽ ἔπραξεν ἔνδικα·
ἀλλ᾽ οὐχὶ πρὸς τοῦδ᾽ εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
ἔγωγε τἄλλα μακάριος πέφυκ᾽ ἀνὴρ,
πλὴν εἰς θυγατέρας· τοῦτο δ᾽ οὐκ εὐδαιμονῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ζηλωτὸς, ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα,
καὶ μὴ ᾽πισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
ὅπου σε μέλλω σήν τε λυπήσειν φρένα.
ἔγωγ᾽ ἀνόσιός εἰμι, μητέρα κτανὼν,

ὅσιος δέ γ' ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί.
ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου·
καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
τί χρῆν με δρᾶσαι; δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν.
πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα·
ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.
ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτῃ
μᾶλλόν μ' ἀμῦναι, τῆς ὑποστάσης τροφάς.
ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, μητέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
ἰδίοισιν ὑμεναίοισι, κοὐχὶ σώφροσιν,
εἰς ἀνδρὸς ᾔει λέκτρ'. ἐμαυτὸν, ἢν λέγω
κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις.
τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα,
ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.
ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς, ὡς πετρωθῆναί με δεῖ,
ἄκουσον, ὡς ἅπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ.
εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξουσι θράσους,
ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι
εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις,
ἐπίκλημ' ἐχούσαις ὅ τι τύχοι· δράσας δ' ἐγὼ
δείν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον.
μισῶν δὲ μητέρ', ἐνδίκως ἀπώλεσα,
ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων,
πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην,

προὔδωκε, κοὐκ ἔσωσ' ἀκήρατον λέχος.
ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετ', οὐχ αὑτῇ δίκην
ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,
ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν.
πρὸς θεῶν ... ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
φόνον δικάζων· εἰ δὲ δὴ τὰ μητέρος
σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐριννύσιν;
ἢ μητρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαί,
τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακήν,
ἀπώλεσάς με. διὰ τὸ γὰρ κείνης θράσος,
πατρὸς στερηθεὶς, ἐγενόμην μητροκτόνος.
ὁρᾷς Ὀδυσσέως ἄλοχον; οὐ νιν ἔκτανε
Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.
ὁρᾷς Ἀπόλλων', ὃς μεσομφάλους ἕδρας
ναίων, βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον,
ᾧ πειθόμεσθα πάνθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ;
τούτῳ πιθόμενος, τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον.
ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον, καὶ κτείνετε·
ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ. τί χρῆν με δρᾶν;
ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
μίασμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγοι,
εἰ μὴ ὁὐγκελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ', εἴργασαι τάδε,
ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσι βροτῶν,

μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
τά τ' ἔνδον εἰσὶ, τά τε θύραζε, δυστυχεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς
ἔφυσαν ἀνδρῶν, πρὸς τὸ δυστυχέστερον.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ἐπεὶ θρασύνῃ, κοὐχ ὑποστέλλῃ λόγῳ,
οὕτω δ' ἀμείβῃ μ', ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένα,
μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον·
καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων,
ὧν οὕνεκ' ἦλθον θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
ἑκοῦσαν, οὐχ ἑκοῦσαν, ἐπισείσω πόλιν,
σοὶ, σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.
μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐστ' ἀξία,
ἣ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς οὖς ἀεὶ
πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
ὀνείρατ' ἀγγέλλουσα τἀγαμέμνονος,
καὶ τοῦθ', ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
οἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρόν·
ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὴ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.
εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμῇ, κῆδός τ' ἐμὸν,
μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον, ἐναντίον θεοῖς·
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι· μηδὲ δυσσεβεῖς
ἕλῃ, παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους.

ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε, πρόσπολοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὑπιὼν ἡμῖν λόγος
πρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος,
ὅπη τράπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μή νυν πέραινε τὴν δόκησιν· ἀλλ' ἐμοὺς
λόγους ἀκούσας πρόσθε, βουλεύου τότε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας. ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

λέγοιμ' ἂν ἤδη. τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου·
ἃ δ' ἔλαβες ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα.
οὐ χρήματ' εἶπον· χρήματ', ἢν ψυχὴν ἐμὴν
σώσης, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.
ἀδικῶ; λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
ἄδικόν τι παρὰ σοῦ. καὶ γὰρ Αγαμέμνων πατὴρ
ἀδίκως ἀθροίσας Ελλάδ' ἦλθ' ἐς Ιλιον,
οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτός, ἀλλ' ἁμαρτίαν
τῆς σῆς γυναικὸς ἀδικίαν τ' ἰώμενος.
ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή.

ἀπέδοτο

ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοι, παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,
ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβοις ξυνάορον.
ἀπότισον οὖν μοι ταυτὸ, τοῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ,
σωτήριος στὰς, μὴ δέκ' ἐκπλήσας ἔτη.
ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου,
ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ερμιόνην μὴ κτεῖνε σύ.
δεῖ γάρ σ', ἐμοῦ πράσσοντος, ὡς πράσσω τανῦν,
πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν.
ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένου μακρὸν χρόνον.
θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.
ἐρεῖς ἀδύνατον; αὐτὸ τοῦτο· τοὺς φίλους
ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν·
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;
ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων.
φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ελλησιν δοκεῖς·
κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω·
ταύτης ἱκνοῦμαί σ'. ὦ μέλεος ἐμῶν κακῶν,
εἰς οἷον ἥκω; τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;
ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.
ὦ πατρὸς ὅμαιμε, θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει, ποτωμένην
ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, καὶ λέγειν ἃ 'γὼ λέγω.
ταῦτ' εἴς τε δάκρυα, καὶ γόους, καὶ ξυμφορὰς
εἴρηκα, κἀπήτηκα τὴν σωτηρίαν,
θηρῶν, ὃ πάντες, κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.

ΧΟΡΟΣ.

κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως,
τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν καταιδοῦμαι κάρα,
καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι.
καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
ξυνεκκομίζειν, δύναμιν ἢν διδῷ θεός,
θνήσκοντα, καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους·
τὸ δ' αὖ δύνασθαι πρὸς θεῶν χρήζω τυχεῖν.
ἥκω γὰρ ἀνδρῶν ξυμμάχων κενὸν δόρυ
ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
σμικρᾷ ξὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.
μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν Ἄργος· εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
δυναίμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν.
σμικροῖσι μὲν γὰρ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἄν;
ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος, εἰς ὀργὴν πεσὼν,
ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον·
εἰ δ' ἡσύχως αὐτῷ τις ἐντείνοντι μὲν
χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'· ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς,
τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς.
ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
ἐλθὼν δὲ Τυνδάρεών τε σοὶ πειράσομαι
πόλιν τε πεῖσαι, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ

ἔβαψεν· ἔστη δ᾽ αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,
μισοῦσι δ᾽ ἀστοί· δεῖ δ᾽ ἔμ᾽, οὐκ ἄλλως λέγω,
σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.
ἀλκῇ δέ σ᾽ οὐκ ἄν, ᾗ σὺ δοξάζεις ἴσως,
σώσαιμ᾽ ἄν. οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα.
οὐ γάρ ποτ᾽ Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν
προσηγόμεσθα· νῦν δ᾽ ἀναγκαίως ἔχει
δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ, πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν,
τἄλλ᾽ οὐδέν· ὦ κάκιστε τιμωρεῖν φίλοις,
φεύγεις ἀποστραφείς με· τὰ δ᾽ Ἀγαμέμνονος
φροῦδ᾽. ἄφιλος ἦσθ᾽ ἄρ᾽, ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς.
οἴμοι, προδέδομαι, κοὐκέτ᾽ εἰσὶν ἐλπίδες
ὅπη τραπόμενος θάνατον Ἀργείων φύγω.
οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας.
ἀλλ᾽ εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν,
Πυλάδην, δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
ἡδεῖαν ὄψιν. πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ,
κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾷν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

θᾶσσον ἢ μ᾽ ἐχρῆν προβαίνων, ἱκόμην δι᾽ ἄστεος,
ξύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ᾽ ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς,
ἐπὶ σὲ, σύγγονόν τε τὴν σὴν, ὡς κτενοῦντας αὐτίκα.
τί τάδε; πῶς ἔχεις; τί πράσσεις, φίλταθ᾽ ἡλίκων ἐμοὶ,
καὶ φίλων, καὶ ξυγγενείας; πάντα γὰρ τάδ᾽ εἶ σύ μοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἰχόμεσθ', ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς. κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μενέλεως κάκιστος ἐς ἐμὲ καὶ κασιγνήτην ἐμήν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταὐτὸν ἀπέδωκεν μολών.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἦ γὰρ ἔστιν ὡς ἀληθῶς 'τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ποῦ 'στιν ἣ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τούσδ' ἐμοὺς καλεῖν χρεών.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πατρός;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μή μ' ἰδεῖν θανόνθ' ὑπ' ἀστῶν καὶ κασιγνήτην ἐμήν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

πρὸς θεῶν, τί πρὸς τάδ' εἶπε; τόδε γὰρ εἰδέναι θέλω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ηὐλαβεῖθ᾽, ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

σκῆψιν ἐς ποίαν προβαίνων; τοῦτο πάντ᾽ ἔχω μαθών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὗτος ἦλθ᾽ ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τυνδάρεων λέγεις; ἴσως σοὶ θυγατέρος θυμούμενος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αἰσθάνῃ. τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ᾽ ἢ πατρός.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

κοὐκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν· ἐν γυναιξὶ δ᾽ ἄλκιμος.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἐν κακοῖς ἄρ᾽ εἶ μεγίστοις, καί σ᾽ ἀναγκαῖον θανεῖν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ψῆφον ἀμφ᾽ ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἣ κρινεῖ τί χρῆμα; λέξον. διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν. ὁ μῦθος οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

φεῦγέ νυν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐχ ὁρᾷς; φυλασσόμεσθα φρουρίοις ἁπανταχῇ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὥσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργηρούμεθα.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

κἀμὲ νῦν ἔρου τί πάσχω. καὶ γὰρ αὐτὸς οἴχομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πρὸς τίνος; τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα, θυμωθεὶς πατήρ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις, ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὅτι συνηράμην φόνον σοι μητρὸς, ἀνόσιον λέγων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ τάλας, ἔοικε καί σε τἀμὰ λυπήσειν κακά.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ'· οἰστέον τάδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ φοβῇ, μή σ' Ἄργος, ὥσπερ κἄμ', ἀποκτεῖναι θέλῃ;

ΠΥΛΑΔΗΣ

οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῆ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἶεν. εἰς κοινὸν λέγειν χρή.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

τίνος ἀναγκαίου πέρι;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθὼν —

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὡς ἔδρασας ἔνδικα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' ὑποπτήξας σιωπῇ κατθάνω;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

δεινὸν τόδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς ἂν οὖν δρῴην;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἔχεις τιν', ἢν μένῃς, σωτηρίαν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἔχω.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κακῶν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσσον, ἢ μένειν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

θανὼν γοῦν ὧδε κάλλιον θανῇ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδικόν μοι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

τό γε δοκεῖν εὔχου μόνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὖ λέγεις· φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

μᾶλλον ἢ μένων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καί τις ἄν γ' ἔμ' οἰκτίσειε —

ΠΥΛΑΔΗΣ.

μέγα γὰρ ηὑγένειά σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θάνατον ἀχάλλων πατρῷον.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἰτέον, ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

αἰνῶ τάδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ λέγωμεν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ' ἐμῇ;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

μὴ πρὸς θεῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς μέγας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δηλαδὴ σιγᾷν ἄμεινον.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ θεαί μ' οἴστρῳ κατάσχωσ'.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

οὐκ ἔμοιγέ σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὐλαβοῦ λύσσης μεταχεῖν τῆς ἐμῆς.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

τὸ δ' οὖν ἴτω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἕρπε νῦν, οἴαξ ποδός μοι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

φίλα γ' ἔχων κηδεύματα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὡς τί δὴ τόδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

τό γε δίκαιον ὧδ' ἔχει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μητέρος δὲ μηδ' ἴδοιμι μνῆμα.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

πολεμία γὰρ ἦν.
ἀλλ' ἔπειγ', ὡς μή σε πρόσθε ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ,
περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ·
ὡς ἐγὼ δι' ἄστεός σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
οὐδὲν αἰσχυνθεὶς, ὀχήσω. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος,
εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τοῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον·
ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ, θυραῖος ὤν,
μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.

ΧΟΡΟΣ.

Ὁ μέγας ὄλβος, ἅ τ' ἀρετὰ στροφή.
μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα, καὶ
παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς
πάλιν ἀρ' ἦλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις,
πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
ὁπότε χρυσέας ἔρις ἀρνὸς

ἤλυθε Τανταλίδαις,
οἰκτρότατα θοινάματα, καὶ σφά-
για γενναίων τεκέων·
ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξαμείβων,
δι' αἵματος οὐ προλείπει
δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.
τὸ καλὸν, οὐ καλὸν, τοκέων ἀντιστροφή.
πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ
χρόα, μελάνδετον δὲ φόνῳ
ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι·
τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.
θανάτου δ' ἀμφὶ φόβῳ
Τυνδαρὶς ἴαχησε τάλαινα·
Τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια,
κτείνων γε ματέρα· μὴ, πατρῴαν
τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ
δύσκλειαν ἐσαιεί.
τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυ', ἢ τίς ἔλεος ἐπῳδός.
μείζων κατὰ γᾶν,
ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;
οἷον, οἷον ἔργον τελέσας
βεβάκχευται μανίαις,
Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ,
δρομάσι δινεύων βλεφάροις
Ἀγαμεμνόνειος παῖς;
ὦ μέλεος, ματρὸς ὅτε
χρυσεοπηνήτων φαρέων

μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν
σφάγιον ἔθετο ματέρα,
πατρῴων παθέων ἀμοιβάν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Γυναῖκες, ἦπου τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων
τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς;

ΧΟΡΟΣ.

ἥκιστα· πρὸς δ' Ἀργεῖον οἴχεται λεὼν,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
δώσων, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἴμοι· τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπεισέ νιν;

ΧΟΡΟΣ.

Πυλάδης. ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὅδ' ἄγγελος
λέξειν τὰ κεῖθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ τλῆμον, ὦ δύστηνε τοῦ στρατηλάτου
Ἀγαμέμνονος παῖ, πότνι' Ἠλέκτρα, λόγους
ἄκουσον, οὕς σοι δυστυχεῖς ἥκω φέρων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αἶ αἶ. διοιχόμεσθα. δῆλος εἶ λόγῳ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν,
καί σ', ὦ τάλαιν', ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἴμοι· προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν, φοβουμένη
πάλαι τὸ μέλλον, ἐξετηκόμην γόοις.
ἀτὰρ τίς ὦ 'γὼν, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι

καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
λέγ', ὦ γεραιὲ, πότερα λευσίμῳ χερὶ,
ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ,
κοινὰς ἀδελφῷ ξυμφορὰς κεκτημένην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῦ,
τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου· σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ
ἀεί ποτ' εἶχον· καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος
πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις.
ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ θάσσοντ' ἄκραν,
οὗ φασι πρῶτον Δαναὸν, Αἰγύπτῳ δίκας
διδόντ', ἀθροῖσαι λαὸν ἐς κοινὰς ἕδρας.
ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην, ἄθροισμ' ἰδὼν,
τί καινὸν Ἄργει; μῶν τι πολεμίων πάρα
ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;
ὁ δ' εἶπ'· Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν ξύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ,
τὸν μὲν κατηφῆ καὶ παρειμένον νόσῳ,
τὸν δ', ὥστ' ἀδελφὸν, ἶσα φίλῳ λυπούμενον,
νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.
ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ' Ἀργείων ὄχλος,
κῆρυξ ἀναστὰς εἶπε· Τίς χρῄζει λέγειν,
πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεὼν,
μητροκτονοῦντα; κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας.

ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ,
διχόμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος,
σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον, καλῶς κακοὺς
λόγους ἑλίσσων, ὅτι καθισταίη νόμους
εἰς τοὺς τεκόντας οὐ καλούς· τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ
φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες· ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
ὃς ἂν δύνηται, πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.
ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ.
οὔτος κτανεῖν μὲν οὔτε σ', οὔτε σύγγονον
εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν.
ἐπερρόθησαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι·
οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος,
θορύβῳ τε πίσυνος, κἀμαθεῖ παρρησίᾳ
πιθανὸς ἔτ' ἀστοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
ὅταν γὰρ ἡδύς τις λόγοις, φρονῶν κακῶς,
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ,
κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι
πόλει. θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
ἰδόνθ'. ὁμοῖον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται
τῷ τοὺς λόγους λέγοντι, τῷ τ' ἰωμένῳ.
ὃς εἶπ', Ὀρέστην καί σ' ἀποκτεῖναι πέτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
τῷ σφῷ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν.

ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,
ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,
αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν,
ξυνετὸς δὲ, χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·
ὃς εἶπ', Ορέστην παῖδα τὸν Αγαμέμνονος
στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ,
κακὴν γυναῖκα κἄθεον κατακτανών,
ἣ κεῖν' ἀφῄρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,
μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.
καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο,
κοὐδεὶς ἔτ' εἶπε. σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
ἔλεξε δ'· Ω γῆν Ινάχου κεκτημένοι,
ὑμῖν ἀμύνων, οὐδὲν ἧσσον ἢ πατρὶ,
ἔκτεινα μητέρ'. εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν
θνήσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών.
τοὐναντίον δὲ δράσετ', ἢ δρᾶσαι χρεών.
νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς
τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτανεῖτέ με,
ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνήσκων τις ἂν,
ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.
ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.
νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
ὃς ἠγόρευε, σύγγονον σέ τε κτανεῖν.

μόλις δ' ἔπεισε, μὴ πετρουμένους θανεῖν
τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ
ὑπέσχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον
ξὺν σοί. πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι
κλαίοντες, οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ σοι
πικρὸν θέαμα, καὶ πρόσοψις ἀθλία.
ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν', ἢ βρόχον δέρῃ,
ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· ηὑγένεια δὲ
οὐδέν σ' ἐπωφέλησεν, οὐδ' ὁ Πύθιος
τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ', ἄφθογγος εἶ,
ὡς εἰς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κατάρχομαι στεναγμὸν, ὦ Πελασγία, στροφή.
τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων,
αἱματηρὸν ἄταν,
κτύπον τε κρατὸς, ὃν ἔλαχ' ἁ κατὰ χθονὸς
νερτέρων καλλίπαις θεά.
ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία,
σίδαρον ἐπὶ κάρα τιθεῖσα
κούριμον, πήματ' οἴκων.
ἔλεος, ἔλεος ὅδ' ἔρχεται
τῶν θανουμένων ὕπερ
στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων.

βέβακε γὰρ βέβακεν, οἴχεται τέκνων ἀντιστροφή.
πρόπασα γέννα Πέλοπος. ὁ τ' ἐπὶ μακαρίοις
ζῆλος ὤν ποτ' οἴκοις,
φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, ἅ τε δυσμενὴς
φοινία ψῆφος ἐν πόλει.
ἰὼ, ἰὼ, πανδάκρυτ' ἐφαμέρων
ἔθνη πολύπονα, λεύσσεθ' ὡς παρ'
ἐλπίδας μοῖρα βαίνει.
ἕτερα δ' ἑτέροις ἀμείβεται
πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ·
βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών.
μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ καὶ
μέσον χθονὸς τέταμέναν.
αἰωρήμασι πέτραν
ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν
δίναισι, βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
ἵν' ἐν θρήνοις ἀναβοάσω
γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ,
ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας
ἐμέθεν δόμων,
οἳ κατεῖδον ἄτας,
τὸ πτανὸν μὲν δίωγμα πώλων,
τεθριπποβάμονι στόλῳ,
Πέλοψ ὅτε πελάγεσσι
διεδίφρευσε Μυρτίλου φόνον,
δικὼν ἐς οἶδμα πόντου,
λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις
ποντίων σάλων

ἠϊόσιν ἁρματεύσας.
ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος
Μαιάδος τόκου,
τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς
ὁπότ' ἐγένετο τέρας, ὀλοὸν
λόχευμα ποιμνίοισιν
Ατρέως ἱπποβότα·
ὅθεν ἔρις τό τε πτερωτὸν Αελίου
μετέβαλεν ἅρμα, τὰν πρὸς ἑσπέραν
κέλευθον οὐρανοῦ προσαρμόσασα
μονόπωλον ἐς Ἀῶ,
ἑπταπόρου τε δρομήματα Πλειάδος
εἰς ὁδὸν ἄλλαν
Ζεὺς μεταβάλλει· τῶνδέ τ' ἀμείβει
θανάτους θανάτων,
τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου,
λέκτρα τε Κρήσσας
Αερόπας δολίας, δολίοισι γάμοις·
τὰ πανύστατα δ' εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν
ἐμὸν ἦλθε, δόμων
πολυπόνοις ἀνάγκαις.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὅδε σὸς ξύγγονος ἕρπει
ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς,
ὅ τε πιστότατος πάντων Πυλάδης
ἰσάδελφος ἀνὴρ,
ἰθύνων νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου
ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἴ 'γώ· πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω,
ἀδελφὲ, καὶ πάροιθε νερτέρου πυρᾶς.
οἴ 'γὼ μάλ' αὖθις, ὡς ἰδοῦσά σ' ὄμμασι
πανυστάτην πρόσοψιν, ἐξέστην φρενῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους,
στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
φέρειν σ' ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσορᾷν θεοῦ
τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἅλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς
τέθνηχ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου,
θανάτου τ' ἀώρου. ζῆν ἐχρῆν σ', ὅτ' οὐκέτ' εἶ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ, πρὸς θεῶν, μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν,
εἰς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

θανούμεθ'· οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά.
πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον· δεῖ δ' ἢ βρόχους
ἅπτειν κρεμαστοὺς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σύ νύν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω· σὲ δ' οὐ κτενῶ.
ἀλλ' αὐτοχειρὶ θνῆσχ', ὅτῳ βούλει τρόπῳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔσται τάδ'· οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι·
ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν, ἥδιστόν τ' ἔχων
τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα, καὶ ψυχὴν μίαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔκ τοι με τήξεις· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω
φιλότητι χειρῶν. τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι τάλας;
ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμὸν,
τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους
προσφθέγματ' ἄρτι τοῖς ταλαιπώροις πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

(φεῦ) πῶς ἂν ξίφος νῷ ταυτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι,
καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἓν, κέδρου τέχνασμά τε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἥδιστ' ἂν εἴη ταῦθ'· ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων
ὡς ἐσπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν τάφου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐδ᾽ εἶφ᾽ ὑπὲρ σοῦ, μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,
Μενέλαος ὁ κακὸς, ὁ προδότης τοῦ ᾽μοῦ πατρός;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐδ᾽ ὄμμ᾽ ἔδειξεν, ἀλλ᾽ ἐπὶ σκήπτροις ἔχων
τὴν ἐλπίδ᾽, ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.
ἀλλ᾽ εἶ᾽, ὅπως γενναῖα, κἀγαμέμνονος
δράσαντε κατθανούμεθ᾽ ἀξιώτατα.
κἀγὼ μὲν εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει,
παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ· σὲ δ᾽ αὖ χρεὼν
ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ᾽ ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς,
καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας,
θάψον τε κοινῇ, πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων.
καὶ χαῖρ᾽· ἐπ᾽ ἔργον δ᾽, ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἐπίσχες. ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῆν με χρήζειν σοῦ θανόντος ἤλπισας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ᾽ ἐμοῦ μέτα;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἤρου; τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρίας ἄτερ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἔκτανες σὴν μητέρ᾽, ὡς ἐγὼ τάλας.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ξὺν σοί γε, κοινῇ ταῦτα καὶ πάσχειν με δεῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀπόδος τὸ σῶμα πατρὶ, μὴ ξυνθνῆσκ᾽ ἐμοί·

σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δή,
καὶ δῶμα πατρὸς, καὶ μέγας πλούτου λιμήν.
γάμων δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,
ἥν σοι κατηγγύησ', ἑταιρίαν σέβων·
σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβὼν,
κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' ἐστὶ δή.
ἀλλ', ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς,
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν.
οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἦ που λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε
ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε.
καὶ ξυγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας·
καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ καὶ τῇδ' ὁμοῦ.
ἐμὴν γὰρ αὐτὴν, οὗ λέχος κατῄνεσα,
κρίνω δάμαρτα. τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε
γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν,
ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν,
νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει.
ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', ἐς κοινοὺς λόγους
ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

πιθοῦ νυν, ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

σίγα νυν, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηδὲν τρέσῃς τάσδ᾽, ὡς πάρεισ᾽ ἡμῖν φίλαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴ γ᾽ ἔσται καλῶς.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

σφάξαντες· ἐν δόμοισι κρύπτεται σέθεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μάλιστα, καὶ δὴ πάντ᾽ ἀποσφραγίζεται.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἀλλ᾽ οὐκέθ᾽, Ἅιδην νυμφίον κεκτημένη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδέν᾽ ἂν τρέσαιμ᾽ ἐγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ᾽ ἔχουσα Τρωϊκάς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὥσθ᾽ Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ μὴν τόδ' ἔρξας, δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν, σοί γε τιμωρούμενος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὸ πρᾶγμα δήλου, καὶ πέραιν', ὅπως λέγεις.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν, ὡς θανούμενοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεθ', ἃ πάσχομεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

καὶ νῷν παρέσται ταῦθ', ἅπερ κείνῃ τότε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

κρύπτ' ἐν πέπλοισι τοισίδ' ἕξομεν ξίφη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τις ὄλεθρος γενήσεται;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἐκκλήσομεν σφᾶς, ἄλλον ἄλλοσε στέγης.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ' ἀποκτείνειν χρεών.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον, οἷ τείνειν χρεών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἑλένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι.
εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν
ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος·
νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
ὧν πατέρας ἔκτειν', ὧν δ' ἀπώλεσεν τέκνα,
νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων.
ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν.
ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλῇ, ταύτην κτανών,
ἀλλ' ἀπολιπὼν τοῦτ', ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσῇ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς.
οὐ δεῖ ποτ', οὐ δεῖ, Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
τὸν σὸν δὲ πατέρα, καὶ σὲ, κἀδελφὴν θανεῖν,
μητέρα τ'· ἐῶ τοῦτ'· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν·
δόμους τ' ἔχειν σοὺς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
λαβόντα νύμφην. μὴ γὰρ οὖν ζώην ἔτι,
εἰ μὴ 'π' ἐκείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν.
ἢν δ' οὖν τὸν Ἑλένης μὴ κατάσχωμεν φόνον,
πρήσαντες οἴκους τούσδε, κατθανούμεθα.
ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες, ἕξομεν κλέος,
καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι.

ΧΟΡΟΣ.

πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ
ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατῄσχυνεν γένος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

(φεῦ) οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφὴς,
οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιστον δέ τι
τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.
σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακὰ,
καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοὶ,
νῦν τ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
κοὐκ ἐκποδὼν εἶ. παύσομαί σ' αἰνῶν, ἐπεὶ
βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν.
ἐγὼ δὲ πάντως, ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
δράσας τι χρῄζω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν,
ἵν' ἀνταναλώσωμεν, οἵ με προὔδοσαν,
στένωσι δ' οἵπερ κἄμ' ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυχ', ὃς Ἑλλάδος
ἦρξ' ἀξιωθείς· οὐ τύραννος, ἀλλ' ὅμως
ῥώμην θεοῦ τιν' ἔσχ'· ὃν οὐ καταισχυνῶ,
δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως
ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων δὲ τίσομαι.
ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν.
εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία
κτανοῦσι, μὴ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
ὃ βούλομαι γὰρ ἡδὺ καὶ διὰ στόμα
πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ
σωτηρίαν σοὶ, τῷδέ τε, τρίτον τ' ἐμοί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θεοῦ λέγεις πρόνοιαν. ἀλλὰ ποῦ τόδε;

ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε δὴ νῦν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

λέγ'· ὡς τὸ μέλλειν ἀγάθ', ἔχει τιν' ἡδονήν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ελένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ερμιόνην μήτηρ ἐμή.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτιθεῖσα τίν' ἐλπίδα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

χοὰς καταστείσουσ', ὑπὲρ μητρὸς, τάφῳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ξυλλάβεθ' ὅμηρον τήνδ', ὅταν στείχῃ πάλιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ελένης θανούσης, ἤν τι Μενέλεως σε δρᾷ,
ἢ τόνδε, κἀμὲ, πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε,
λέγ' ὡς φονεύσεις Ερμιόνην· ξίφος δὲ χρὴ
δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένου σπάσαντ' ἔχειν.
κἂν μέν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην,
Μενέλαος, Ελένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,

μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας·
ἢν δ', ὀξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος,
κτείνῃ τε, καὶ σὺ σφάζε παρθένου δέρην.
καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἂν πολὺς παρῇ,
χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον. οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε. τήνδ' ἡμῖν ἔχω
σωτηρίας ἔπαλξιν. εἴρηται λόγος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσῃ τάλας
γυναικὸς, ἢ ζῶν μακάριον κτήσῃ λέχος;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν,
καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἥξει δ' ἐς οἴκους Ερμιόνη τίνος χρόνου;
ὡς τἄλλα γ' εἶπας, εἴπερ εὐτυχήσομεν,
κάλλισθ', ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων εἶναι δοκῶ.
τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καλῶς. σὺ μέν νυν, ξύζυγον Ἠλέκτρα, δόμων
πάρος μένουσα, παρθένου δέχου πόδα·
φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς,

ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνέ τ' εἰς δόμους,
ἢ σανίδα παίσας', ἢ λόγους πέμψας' ἔσω.
ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες, ἐπὶ τὸν ἔσχατον
ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας,
Πυλάδη, σὺ γὰρ δὴ ξυμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς, ἐπίκουρον μολεῖν
τοῖς δεομένοισι. διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας
ἀδίκως· προδέδομαι δ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,
δίκαια πράξας, οὗ θέλω δάμαρθ' ἑλὼν
κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ πάτερ, ἵκου δῆτ', εἰ κλύεις εἴσω χθονὸς
τέκνων καλούντων, οἳ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ, κἀμὰς λιτὰς,
Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔκτεινα μητέρ' —

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα, κἀπέλυσ' ὄκνου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοὶ, πάτερ, ἀρήγων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά σε.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

οὔκουν ὀνείδη τάδε κλύων ῥύσῃ τέκνα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δακρύοις κατασπένδω σ'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐγὼ δ' οἴκτοισί γε.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα·
εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραὶ,
κλύει. σὺ δ', ὦ Ζεῦ πρόγονε, καὶ Δίκης σέβας,
δότ' εὐτυχῆσαι τῷδ', ἐμοί τε, τῇδέ τε.
τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία,
ἢ ζῆν ἅπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μυκηνίδες ὦ φίλαι, στροφὴ α'.
τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν Ἀργείων ἕδος —

ΧΟΡΟΣ.

τίνα θροεῖς αὐδὰν, πότνια;
παραμένει γὰρ ἔτι σοι τόδ' ἐν
Δαναϊδᾶν πόλει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

στῆθ', αἱ μὲν ὑμῶν, τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον·
αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς φρουρὰν δόμων.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐμὲ τόδε χρέος ἀπύεις; στροφὴ β'.
ἔνεπέ μοι, φίλα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι

σταθεὶς ἐπὶ φόνιον αἷμα
πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χωρεῖτ', ἐπειγώμεσθ'· ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
τήνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐγὼ τήνδ', ἣ πρὸς ἑσπέραν φέρει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δόχμια νῦν κόρας διάφερ' ὀμμάτων   στροφὴ γ'.
ἐκεῖθεν, ἐνθάδ', εἶτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιάν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔχομεν, ὡς θροεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἑλίσσετε νῦν βλέφαρον,   ἀντιστρ. α'.
κόρας διάδοτε βοστρύχων πάντῃ διά.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὅδε τις ἐν τρίβῳ φαντάζεται.
τίς ὅδ' ἄρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ
σὸν ἀγρότας ἀνήρ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπωλόμεσθ' ἄρ', ὦ φίλαι, κεκρυμμένους
θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθροῖς ἢν φανῇ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄφοβος ἔχε· κενός, ὦ φίλα,   ἀντιστρ. β'.
στίβος, ὃν οὐ δοκεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δέ; τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;
δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τιν',

εἰ τάδ' ἔρημα, τὰ πρόσθ' αὐλᾶς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

καλῶς τά γ' ἔνθεν, ἀλλὰ τἀπὶ σοῦ σκόπει,
ὡς οὔ τις ἡμῖν Δαναϊδῶν πελάζεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἐς ταυτὸν ἥκεις. καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ' ὄχλος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω. ἀντιστρ. γ'.
τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον, ἐν γ' ἡσυχίᾳ
σφάγια φοινίσσειν;
οὐκ εἰσακούουσ'· ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν.
ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;
τάχα τις Ἀργείων
ἔνοπλος ὁρμήσας
ποδὶ βοηδρόμῳ
μέλαθρα προσμίξει.
σκέψασθε νῦν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών.
ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.

ΧΟΡΟΣ.

ἀμείβω κέλευθον
σκοποῦσα πάντᾳ.

ΕΛΕΝΗ.

ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἠκούσατ'; ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, ὡς ἀπεικάσαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀέναον κράτος,
ἐλθ' ἐπίκουρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.

ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ.

Μενέλαε, θνήσκω· σὺ δὲ παρὼν μ' οὐκ ὠφελεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φονεύετε, καίνετ', ὄλλυτε,
δίπτυχα δίστομα φάσγανα
ἐκ χερὸς ἱέμενοι,
τὰν λιποπάτορα, τὰν
λιπόγαμον, ἃ πλείστους
ἔκανεν Ἑλλάνων
δορὶ παρὰ ποταμὸν ὀλομένους,
ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν,
ἔπεσι σιδαρέοισι βέλεσιν,
ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.

ΧΟΡΟΣ.

σιγᾶτε, σιγᾶτ'· ᾐσθόμην κτύπου τινὸς
κέλευθον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον
ἥδ' Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν.
στείχει γὰρ εἰσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.
καλὸν τὸ θήραμ', ἢν ἁλῷ, γενήσεται.
πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
χρόᾳ τ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι·
κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας,
ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.
ὦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἥκω, λαβοῦσα πρευμένειαν. ἀλλ' ἐμὲ
φόβος τις εἰσελήλυθ', ἥν τιν' ἐν δόμοις,
τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοήν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

εὔφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

θανεῖν Ορέστην κἄμ' ἔδοξε τῇδε γῇ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

μὴ δῆτ', ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄραρ'· ἀνάγκης εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

τίς; οὐδὲν οἶδα μᾶλλον, ἢν σὺ μὴ λέγῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τλήμων Ορέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἐπ' ἀξίοισιν ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις;
ἀλλ' ἐλθὲ, καὶ μετάσχες ἱκεσίας φίλοις,
σῇ μητρὶ προσπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,

Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
ἀλλ', ὦ τραφεῖσα μητρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀπικούφισον κακῶν.
ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ'· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἰδοὺ, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.
σώθηθ', ὅσον γε τοὐπ' ἐμοί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ κατὰ στέγας
φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;

ΕΡΜΙΟΝΗ.

οἲ ἐγώ· τίνας τούσδ' εἰσορῶ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγᾶν χρεών.
ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοὶ, σωτηρία.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔχεσθ', ἔχεσθε· φάσγανον δὲ πρὸς δέρῃ
βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς εἰδῇ τόδε
Μενέλαος, οὕνεκ' ἄνδρας, οὐ Φρύγας κακοὺς
εὑρὼν, ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς.
ἰὼ, ἰὼ φίλαι, κτύπον ἐγείρετε
κτύπον καὶ βοὰν
πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος
μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικοὺς,
πρὶν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον
καθαιμακτὸν ἐν δόμοισι κείμενον,

ἢ καὶ λόγων του προσπόλων πευθώμεθα.
τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφοράς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.

ΧΟΡΟΣ.

διὰ δίκας ἔβα
θεῶν νέμεσις εἰς Ἑλέναν.
δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε,
διὰ τὸν ὀλόμενον, ὀλόμενον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.
ἀλλά, κτυπεῖ γὰρ κλῇθρα βασιλείων δόμων,
σιγήσατ'· ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
οὗ πευσόμεσθα τἀν δόμοις ὅπως ἔχει.

ΦΡΥΞ.

Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα
βαρβάροις εὐμαρίσι,
κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα
Δωρικάς τε τριγλύφους,
φροῦδα, φροῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ,
βαρβάροισι δρασμοῖς.
αἶ, αἶ· πᾶ φύγω, ξέναι,
πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος,
ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλοῖ χθόνα;

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν, Ἑλένης πρόσπολ', Ἰδαῖον κάρα;

ΦΡΥΞ.

Ἴλιον, Ἴλιον, ὤμοι μοι,
Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλον,

Ἴδας ὄρος ἱερὸν,
ὥς σ' ὀλόμενον στένω,
ἁρμάτειον ἁρμάτειον μέλος
βαρβάρῳ βοᾷ,
διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθόγονον ὄμμα
κυκνοπτέρου καλλοσύνας
Λήδας σκύμνου, δυσελένας,
δυσελένας, ξεστῶν
περγάμων Ἀπολλωνίων
ἐριννύν· ὀτοτοί·
ἰαλέμων, ἰαλέμων,
Δαρδανία τλάμων, Γανυμήδεος
ἱπποσύνα, Διὸς εὐνέτα.

ΧΟΡΟΣ.

σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τὰν δόμοις.
τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω.

ΦΡΥΞ.

αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
βάρβαροι λέγουσιν, αἲ αἲ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων
ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν
ξίφεσι σιδαρέοις Ἅιδα.
ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὔθ' ἕκαστά σοι λέγω,
λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω.
τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο·
ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακομήτας,
οἷος Ὀδυσσεὺς, σιγᾷ δόλιος,
πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκὰν,

ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε δράκων.
ἔῤῥοι τᾶς ἡσύχου προνοίας,
κακοῦργος ὤν.
οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες
ἃς ἔγημ' ὁ τοξότας Πάρις
γυναικὸς, ὄμμα δακρύοις
πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
ἕζονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν,
ἄλλος ἄλλοθεν, πεφραγμένοι.
περὶ δὲ γόνυ χέρας ἱκεσίους
ἔβαλον, ἔβαλον, Ελένας ἄμφω.
ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον, ἔθορον,
ἀμφίπολοι Φρύγες·
προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον
πεσὼν ἐν φόβῳ,
μή τις εἴη δόλος.
κᾀδόκει τοῖς μὲν οὔ·
τοῖς δ', ἐς ἀρκυστάταν
μηχανὰν ἐμπλέκειν
παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ
μητροφόντας δράκων.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δ' ἦσθα ποῦ τότ', ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;

ΦΡΥΞ.

Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
παρὰ βόστρυχον αὔραν αὔραν
Ελένας Ελένας εὐπαγεῖ κύκλῳ
πτερίνῳ πρὸ παρηΐδος ἀΐσσων

βαρβάροις νόμοισιν·
ἁ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ δακτύλοις ἕλισσε,
νήματα δ' ἵετο πέδῳ,
σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλ-
ματα συστολίσαι χρήζουσα λίνῳ,
φάρεα πορφύρεα,
δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
προσεῖπε δ' Ὀρέστας
Λάκαιναν κόραν· Ὦ Διὸς παῖ,
θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ'
ἀποστᾶσα κλισμοῦ,
Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος ἕδραν
παλαιᾶς ἑστίας,
ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
ἄγει δ', ἄγει νιν· ἁ δ' ἐφεί-
πετ', οὐ πρόμαντις ὧν ἔμελλ'.
ὁ δὲ ξυνεργὸς ἄλλ' ἔπρασσ'
ἰὼν, κακὸς Φωκεύς.
Οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ Φρύγες;
ἔκλῃσε δ' ἄλλοσ' ἄλλον ἐν στέγαις·
τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖ-
σιν ἱππικοῖσι, τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ'
ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;

ΦΡΥΞ.

Ἰδαία μᾶτερ, μᾶτερ

ὄβριμα; ὄβριμα, αἶ αἶ
φονίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν,
ἅπερ ἔδρακον, ἔδρακον
ἐν δόμοις τυράννων.
ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν,
ἄλλος ἄλλοσε
δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.
ὡς κάπροι δ' ὀρέστεροι
γυναικὸς ἀντίοι σταθέντες
ἐννέπουσι· Κατθανῇ,
κατθανῇ, κακός σ' ἀποκτείνει πόσις,
τοῦ κασιγνήτου προδοὺς
ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.
ἁ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, ὤ μοί μοι·
λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις
κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγᾷ·
φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον
ἴχνος ἔφερεν, ἔφερεν·
ἐς κόμας δὲ δακτύλους
δικὼν Ὀρέστας,
Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβὰς,
ὤμοις ἀριστεροῖς ἀνακλάσας δέρην,
παίειν λαιμὸν ἔμελλεν
εἴσω μέλαν ξίφος.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;

ΦΡΥΞ.

ΦΡΥΞ.

ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς
μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμίμνομεν,
βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης,
ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,
ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων.
ἔναντα δ' ἦλθε Πυλάδης ἀλίαστος,
οἷος, οἷος Ἕκτωρ
ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας,
ὃν εἶδον, εἶδον ἐν πύλαισι Πριαμίσι·
φασγάνων δ' ἀκμὰς συνήψαμεν.
τότε δὴ, τότε διαπρεπεῖς
ἐγένοντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκὰν
ἥσσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς.
ὁ μὲν οἰχόμενος φυγὰς, ὁ δὲ νέκυς ὤν,
ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δὲ λισσόμενος
θανάτου προβολάν·
ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν·
νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'.
ἔμολε δ' ἁ τάλαιν' Ἑρμιόνα δόμους
ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ
ματρὸς, ἅ νιν ἔτεκε τλάμων.
ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντε Βάκχαι
σκύμνον ἐν χεροῖν ὀρείαν
ξυνήρπασαν· πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν
ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον·
ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο διαπρὸ δωμάτων
ἄφαντος,

ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νὺξ,
ἤ τοι φαρμάκοισιν,
ἢ μάγων τέχναις, ἢ θεῶν κλοπαῖς.
τὰ δ' ὕστερ' οὐκέτ' οἶδα· δραπέτην
γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
πολύπονα δὲ, πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀνασχόμενος
ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας
ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε.
ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
βαίνοντ' Ὀρέστην ἐπτοημένῳ ποδί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ποῦ 'στιν οὗτος, ὃς πέφευγεν ἐκ δόμων τοὐμὸν ξίφος;

ΦΡΥΞ.

προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπίτνων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἐν Ἰλίῳ τάδ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.

ΦΡΥΞ.

πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔτι που κραυγὴν ἔθηκας Μενέλεῳ βοηδρομεῖν;

ΦΡΥΞ.

σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ' ἀμύνειν. ἀξιώτερος γὰρ εἶ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;

ΦΡΥΞ.

ἐνδικώτατ', εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζῃ, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν.

ΦΡΥΞ.

οὐ γάρ· ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὄμοσον, εἰ δὲ μὴ, κτανῶ σε, μὴ λέγειν ἐμὴν χάριν.

ΦΡΥΞ.

τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὧδε κἀν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ἦν φόβος;

ΦΡΥΞ.

ἄπεχε φάσγανον, πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών;

ΦΡΥΞ.

μὴ μὲν οὖν νεκρός· τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δοῦλος ὢν φοβῇ τὸν Αιδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

ΦΡΥΞ.

πᾶς ἀνὴρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὖ λέγεις· σώζει σε σύνεσις. ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δόμων.

ΦΡΥΞ.

οὐκ ἄρα κτενεῖς μ';

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀφεῖσαι.

ΦΡΥΞ.

καλὸν ἔπος λέγεις τόδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα.

ΦΡΥΞ.

τοῦτο δ' οὐ καλῶς λέγεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην.
οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, οὔτ' ἐν ἀνδράσιν σύ γ' εἶ.
τοῦ δὲ μὴ στῆσαί σε κραυγὴν οὕνεκ', ἐξῆλθον δόμων·
ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται.
Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους·
ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος.
εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβὼν,
τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει,
ξύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι,
παρθένον τε καὶ δάμαρτα, δύο νεκρὼ κατόψεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ, ἰὼ τύχα
ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ δόμος
φοβερὸν ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας πίτνει.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε;
ἢ σῖγ' ἔχωμεν;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀσφαλέστερον, φίλαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἴδε πρὸ δωμάτων, ἴδε προκηρύσσει
θοάζων ὅδ' αἰθέρος ἄνω καπνός.
ἅπτουσι πεύκας, ὡς πυρώσοντες δόμους

τοὺς Ταντaλείους, οὐδ' ἀφίστανται φόνου.
τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι,
τέλος, ὅπα θέλει.
μεγάλα δέ τις ἁ δύναμις
δι' ἀλαστόρων ἔπαισεν,
ἔπαισε μέλαθρα
τάδε δι' αἱμάτων,
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων πέλας
ὀξύπουν, ἠσθημένον που τὴν τύχην, ἣ νῦν πάρα.
οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλῇθρα συμπεραίνοντες μόχλοις,
ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεῖδαι; δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ὀρέστα, δυστυχεῖς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἥκω κλύων τὰ δεινὰ, καὶ δραστήρια,
δισσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ.
ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται·
κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλεὶς
ἤγγειλ' ἐμοί τις. ἀλλὰ τοῦ μητροκτόνου
τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα, καὶ πολὺς γέλως.
ἀνοιγέτω τις δῶμα, προσπόλοις λέγω
ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων,
καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμὴν
λάβωμεν, ᾗ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
τοὺς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάορον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὗτος σὺ, κλείθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χερὶ,
Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει,
ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν,
ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον.
μοχλοῖς δ' ἄραρε κλεῖθρα, σῆς βοηδρόμου
σπουδῆς ἅ σ' εἴρξει, μὴ δόμων εἴσω περᾶν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους,
ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πότερον ἐρωτᾷν, ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐδέτερ'· ἀνάγκη δ', ὡς ἔοικε, σοῦ κλύειν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέλλω κτανεῖν σοῦ θυγατέρ', εἰ βούλει μαθεῖν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἑλένην φονεύσας, ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἀρνῇ κατακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

λυπράν γε τὴν ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον —

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς ᾍδου βαλεῖν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θεοὺς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κτανῶ σέθεν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὁ πατρὸς ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ πάρος αἷμα μητέρος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἦ καὶ σὺ, Πυλάδη, τοῦδε κοινωνεῖς φόνου;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φησὶν σιωπῶν· ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ φευξόμεσθα· πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς μήτ' ἔχῃς σὺ, τήνδ' ἐπισφάξας πυρί.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

κτεῖν', ὡς κτανών γε τῶνδ' ἐμοὶ δώσεις δίκην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔσται τάδ'.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσῃς τάδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σίγα νυν· ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ κρατεῖν γε γῆς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ποίας;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

εὖ γοῦν θίγοις ἂν χερνίβων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί δὴ γὰρ οὔ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλλοις.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σὺ δ' ἂν καλῶς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' οὐ τὰς φρένας.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τίς ἂν προσείποι σ';

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὅστις δὲ τιμᾷ μητέρ';

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὐδαίμων ἔφυ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὔκουν σύ γ'.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ γάρ μ' ἁνδάνουσιν αἱ κακαί.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ψευδὴς ἔφυς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ';

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οἴμοι, τί δράσω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πεῖθ' ἐς Ἀργείους μολὼν...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πειθὼ τίν';

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἡμᾶς μὴ θανεῖν, αἰτοῦ πόλιν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἢ παῖδά μου φονεύσετ';

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὧδ' ἔχει τάδε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ τλῆμον Ἑλένη —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

σὲ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰ γὰρ τόδ' ἦν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πόνους πονήσας μυρίους.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πλήν γ' εἰς ἐμέ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πέπονθα δεινά.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τότε γὰρ ἦσθ' ἀνωφελής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔχεις με.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σαυτὸν σύ γ' ἔλαβες κακὸς γεγώς.
ἀλλ' εἶ', ὕφαπτε δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε·
σύ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε,
Πυλάδη, κάταιθε γεῖσα τειχέων τάδε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίσται,
οὐκ οὖν ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;
πᾶσαν γὰρ ὑμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν
ζῆν, αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον·
Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ·
σύ θ', ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ,
Ορέσθ', ἵν' εἰδῇς οὓς φέρων ἥκω λόγους.
Ελένη μὲν, ἥς σὺ, διολέσαι πρόθυμος ὢν,
ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος,
ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
σεσωσμένη τε, κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
ἐγὼ γὰρ ἐξέσωσα, κἀπὸ φασγάνου
τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός.
Ζηνὸς γὰρ οὖσαν, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεὼν,
Κάστορί τε, Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος.
ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβὼν,
ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι
Ελληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον,
θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.
τὰ μὲν καθ' Ελένην ὧδ' ἔχει· σὲ δ' αὖ χρεὼν,
Ορέστα, γαίας τῆσδ' ὑπερβαλόνθ' ὅρους,
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον, ἐνιαυτοῦ κύκλον.
κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Αζᾶσιν, Αρκάσιν τ' Ορέστειον κλύειν.
ἔνθεν δέ γ' ἐλθὼν τὴν Αθηναίων πόλιν,
δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Ευμενίσι τρισσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς
πάγοισιν ἐν Αρείοισιν εὐσεβεστάτην

ψῆφον διοίσουσ᾽, ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
ἐφ᾽ ἧς δ᾽ ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ,
γῆμαι πέπρωταί σ᾽ Ἑρμιόνην· ὃς δ᾽ οἴεται
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτέ.
θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ᾽ ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧ ποτ᾽ ᾔνεσας,
δός· ὁ δ᾽ ἐπιών νιν βίοτος εὐδαίμων μένει.
Ἄργους δ᾽ Ὀρέστην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν,
ἐλθὼν δ᾽ ἄνασσε Σπαρτιάτιδος χθονός,
φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις
πόνοις διδοῦσα δεῦρ᾽ ἀεὶ διήνυσε.
τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς,
ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ᾽ ἐξηνάγκασα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων
οὐ ψευδόμαντις ἦσθ᾽ ἄρ᾽, ἀλλ᾽ ἐτήτυμος.
καίτοι μ᾽ ἐσῄει δεῖμα, μή τινος κλύων
ἀλαστόρων, δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα.
ἀλλ᾽ εὖ τελεῖται· πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
ἰδοὺ μεθίημ᾽ Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,
καὶ λέκτρ᾽ ἐπῄνεσ᾽, ἡνίκ᾽ ἂν διδῷ πατήρ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ· ζηλῶ δέ σε
θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ᾽ ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβου λέγοντος· εὐγενὴς δ᾽ ἀπ᾽ εὐγενοῦς
γήμας, ὄναιο καὶ σύ, χὠ διδοὺς ἐγώ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

χωρεῖτε νῦν ἕκαστος, οἷ προστάσσομεν,
νείκους τε διαλύεσθε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πείθεσθαι χρεών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς,
Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν, τὴν καλλίστην
θεὸν Εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ δ'
Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ, πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ,
ξὺν Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΤΕΛΟΣ ΟΡΕΣΤΟΥ.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

IN REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM
LITTERARUM ACADEMIA
ACADEMICI

ANIMADVERSIONES

IN

EURIPIDIS ORESTEM

ET IN

VIRI ERUDITISSIMI

SAM. MUSGRAVE M. D.

NOTAS.

PRÆTER LIBROS, QUORUM PRÆMISSUS EST INDEX NOSTRIS IN ANDROMACHEN ANIMADVERSIONIBUS, USI SUMUS

1. Codice MS. Bibliothècæ Regiæ N°. 2787. quo præter alia continentur Sophoclis Oedipus Tyr. Trachiniæ, Philoctetes & Oedipus in Colono.

2. Foliis aliquot, si bene memini, XIII. ex Oreste, cujus major pars temporis injuria periit, superstitibus, in calce Codicis R. 2794.

3. Alio mutili Codicis fragmento, quod partem Hecubæ, partem Orestis, & unicum folium ex Oedipo Col. tenet. Illud cum aliis veteribus operibus, cum manuscriptis, tum impressis, compactum casus mihi ante aliquot annos in Germania peregrinanti obtulit.

Animadversiones

Animadversiones in Euripidis Orestem & in Sam. Musgravii Notas.

Argumentum edidimus prout in R. membranis legitur, vulgato aliquanto emendatius. Tragœdiarum argumenta, quæ, si primis cogitationibus immoratus fuisset, omissurus fuisse videtur Clariss. Musgravius, mallem in Oxoniensi Editione non comparuisse, quam recusa ibi prostare cum omnibus mendis, quæ jam per tot editiones propagatæ fuerant. Statim initio vitiosum est, non observata temporum ratione, quod vulgo legitur: τὸν φόνον τοῦ πατρὸς ἐκδικησάμενος. Nostram lectionem, nescio an ex edito libro notatam, agnoscit H. Stephanus Thes. III. 182. H. Deinde absurdissimum est illud: τὴν δὲ Ἑρμιόνην δείξας ὁ Ἀπόλλων ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς. Consilium intercipiendæ Hermiones ab Electra excogitatum & perfectum. Paulo ante, signa defectus excudi volui; quædam enim intercidere, quæ, si tanti esset, facile ex ipsa fabula suppleri possent. In membr. legitur: ἀποκτείνειν Ὀρέστην. ἐπαγγειλάμενος αὐτὸν εἰς τὸν βίον προΐεσθαι. συνὼν δὲ τούτοις ὁ Πυλάδης — Cætera quam recte ex membr. fide immutata fuerint, ne monitus quidem lector animadvertet.

Versu 2. συμφορά. Sic membr. & cod. meus. Hoc semel adnotasse sufficiat; unde confirmatur, quod dixi ad Androm. 2.

24. ἀνοσιωλάτης. Sic membr. & cod. meus, in quibus vox ματρὸς litterarum compendio scripta est. Multis aliis in locis, ubi Aldus ματρὸς edidit, codices plene scriptum ματρὸς exhibent. Sed de his Dorismis, quantum satis erat, dixi ad Androm. 70.

26. παρθένῳ λέγειν οὐ καλόν. Sic membr. & codex meus; recte. Electra in Nostri cognomine fabula, 950.

ἃ δ' εἰς γυναῖκας, ΠΑΡΘΕΝΩ. γὰρ ΟΥ ΚΑΛΟΝ ΛΕΓΕΙΝ, σιωπῶ. Infra 108.

εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.

30. φέρον, a Musgravio bene repositum, membr. etiam exhibent.

35. ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις κεῖται. Sic membr. & cod. meus, bene omnino. Quod autem in octo codicibus repertum testatur Musgravius, cujus rei penes ipsum fides esto, οὐδὲ πεσὼν, vellem explicuisset Vir eruditissimus; ego sane non capio. Dum hæc spectatoribus præfatur Electra, conspicitur in scena lectulus, in quo stratus arcte dormit Orestes. Mentiretur itaque impudentissime, si fratrem suum diceret *cadentem in lecto non jacere*. Quid? quod infra 42. ait, χλανιδίων ἔσω κρυφθέντα δακρύειν, statim subjungens, ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο πηδᾷ δρομαῖος. Quæso: qui subito e lecto exsilire potest, qui ne decubuerat quidem? confer etiam v. 152. Sensus est: *cadens in lecto jacere so-*

let ; SED *maternus sanguis mox illum exagitat.* δὲ v. 36. quod pro γὰρ sumsit doctissimus Britannus, hic revera ἐναντιωματικὸν est, & valet ἀλλὰ, qua vi multo frequentius & absque controversia pollet. Non aliter intelligenda hæc verba, ac si scriptum esset: ὁ δὲ ἐν δεμνίοις κεῖται, ἕως ἂν αὐτὸν τὸ μητρὸς αἷμα τροχηλατῇ μανίαισιν. Hoc per se ipsum & e sequentibus manifestum est.

55. Cod. meus ἀκλῇσιν, ut & poëta scribere potuit, nec male a nobis fuisset receptum. Vide summi Valckenarii notam ad Phœniss. 62. Unde intelliget lector, quam splendida lux affulserit frustra conjecturis tentato Sophoclis loco, ex unico subscripto ι. Oedip. Tyr. 1279. ubi edidimus.

— — — — ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς ἐτέγγετο.

quod pedestri sermone nihil aliud est, quam ἀλλ' ἐχεῖτο δάκρυα συμμεμιγμένα αἵματι.

62. παραψυχὴν, si genuinum est, nescio qua ratione penultimam corripiat, quæ ex analogia produci deberet. Nam in ψύχω & compositis, in derivato ψυχὴ, semper longa est. ἀναψύχω & ἀποψύχω apud Homerum servata hac prosodia frequenter occurrunt. Theocritus in Hyla 54.

δακρυόεντ' ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσι.

Sed vide notata ad v. 1020.

86. Membr. σὺ δ' εἶ μακαρία. Sic etiam meus, cujus in margine emendatum ab eadem manu ἢ, quod omnino verum est.

94. βούλει. Sic recte membr. & cod. meus, ut & vulgo habent libri infra 220. 1604. & alibi passim.

97. πρὸς φίλων τάφον. Sic membr. Vulgo φίλον.

100. Vulgo legitur: ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ φίλαις δέ μοι λέγεις: perquam frigide & invenuste. Optime sagax Reiskius ἐλέγξασ', emendavit, quæ vox & alibi locum alteri perperam cessit. δὲ, quod delendum censet Musgravius, ex δὴ, quod reposui, depravatum erat. Denique quod pro φίλαις, φίλια scripsi, id non temere factum. Nam φίλαις in omnibus libris non legitur: saltem illud non exhibet cod. meus, qui proximum vero habet, ὦ φίλαι δέ μοι. Jam φίλαι & φίλια, quæ quoad sensum non differunt, imperiti librarii sæpe commutarunt. In Soph. Electra 226. ubi recte ad veterum librorum fidem & metri legem edidimus: τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα. Vulgares editiones habent φίλα.

101. τίς σ' ἐς Μυκηναίους. Sic e membr. edidi. Vulgo pronomen omittitur. Vide notata ad Androm. 81. infra 462. ὅ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν.

103. Nihil temere hic mutandum, nec Canteri emendatione opus est. Locus distinctione tantum adjuvandus erat. Sensus est: δεινὸν γάρ ἐστιν ἐκεῖνο, ὃ δέδοικας· καὶ γὰρ ἀναβοᾷ σὺ τῷ Ἄργει διὰ στόμα.

110. καλῶς ἔλεξας. Vulgo ὀρθῶς. Illud e tribus codicibus enotatum, teste Valckenario ad Hippol. 715. præferendum erat, ad vitandam alterius adverbii repetitionem supra v. 100. extantis.

111. πέμψομαι. Qui πέμψομεν hic scripsit, vim formæ mediæ perspectam non habuit, cui ex hac ignorantia activam sæpe librarii perperam substituerunt. Sic in Androm. 826. membr. nostræ σύνδησον. In Soph. Oedip. Col. 1347. τὸν ἄνδρα — εἰπὼν ὁποῖα σύμφορ', ἐκπέμψαι πάλιν: ubi etiam ex uno codice variam lectionem, minime probandam, enotavi, ἔκπεμψον. Confer Oed. Tyr. 556.

128. ἴδετε γὰρ ἄκρας. Sic pro vulgato εἴδετε παρ' ἄκρας reponendum monstrat Heathius. Helenæ vitio vertitur, quod non totam abſciderit comam, ut in luctu fieri solebat, & a Tyndareo factum videmus infra 460. sed tantum cincinnos aliquot. Hujusmodi munere, patri multos ante annos cæso inferias mittens, justa decenter facit Electra Sophoclea, 449.

σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ΑΚΡΑΣ φόβας,
κἀμοῦ ταλαίνης —

Sed in recenti luctu moris erat caput ad cutem radi. Vide Nostri Helenam 1207. Ex his satis apparet, hunc locum ulterioribus conjecturis sollicitandum non fuisse.

129. ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή. Sic membr. & cod. meus.

140. Hic & sequens versus male vulgo Choro tribuuntur. Eos soli Electræ convenire, nemo non sentit; sicque olim fuisse distinctum, confirmat vetus auctor Argumenti fabulæ præfixi. Vide præterea Valckenarium ad Phœniss. 1371. ubi lectionem a nobis

Y 3

receptam, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔςω κλύπος, auctoritate unius Leidensis codicis firmat, quæ si non accessisset, lubens reposuissem μὴ κλυπεῖτε, μηδ' ἔςω ψόφος, ut scripsisse poëtam, si modo variandæ orationis fuit studiosus, magis est verisimile.

148. καὶ ὅτως, supple φέρουσα βοὰν, κάταγε, κάταγε. i. e. *accede*, ut recte omnino, præeunte Scholiasta, interpretatur Heathius.

154. Vulgo legitur: τίνα τύχαν εἴπω; τίνα δὲ συμφοράν; vitiose. Lectionem a Scholiasta excogitatam merito respuit eruditissimus Musgravius. Voces τίνα τύχαν εἴπω facile lectioni, quam, ex certissima conjectura, restitui, pro glossemate superscribi potuerunt. Supra 81. Ελένη, τί σοι λέγοιμ' ἄν: ubi ad sensum æque bene, si per metrum liceret, legeretur, τί σοι εἴπω; ut rursus v. 159. τί δ' ἄλλο γ' εἴποιμ' ἄν; Invicem variantur hæ formulæ, prout metri necessitas flagitat.

158. κινήσεις. Musgravius ob metrum κινέσεις suadet. Facilius ad manum remedium erat, scribendo in antithetico versu πνοιά pro πνοά.

159. In membr. vulgatæ lectioni altera superscripta; ὕπνον, γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν. Postremum hoc præ χαρὰν placuit.

173. ὑπνώττει paraphrastæ non debetur soli. Genuina est lectio, quam exhibent nostræ membranæ.

183. Vox σῖγα in membr. geminata, optime. Non enim aliter antithetici versus congruere possunt. Nunc ad amussim æquata metra, quod ut fieret, necesse

erat v. 205. pro γόοις ſcribere γόοισι. Quatuor ſequentes ex Heathii præſcripto digeſti. Cæterum hæc perſonis diſtincta in membr. uti vulgo, & quidem bene.

201. ὀλόμεθ᾽, ἰσονέκυες ὀλόμεθα. Sic membr. niſi quod perperam initio habent ὀλόμεσθ᾽. Verſus eſt pæonicus trimeter brachycatalectus. Pes primus, ut in antithetico, eſt pæon quartus. Nam in ἰσονέκυες prima producitur. Tertia autem in Αγαμέμνων produci quidem poteſt in Canticis. Sed aliud exemplum afferendum erat, quam verſus ex Iph. A. a Muſgravio excitatus Cum Marklando enim ſentio, qui interpolatum illum affirmat, & admodum probabiliter emendat. In cod. meo ſcriptum Αγαμεμνόνιον: in membr. diphthongo ſuperſcripta minio littera ι, quæ fere evanuit, attendentis tamen non fugit aciem. Minime autem neceſſe eſt, ut in antitheticis æquetur ſyllabarum numerus.

207. ἔπιδ᾽, *aſpice*. Sic recte Muſgravius, cui non item adſentior in interpretatione vocis ἅτε. Eſt autem adverbium, prima correpta, & valet ως, *ut*. *Aſpice, ut innupta, prolis expers, vitam miſera in perpetuum traho*. Accuratius ſic metra congruunt, & melior ſenſus.

214. ἐν δέοντί τε. Sic etiam codex meus, & Stobæus in Floril. Grotii p. 419.

225. κ᾽ αὐχμώδη. Sic recte in membr. & in meo codice ſcriptum.

229. ὅταν μ᾽ ἀνῇ νόσος μανίας. Sic codices & editiones omnes. Ne anapæſtus ſit in quarta ſede, Hea-

thius pronomen expungit. Sed vanus & ridiculus terror, ex præjudicata falſa opinione ortus, præcipitem agit eruditum virum, graviorique impingit incommodo. Non attendit enim quanto diſtent intervallo iſtæ locutiones ὅταν μ' ἀνῆ νόσος, & ὅταν ἀνῆ νόσος. In priori ἀνίημι *activum* eſt; in altera, *neutrum*: unde diverſi oriuntur ſenſus. Prior ſignificat: *quando me dimittit furor*, i. e. *quando furere deſii.* Morbus hic per intervalla Oreſtem adoriebatur. Simul ac ſuæ mentis compos fiebat, nulla amplius in eo erat μανία. Sed, ὅταν ἀνῆ νόσος, ſignificat, *quando laxatus, remiſſus, eſt morbus.* Dum hæc cum ſorore colloquitur Oreſtes, non remiſſus tantum eſt furor, ſed omnino ceſſavit; quod & demonſtrat verſus, quem infra recitat Electra:

ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ΑΡΤΙ ΣΩΦΡΟΝΩΝ.

Diverſa erat Philoctetis in Lemno conditio. Ægrotabat ille continuo, nec ante doloribus liberandus erat, quam ad Trojam veniſſet; ſed vis morbi modo gravior ingruebat, modo relaxabatur. Inde ille apud Sophoclem in cognomine fabula, v. 763. ait:

ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν
τάδ', ὥσπερ ᾔτου μ' ἀρτίως, ἕως ΑΝΗ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν,
σῶζ' αὐτὰ, καὶ φύλασσε.

Bene vertit interpres: *donec remittat ſe morbi gravis ſævitia.* Oreſtes non de *remiſſione*, ſed de *ceſſatione* furoris loquitur, quæ verbis illis, ὅταν ἀνῆ νόσος exprimi

exprimi non poteſt. Quod autem anapæſtum attinet, vide notata ad v. 1251.

235. γαίας. Sic cod. meus & Stobæus loco mox citato.

237. ὑγιίας. Sic membr. & cod. Stobæi Mſ. Grotius abſque neceſſitate ὑγιείας edidit.

263. ἱέρειαι in Oxon. Edit. retineri non debuiſſet, quod jam ex optima Scholiaſtæ obſervatione Kingius emendaverat. Vide Valckenarium ad Phœniſſ. 1475.

279. πλευμόνων. Sic euphoniæ gratia ſcribendum cenſui ex uſu dialecti Atticæ. πλεύμων ter occurrit in Soph. Trachin. 569. 780. 1056. ubi genuinam ſcripturam juxta membr. noſtras ſervarunt editiones primariæ. Legitur etiam apud Æſchyl. Choëph. 637.

282. κλαίεις. Sic membr. Vid. ad Androm. 577.

288. ὅςις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον. Sic optime membr. Cod. meus cum editis εἰς ἔργον. Iſtud εἰς, quod metrum jugulat, ex gloſſemate ortum. Minime oportet reſcribere ἔργον ἐς ἀνοσιώτατον. Elegans eſt, nec minus frequens, præpoſitionis illius ellipſis. Sic Sophocles Trachin. 159. πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών. Hîc autem eo magis locum obtinet, quod verbo jam adhæret præpoſitio: ὅςις μ' ἄρας ἐπ' ἔργον ἀνοσιώτατον.

291. εἰ κτεῖναί με χρή. Ita membr. & cod. meus: mutandi nulla eſt neceſſitas. Kingius edidit μ' ἐχρῆν. Infra 515. ὅςις αἷμ' ἔχων κυρεῖ, ubi item præcedit verbum temporis imperfecti.

295 ἐγὼ δ' ὁ τλ. Marklandus ad Suppl. 539.

emendat ἐγὼ δ' ὁ — ob præcedens μήτε. Sed hoc minime necesse est. Sæpissime enim post ὅτι sequitur ὐδὲ. Supra 203. edidi ad membran. fidem, τὸ δ' ἐμὸν οἴχεται, ubi vulgo legitur τό τ' ἐμόν. In Soph. Oed. Col. 1124.

ΟΥΤ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθυ πλέον,
τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
ΟΥΔ' εἰ πρὸ τῦ 'μῦ πρῦλαβες τὰ τῶνδέ γ' ἔπη.

ubi nolim, reclamantibus duobus optimis codicibus, scribi in ult. versu ὅτ'. Sic in nostri Androm. 568.

ΟΥΤΕ τῇ δίκῃ
κρίναντες, ὐδὲ τὺς ἀπόντας ἐκ δόμων
μείναντες —— Confer etiam Oedip. Tyr. 1422. ubi codicum scripturam exhibuimus.

296. In membr. nostris, quas littera A. designare solet clariss. Musgravius, non superscriptum ἀνακαλύπτυ. Aliquid turbarunt in nota ad hunc locum Oxonienses operæ. Utut sit, non credo ἀνακάλυπτ' scribi potuisse pro ἀνακαλύπτυ. Cum autem finalem syllabam vocis κασιγνήτη compendio exaratam inveniret librarius, facile errare potuit, deceptus aliorum locorum similitudine, ubi bene κασίγνητον κάρα positum, ut supra 239. Nihil planius hac phrasi: καὶ νῦν, ὦ κασιγνήτη, ἀνακάλυπτε κάρα. Quid melius quærere debuit poëta? In Phoeniss. citato versu ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ: prius ἔπειγ' certe non est pro ἐπείγυ, sed activæ formæ est, ut illud, quod sequitur. In utroque intelligendum σαυτὴν, vel κορεῖον, aut quid simile.

Ita fit in multis verbis, quorum forma activa pro passiva usurpatur. Sic infra 1293. ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε, pro ἑλίσσεσθε. Eadem interpretandi ratione adjuvandus in Iphig. A. versus: ἔγειρ' ἀδελφὰς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς. Nempe ἔγειρε σαυτόν. Et ita sane, ex accentuum, quibus accurate voces notabant, positione, manifestum est, a veteribus fuisse intellectum.

309. σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἱρήσομαι καὶ ζῆν. Hoc e Kingii editione receptum, multo elegantius est vulgato κατθανεῖν.

316. νοσῇ, δοξάζῃ. Subauditur τις, ut fere solet in generalibus sententiis. Ea est autem membr. lectio.

322. Hujus versiculi modulus antithetico ad amussim æquatur. Sed ineptit Græculus, cujus scholia in metrum vulgata. Penthemimer. trochaic. est.

329. φεῦ μόχθων. Inde ad strophes finem textum ita constituimus, ut nihil planius & facilius legi possit. *Heu ærumnæ, quarum cupiditate instinctus peris, a tripode, oraculo, quod Phœbus dixit, accepto, in solo, ubi &c.* Post ἔδρας hypostigme poni debuit. Paternæ cædis ultionem appetens Orestes, omnium ὀρεχθῆναι dici potest, quæ ex illo facinore consequi debebant; cumque ultima experiri decrevisset, modo insigni vindicta patris placaret manes, avitumque recuperaret regnum, ipsos labores inde orituros adfectasse videtur. ὀρεχθεὶς itaque optime se habet, & frustra sollicitatur. Quod autem Aldus dedit, & clariss. Musgravio retinendum videtur, ἀπέ-

φατιν, id mera corruptela est. Membr. una voce ἀπόφατιν. At cod. meus perspicue, ut feci, distinguit: τρίποδος ἄπο, φάτιν ἂν ὁ Φοῖβος. Absque codicis auctoritate addidi τὸ ante δάπεδον, tum quia vix abesse potest articulus, tum ut aptius congruerent metra. Versus est pæonicus trimeter, pæonem quartum in fine habens; in antithetico autem ultimam sedem occupat pæon secundus. Istud sane remedio præstat a Musgravio adhibito, qui vocem insolitam obtrudit θεόγνων. δάπεδον primam corripit infra 1671. Nescio, an alicubi apud Nostrum extet prima producta.

348. Initio hujus versus signum defectus poni malui, quam spuriam legi vocem, ineptissime ad implendum versum, a nescio quo, additam, ἕτερον. Illam non agnoscunt membr. R. & perinde ab omnibus melioris notæ codicibus exsulare persuasum mihi est. In meo primum scripta, litura postmodum inducta est. Græce non magis ἄλλος ἕτερος dici potest, quam latine *alius alter*. Facile suppleri posset versus, scribendo: τίνα ποτ' ἢ τὸν —

364. Similem Glauci apparitionem narrat Apollonius Rh. in fine I. Argon.

τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη,
Νηρῆος θείοιο πολυφράδμων ὑποφήτης·
ὕψι δὲ λαχνῆέν τε κάρη καὶ στήθε' ἀείρας
νειόθεν ἐκ λαγόνων, στιβαρῇ γ' ἐπορέξατο χειρὶ
νηΐου ὁλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισι.

370. δακρύων δ' ἔπλησεν. Sic membr. & cod. meus.

380. ὅτ' ἐξέλειπον. Sic membr. cod. meus & Aldus. Prava sedulitate ἐξέλειπον edidit Kingius, ne anapæstus esset in secunda senarii sede. Sed multo magis hoc ferendum, quam rationem temporum negligi. *C'étoit encore un enfant, que Clytemnestre portoit dans ses bras, lorsque je quittai ce palais pour aller devant Troye.* Solœcam orationem institueret, qui diceret, *lorsque je quittois.* Et græce, & latine, & omnibus, credo, linguis, perinde est. Qui autem supra in v. 229. Heathium prudens sequi noluit, miror hic Musgravium a Kingio, non meliori duce, transversum actum fuisse.

381. Duplicatæ sic particulæ ἂν exempla apud Tragicos singulis paginis obvia. Quid, quod illam in Androm. 928. triplicatam habemus?

οὐκ AN ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
βλέψειεν AN αὐγὰς τἄμ' ἐκαρποῦτ' AN λέχη.

386. Membran. distinctionem repræsentavi. σῶσόν με κακῶν. καὶ γὰρ αὐτὸς εἰς καιρὸν ἀφῖξαι. Infra 776. μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κακῶν.

392. οὐ λέλοιπέ με. Sic membr. & cod. meus, recte.

402. Perperam vulgo μητρός θ' αἵματος. Ultima ad μανίαι apposita sunt, tanquam si scriptum esset, μανίαι τε, αἵ εἰσιν αἵματος μητρῴου τιμωρίαι.

412. Vulgo ἀπαίδευτα δ' ἀποστρέφου. Vitiose, ut ostendit titubans metrum; tum, quia ridiculum, Orestem id ipsum vetare, quod modo Menelaus facere se nolle professus erat: ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι. Sagaciter & docte emendavit Musgravius.

414. οἷς ἐλαύνομαι. Sic membran. & cod. meus. γ' inseruit Aldus; qua ex causa, ipse viderit.

417. μὴ θάνατον εἴπῃς. *Non dicas, patris tui necem; sapientis enim non est, matrem occidere ad ulciscendum patrem.* Sic bene ista intelligi possunt. Ingeniosa est Musgravii conjectura. Sed qui θάνατον ex μάντιν factum fuerit, non video. Quæ librariorum corrupit imperitia, nostrum est emendare; sed plus audet doctissimus Britannus, Euripidem ipsum corrigere, a quo temerariam manum abstinere debemus. Orestis sermo abruptus est, interpellante Menelao.

418. μητρὸς minime mutandum, licet id summo Hemsterhusio visum fuerit. μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον, est, *cædem a matre patratam ulcisci.* Sic Med. 1316. loquitur Jason:

ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

Vindicantes impiam cædem ab eorum matre perpetratam.

436. Quod vulgo legitur, ὁ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφυς κακὸς, absurdissimum est & manifesto corruptum; quod & senserunt viri eruditi, sed neutiquam recte emendarunt. Certissimum est, quod reposui, nec aliter scripsit poëta. Capaneus, apud nostrum, Supplic. 869.

φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος, παροῦσί τε
καὶ μὴ παροῦσιν. —

Sic enim illic scribendum. Idem, diversis verbis, Orestes infra 562. facinus suum excusans, Tyndareo dicit: ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί. Soli illi sententiæ congruit sequens Menelai interrogatio. Elegans autem & obvia, ubicumque de amicorum officiis sermo, vocis φίλος repetitio. Sic infra 651. ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους. Cf. etiam 665. 745. Soph. Antig. 99.

ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

Minime autem genuina censenda est lectio, quam partim ex codicibus reponit Heathius.

οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἶς φίλους εἶναι κακῶς.

Hoc a Musgravio rejectum fuisse non miror. Iis, quæ de illa emendatione dixit Vir eruditissimus, addo, εἶς secundam personam verbi εἰμὶ apud Tragicos me legere non meminisse. Vulgo quidem occurrit infra 1635. οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶς: sed vitiose. Membr. ibi & Aldus habent εἶ.

432. ἐκκλείομαι — ὅπη. Sic membr. & cod. meus.

435. φόνος. Sic membr. quod genuinum reor. *Ulciscitur te Palamedis mors;* i. e. *in te recidit patris tui atrox judicium, quo insons Palamedes necatus fuit.*

436. ἔχ. οὐ μετρίως μοι. Sic membr. optime. διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι. Hoc etiam genuinum; sed vulgo male exponitur. Ineptissima sunt, quæ ad hæc verba tradit Scholiastes. διὰ τριῶν hîc nihil aliud est, quam πανταχῇ, aut παντελῶς, metaphora e palæstra petita. Vide Salmasium in Plin. exerc. p. 206. ubi de

verbo τριάξαι agit. Hoc quasi per nebulam vidit Musgravius.

445. ὑπερβάλλων. Sic membr. recte.

446. κύκλῳ γὰρ εἰλισσόμεσθα. Hæc est codd. omnium lectio. Nescio quid argutantur, qui scriptum velint κύκλῳ γ' ἑλισσόμεσθα, vel πέριξ ἑλισσόμεσθα, quos ne redarguere quidem dignatus est sapientissimus Musgravius. γὰρ vim suam hic exserit, & pene necessarium est, relatum ad id, quod reticetur, φεύγειν οὐ δύναμαι, vel οὐ φεύγω· καὶ γὰρ — Quid? putantne, εἱλίσσειν, quia poëticum esse traditur, in senario tragico adhiberi non potuisse? Emendent itaque versum, quem supra habuimus 360.

κύκλῳ γὰρ εἰλιχθεῖσαι ἀθλίοις κακοῖς.

Multa de poëticis vocibus aut formis e senariis Tragicorum eliminandis commenti sunt recentiores Magistri, quæ falsa pleraque esse, alibi demonstrabo. Pœnitet me in Soph. Electra 21. edidisse ὡς ἐνταῦθ' ἐσμὲν — Illud ἐσμὲν in duobus codicibus repertum, e glossemate est. Membr. & alius codex antiquior, quem post excusam illam fabulam inspexi, habent, ut editi libri, ἐμὲν, quod genuinum est, & a Sophoclis manu. Hoc enim nullus librariorum notiori ἐσμὲν substituisset. Isti lectioni primus litem obmovit Rich. Dawes Miscell. crit. p. 281. cujus in verba jurarunt, ut mos est, alii. Sed ridicule falsus est. ἐμὲν, si corruptum & emendationis indigum est, quot alia corrupta pronuncianda erunt, quibus nulla humana

solertia

ſolertia medelam adhibere poterit. In præſentia, nam iſta olim fuſius tractaturi ſumus, duo tantum proponam exempla. In noſtri Helena 1250. legitur:

πιςὴ γάρ ἐσσὶ σῷ πόσει, φεύγουσά με.

ἐσσὶ non minus poëticum & ab Attica dialecto remotum, quam ἐμέν. Poëticum eſt adverbium ἐνὶ pro ἐν. Extat illud Trachiniarum initio.

ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι. —

Hoc nemo ad hanc uſque diem ſuſpectum habuit. Si quis tamen illam lectionem corruptelæ arguere velit, librum veterem ei indicabo, quo fidejuſſore opinionem ſuam tueatur. Sed potior eſt membranarum & Aldinæ auctoritas, in quibus ἐνὶ ſcriptum, quod & genuinum eſſe monſtrabo.

447. Membran. etiam χερὸς, quod, ob codicum conſenſum, recepi, & ob ſimilem locum v. 1051.

460. κεκαρμένος. Callim. H. in Dian. 126. κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν.

488. τι & τοι ſæpiſſime a librariis commutata. Vide Muſgravii notam ad v. 399. ubi æque bene ſcriberetur σοφόν τι τὸ σαφές. Mirum, in priori hic conſentire codices. Alterum, quod Kingius prætulit, retinendum cenſui: *Atqui græci moris illud eſt.*

499. θυγατρὸς τῆς ἐμῆς. Pendent hi genitivi a ſuppreſſa præpoſitione ὑπό. Nulla græce olim loquentibus ambiguitas erat in hac phraſi. Alioqui ſcribere potuiſſet Poëta:

χεῖρας θυγατρὸς τῆς ἐμῆς πληγεὶς ὕπο.

502. διώκοντ'. Sic membr. cod. meus & Aldus: bene. Verbum eſt forenſe, notæ ſignificationis, *accuſare*, *diem dicere*. V. ſeq. vulgo, καὶ τῦ νόμυ τ' ἂν, perperam.

507. Difficile eſt, lectionem hujus verſus ita conſtituere, ut omnibus linguæ Atticæ Magiſtris ſatisfiat. Contendunt enim alii, anapæſtum in ſecunda ſenarii ſede ferendum non eſſe; alii, verborum augmentum omitti non poſſe; alii denique, comparativa in ιων penultimam ſemper producere. Singulis quod opponatur in promptu eſt. Sed ipſi inter ſe lites ſuas componant. Nobis ſatis erit, e tribus ſcopulis duos declinaſſe. Gravius obeundum diſcrimen ſcribenti, ut vulgo, αὐτὸς κακίων ἐγένετο.

508. Infinitivus ὁσιῶν pendet a præcedentibus verbis ἔθεντο & εἴων. Male vulgo ὡσίυν, quod metrum peſſundat. ἀνταποκτείνειν habent membr. & cod. meus.

517. Membr. & cod. meus. αἰεὶ γὰρ εἷς ἔμελλεν ἔξεσθαι φόνῳ. Alter Regius, ἕξεσθαι φόνῳ. Superſcriptum ἐνέξεσθαι, ἤγυν ἔνοχος εἶναι τῦ φονευθῆναι. Ubi metri non urget neceſſitas, ἀεὶ ſcribendum, non αἰεί. Tum ἤμελλ' e dialecto eſt, ut ſupra 294. Cæterorum rationem jam reddidit Muſgravius.

519. ἔγωγε. Vulgo ἐγὼ δὲ, frequenti librariorum errore, quem in Sophocle etiam aliquoties deprehendimus, ut Ajace 678. Electra 951. Idem contigit infra 539. & 545.

521. Ἑλένην τε. Sic membr. quod merito Barnesio placuit.

528. ὅτ' ἐξέβαλλε μαςόν. Sic membr. & cod. meus; recte omnino.

536. Post hunc versum vulgo leguntur male huc retracti versus 624. & 625. quos semel tantum suo loco posuit Poëta.

544. Elegans est Musgravii conjectura reponentis: ὅπου γε μέλλω σὴν τι λυπήσειν φρένα. Sed si vulgata lectio, quam exhibent codices omnes, in corruptelæ suspicionem cadat, multa talia pro vitiosis habenda erunt, quæ non ita facile erit emendare. Soph. Oed. Tyr. 58. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες. Elect. 12. πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών. 735. ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑςέρας τ' ἔχων πώλους Ορέςης. Ajace 290. τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἐφορμᾷς πεῖραν; Æschyl. Choëph. 327. πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος ματεύει τὸ πᾶν. Gemina hæc: multaque similia exempla congeri possent, quibus manifestum fit, redundantiam illam Tragicis in deliciis fuisse. Hinc etiam apparet, nec sollicitandum fuisse versum in Herc. Fur. 1370.

ὦ τέκν', ὁ φύσας, χὡ τεκὼν ὑμᾶς πατὴρ,
ἀπώλεσ' —.

Conf. ipsius Musgravii notam ad v. 137. & ad Helen. 2.

545. Vulgo ἐγὼ δ' ἀνόσιος. In altero R. cod. voculæ δ' superscriptum μὲν, quo forte significare voluit glossator, δὲ hic pro μὲν poni. Sed scribendum ἔγωγ', ut dixi ad v. 519.

563. Membr. ὡς πεπρωθῆναί με χρή. Cod. meus & alter R. δεῖ, quod ob euphoniam prætuli. Lectionem Leidensis codicis μ' ἐχρῆν probat Valckenarius ad Phœniss. 965. Sed hîc omnino tempus præsens requiritur.

587. Membr. & alter R. ὁρᾷς Οἰδ. ἄλοχον; cum interrogationis signo: & mox ὁρᾷς Ἀπόλλων', ὅς — omisso δ'. Optime. Sed admisso priori, necesse erat rescribere ὅ νιν ἔκτανε, pro vulgato ὃ κατέκτανε, in quo ne consentiunt quidem codices; alter R. οὐκ ἀπέκτανε.

591. στόμα νέμει σαφέστατον Sic membr. Enotatam ex alio codice hanc lectionem merito probaverat Valckenarius ad Hippol. 682. Mox membr. & cod. meus ᾧ πειθόμεσθα πάνθ' —

598. εἰ μὴ οὐ συγκελεύσας. Sic propemodum scripturam emendat Marklandus ad Suppl. 169. η ου in unam coalescunt syllabam, ut supra in ἢ οὐκ ἀξιόχρεως: & sic *fere* semper diphthongus aut vocalis, præcedente μὴ aut ἢ, cum illis coalescit. *Fere* autem dico, quod & idem Marklandus addere debuisset in nota ad Suppl. 248. quia contraria exempla reperiuntur, extra suspicionem & controversiam posita, ut est illud Oedip. Tyr. 993.

ἢ ῥητὸν, ἢ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

607. φρένας. Sic membr. Quod & editi habent supra 544.

608. μᾶλλόν μ' ἀνάψεις. Membran. minus bene μ' ἀνάξεις.

612. Membr. ἑκοῦσαν οὐκ ἄκουσαν ἐκπείσω, cum super-

ſcripta varia lectione ἀναστείσω, quod in textu habent alter R. & meus. In illo, gloſſa παρακινήσω. Aldus habet ἐπιστείσω, quod genuinum reor. Ex gloſſemate ortum ἐκπείσω. Minus autem placet ἀναστείσω ob concurſum ſimilium ſyllabarum, licet ad hoc Poëta noſter non multum attendiſſe videatur.

617. In Oxon. Edit. & in Londinenſi, quam curavit Th. Morell, male excuſum eſt ἀγγέλματά τ' Αγαμέμνονος, tanquam ſi τ' encliticum eſſet, & ſignificaret καί: quo admiſſo, claudo pede incederet verſus. τἀγαμέμνονος valet τὰ Αγαμέμνονος, ut κἀγαμέμνονος v. 71. 1064. & alibi paſſim, valet καὶ Αγαμέμνονος. Legant juvenes, quem non legiſſe, præclaris Poëtarum editoribus, quos novi, fraudi fuit, *Tractatum de Orthographia quorundam vocabulorum Sophocli cum cæteris Tragicis communium*, quem ſuis in Sophoclem & Euripidem annotationibus præmiſit H. Stephanus. Sunt autem τὰ ὀνείρατα Αγαμ. ſomnia ab Agamemnone miſſa, ἃ ὁ Αγ. δῆθεν ἔπεμψεν, ut recte exponit gloſſa in R. cod.

621. σοὶ δή. Sic bene Muſgravius. Vulgo δέ. In membr. neutrum legitur, claudicante, ob particulæ omiſſionem, metro.

664. ἐρεῖς ἀδύνατον; Sic cum interrogationis ſigno in duobus R. codd. αὐτὸ τοῦτο, ſupple ἔσω.

686. τὸ δ' αὖ δύνασθαι. Optima eſt hæc lectio; nec aliter in membr. legitur. Quod autem exhibent codd. unus & alter, τοῦ δ' αὖ, id librarii temeritati tribuen-

dum, qui bene se emendasse arbitratus est, ignorans verbum τυγχάνω cum quarto casu construi. Noster Phœniss. 1709.

μάταια μοχθεῖς. οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.

Medea 763.

πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

Ubi vide Musgravium. Apud Sophocl. exemplorum affatim. In Oed. Tyr. 598.

τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.

693. In membr. σμικροῖσι μὲν τὰ μεγάλα. Meus & alter R. σμικροῖσι μὲν γὰρ τὰ μεγάλα. Optime, si τὰ expungas. Qui autem vulgo sequitur versus,

πόνοισιν; ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τάδε.

spurius est, nec a membr. nostris agnitus.

696. Membr. & cod. meus; εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτῷ ἐντείνοντι μὲν — Quibus menda subest, sed levi manu eluenda, transpositis, ut feci, vocibus, αὐτῷ τις. Hoc sane Musgravii medicinæ præstat; nam αὐτὸς in illius lectione otiosum est. Nec magis probo αὐτὸν vel αὑτὸν, quod præfert Valckenarius Diatr. Eurip. p. 234. Cæterum hæc diversimode apud Stobæum leguntur, Floril. Grotii p. 177. — V. 698. quatuor codices a me inspecti habent: ἴσως ἂν ἐκπνεύσειεν, ὅταν δ' — Nobis hodie si constaret, quousque Tragicis Poëtis licuerit anapæstos paribus senariorum sedibus locare, forte illud præferendum videretur. V. seq. scripsi ὅσον θέλῃς, ad loquendi normam. Suppressa est particula ἄν. In his terminationibus admodum frequens librariorum

lapſus, minuſque codicum auctoritati tribuendum. Hic, ubi ſyntaxeos ratio θέλῃς flagitat, membr. habent θέλεις, quæ v. 767. ubi recte editum θέλῃ, dant e contra θέλει.

747. Membr. ut Aldus, σπείρας, quod ſane Britannicorum codicum lectioni præſtat.

754. ἢ κρινεῖ τί χρῆμα; Sic membr. & cod. meus. In iis, ut & in editis libris, v. ſeq. ὁ μῦθος δ' ὐ μακρός. Inertem particulam ſuſtuli.

757. Φρυγίοις ἁπανταχῆ. Sic membr. Cod. meus ἁπανταχοῦ.

773. Vulgo legitur μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι, quod perperam interpretatur Muſgravius: *vide, ne te libenter prehendant.* Tanquam ſi Oreſtem comprehendere & in carcerem demittere meditantibus Argivis expectandum fuiſſet, donec in concionem prodiret? Quid obſtabat, ne ſceleris manifeſto reo ſtatim manus injicerent? Obſcurata hæc ſunt voculæ omiſſione, quæ multis aliis in locis excidit. Scribendum erat, μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι. In hac phraſi ſupprimi ſolet verbum δέδοικα, aut ſimile. Senſum bene reddit antiqua verſio: *vereor, ut te ſint placide accepturi.* Sed græcorum emendationem nemo attigerat. Differunt autem, quod tironum in gratiam obſervo, μὴ οὐ & οὐ μή. Si per metrum liceret ſcribere οὐ μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι, hoc abſolute ſignificaret: *placide non te audient.*

778. ἀλλὰ δῆτ' ἴλθω. Minus bene vulgo ſignum

interrogationis ponunt, & perperam vertunt, *an igitur ibo?* vertendum: *sed esto, iverim:* vel, *& sane sit, ut iverim.* Abruptus est sermo. Ni interciperet Pylades, pergeret Orestes, *quid fiet pejus?* aut simile quid.

779. τό γε δοκεῖν. Hoc vulgato τὸ δὲ δοκεῖν non deterius. In membr. neutra conspicitur particula. Metro satisfacit, sed linguæ non item, alterius R. cod. scriptura τῷ δοκεῖν. Confer v. 238.

782. πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν. Glossa: ἐν τῷ φανερῷ, ἢ προφανῆ εἰσί.

784. ἢ λέγωμεν ὧν ἀδελφῇ ταῦτ' ἐμῇ. Sic bene membran. Idem exprimi debuit in altero R. ubi male scriptum λέγομεν.

795. μηδ' ἴδοιμι. Sic bene membr. Vulgo μήτ' —.

800. μὴ 'ν δειναῖσιν. Sic optime membr. In Oedip. Tyr. 112.

πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος;

i. e. ἢ ἐν ἀγροῖς.

801. τοῦτ' ἐκεῖνο κλᾶσθ' ἑταίρους. i. e. διὰ τοῦτ' ἐκεῖνο κλᾶσθε. Cur pro imperativo infinitivum hic malit Musgravius, non video.

812. τεκέων exhibent membr. & alter R.

828. In membr. ut & in Aldina, scriptus est hic versus: τίνα δάκρυα καὶ τίς ἔλεος; Lectio, quam post Musgravium exhibui, nulla alia, quam scholiastæ metrici, auctoritate niti videtur. Recte se habebit metrum, si versus in duo sic dividatur:

τίς νόσος

τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυα;
καὶ τίς ἔλεος;

Prior dactylicus est; alter monometer trochaicus.

845. Rectene, an secus, scripserit Euripides δύσαν τὸν προκείμενον ἀγῶνα περὶ ψυχῆς, vix nostrum est decernere. Officio fungeremur, exemplis locutionem hanc confirmantes. Ea dum afferantur, nobis enim nulla præsto sunt, quod non absurde reponi posse videatur, liceat indicare:

ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δραμεῖν
θέλων —

Infra 874. ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον. Hujusmodi emendationibus, qui veteres textus interpolaret, suffragatorem me non haberet. Loca sunt tamen apud Nostrum aliquot, quæ adeo fœde corrupit librariorum socordia, ut, si forte cui vestigando contigerit Poëtæ sententiam deprehendisse, ni violentiori utatur medicina, conjecturisque liberioribus indulgeat, nunquam potis fuerit orationem ad legitimam formam reducere, eique nativum adlinere colorem. Periculum faciam in loco Supplicum conclamato, ubi sic v. 840. legitur:

Μέλλων σ' ἐρωτᾷν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ
γόους, ἀφήσω, τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν
εἰς τὰ σά γε μύθους· νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ.

Lectionis hoc prodigium non interpretaretur totus Haruspicum ordo. Sed non ita arduum est nubem discutere, sententiamque Poëtæ dispicere. Id autem

in mente habuit: *Theseum alio tempore voluisse mulieres Argivas de rebus ad illas pertinentibus sciscitari, jamque de iisdem Adrastum interrogare.* Atqui integrum drama si quis attente legerit, mecum, opinor, sentiet, in tota actione, spectatorum oculis subjecta, nullum esse temporis articulum, quo Theseus Chorum percontari potuerit, præter illum, postquam præconem suum Thebas pergere jussit, recitato v. 396. Dum iste mandatum exsecutus fuisset, commode Theseus mulieres fuisset percontatus, quis singulis filius periisset; quod se tum facturum fuisse innuit, ni intervenisset Cadmii præco, cujus adventu iste sermo impeditus. His positis, hoc, aut parum diverso, modo scribere debuit Poëta:

Μέλλων σ' ἐρωτᾷν, ἡνίκ' ἐξέπλει λόγυς
κῆρυξ Κρέοντος, τὺς ἐκεῖ μὲν εἰς τὰ σὰ
μύθυς ἀφῆκα· νῦν δ' Ἄδραςον ἱςορῶ.

Nescio, an hæc Clariss. Musgravio præ suis placitura sint. Saltem non diffitebitur, senarios istos suis esse molliores, & Euripidis stylum magis referre.

852. Post hunc versum vulgo sequitur iste:

κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.

Euripideus quidem, ut videtur, sed aliunde huc illatus, an e superstite aliqua fabula, hæc αὐτοσχεδιάζοντι quærere non vacat. Certum est, illum hic locum tueri non posse, quod & sensit Eruditiss. Musgravius.

856. Ordo est, quem accuratior monstrat distinctio: προσῆλθον ἱκέτις, ἣν ἐξετιμήσαντο γόνοις, πάλαι φίλων

μένη τὸ μέλλον. ἣν regitur a suppressa præpositione διά. ἐλπὶς δι' ἣν ἐξεπνεόμην. Similis constructio in Sophocl. Electra 124. Trachin. 51.

857. Vulgo legitur: αὐτὰρ τίς ἀγών; reclamante metro. Nam in ἀγὼν prior semper corripitur. In altero cod. R. glossa interlinearis, τίς ὁ ἀγών, quæ veterem & sinceram, a nobis repositam, indicat lectionem, τίς ὠ'γών. Hoc autem ab imperitis librariis sæpe obliteratum. Sic in Soph. Elect. 1492. male ἀγὼν legebatur, ubi edidimus ὠ'γὼν, reponendum etiam in Nostri Supplic. 765. In Soph. Oedip. Col. 1148. ubi codices non trimetrum, sed tetrametrum brachyeatal. nobis exhibent claudicantem, χὤπως μὲν ἀγὼν οὗτος ἠρέθη τί δεῖ μάτην, scribendum:

χὤπως μὲν ὠ'γὼν ἠρέθη τί δεῖ μάτην.

Duplici menda fœdatus est Nostri versus in Helena 1069.

μέγας γὰρ ἀγὼν, καὶ βλέπω δύω ῥοπάς.

Scribendum ὠ'γὼν & δύο ῥοπάς. Scriptoribus Atticis δύω inusitatum. Vide Valckenarium ad Phœniss. 585. nec metro timendum. Nam littera ρ, quæ vocem inchoat, vocalem brevem in fine præcedentis vocis quandoque producit, cujus rei apud Sophoclem exempla aliquot alibi adnotanda. Unicum nunc excitare sufficiat ex Oed. Tyr. 847.

τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Hæc est trium codicum & primariarum Editt. lectio, quam, ex ignorantia proprietatis illius litteræ ρ, pessime mutavit Turnebus.

887. καλῶς καινοὺς λόγους ἔλεγον. Vulgo, καλῶς καινούς. Præstat nostra lectio, quæ Valckenario debetur, Diatr. Eurip. p. 209.

891. τοιοῦτον. Ita omnino scribendum ad metri integritatem, sicque in membr. legitur.

900. ἠναγκασμένος, i. e. ut recte glossa exponit in R. cod. κατ' ἀνάγκην Ἀργεῖος ὤν. Nodum in scirpo quærere mihi videtur doctissimus Musgravius. Homo, qui hic innuitur, vi legibus facta, civitati se obtruserat, malisque artibus civilia jura, inter quæ præcipuum illud, quo jam abutitur, publicis interesse deliberationibus, adeptus fuerat. ἠναγκασμένον, quidvis dicitur per vim factum. Igitur Ἀργεῖος ἠναγκασμένος, est Argivus non natura, sed vi.

902. Vulgo, consentientibus etiam codicibus, πιθανὸς ἔτ' αὐτοὺς, quod intactum relinqui jubet Markland ad Supplices 355. Ego Valckenario adsentior reponenti ἀστοὺς, ejusd. Diatr. p. 256. Bene Musgravius v. seq. ἡδύς τις λόγοις, pro ἡδὺς τοῖς λόγοις.

908. In θεᾶσθαι ἰδόντα tautologia est, longe diversa ab illo genere, cujus patrocinium suscepi ad v. 544. &, meo judicio, inepta, quam frustra quis tueri vellet comparando Sophoclis locum in fine Oed. Tyr. ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα. Scribendum, ni valde fallor, θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην λέγοντα'. *Rem sic intueri oportet civitatis principem, si quando ad populum dicat: nam oratoris & medici eadem est conditio.* Mox clariss. Mus-

gravii emendationem, tantisper immutatam, cogente sententia recepi.

915. Vulgo χραίνων κύκλον, quod si genuinum esset, plane eadem esset locutio, qua mulierculæ apud nos ex infima plebe cuidam significare volentes, se illius domum in posterum non frequentaturas, dicunt: *je ne ferai plus d'ordures chez toi.* Sed hoc ridiculum est & pæne absurdum. Optime κραίνων reponit sagacissimus Markland, cujus erudita legenda nota est ad Suppl. 1142. Elliptica est locutio, sic supplenda, ὀλιγάκις κραίνων ὁδὸν εἰς ἄστυ καὶ κύκλον ἀγορᾶς.

918. ἀνεπίληπτον. Glossa: ἄμεμπτον. Sic bene R. alter. At membran. ἀνεπίπληκτον. Erudite discrimen ostendit Musgravius.

928. Post hunc versum vulgo legitur iste:

πάλαι Πελασγοί, Δαναΐδαι τὸ δεύτερον.

quem, Musgravio etiam pro spurio habitum, merito expunximus.

933. Offendit me in fine hujus versus repetita vox χρεών, in quam præcedens desinit. Talia multa forte non Euripidi, sed librariis, imputanda. Ejusdem vocis repetitio, quæ duos versus continuos claudit, infra 1132. 3. ibi toleranda, quia diversis ab interlocutoribus recitantur illi versus. At hîc legerim;

τἀναντίον δὲ δράσετ', ἢ δρᾶσαι πρέπει.

935. κατακτανεῖτε. Sic membr. & alter R.

949. ηὐγένεια. Sic perspicue membr. Quod hîc bene reposuit, supra etiam v. 781, reponere debuisset Musgravius.

Bb 3

955. κατάρχομαι cum accusativo constructum habuimus Androm. 1194. Initio hujus versus leguntur vulgo voces αἶ αἶ: quæ saltem, sunt enim extra versum, uncis includendæ erant. Sed eas non agnoscunt nostræ membranæ.

963. Hic versus, & qui illi in antistrophe oppositus est, dimetri sunt jambici, in quibus minime necesse est, ut pes pedi congruat. Non tanti faciendus metricus scholiastes, ut inquiramus, quid illi interpolare libuerit, aut quam lectionem repererit. Nihil hic, nec quoad sensum, nec quoad metrum, desideratur.

968. Vulgo legitur ζηλωτὸς ἄν ποτ' οἶκος. Ad metri præscriptum bene reposuit Musgravius ζῆλος. Sed id ego pro nomine substantivo habeo, vulgari sensu, & insuper οἴκοις scribo, quo modo plana omnia & perspicua sunt. καὶ ὁ ζῆλος ἄν ποτ' ἐπὶ μακαρίοις οἴκοις, *& invidiosa olim felicitas opulentæ domus, illam evertit deorum livor.* Quum in proximo versu sequatur θεόθεν, multo præstat μακαρίοις cum οἴκοις ἐπιθετικῶς jungere.

972. λεύσσεθ'. Sic membr. In cæteris Musgravium sequor, optimum hic ducem, cujus adeundæ notæ.

992. λευκοκύμοσι. Sic scriptum in membr.

1002. τό τε πτερωτὸν ἀέλλᾳ. Sic bene membr. Huic τε alterum respondet v. 1006. Ead. v. seq. ἑσπέραν.

1007. ἄλλαν. Membr. ἄλλων. Operarum vitio ἄλλων in Oxon. Edit. legitur.

1014. ἐμὸν ἦλθε δόμων. Sic scribendum, non ἤλυθε.

Basis est anapæstica, ut 1007. 1009. 1011. Tenebrionem illum, cujus in metrum extant scholia, nihil moror, nec illius apud Musgravium multum valere video auctoritatem.

1020. Nihil hîc mutari velim ob metrum. Mediam in ἰθύνων corripuit Poëta, rectene an secus, ipse viderit. Jure suo forte usus est. Nos, qui græce vix balbutimus, cautos esse decet, judicium de prosodia ferentes. Musgravius ad v. 332. monstrat, primam in διάπεδον produci, raro quidem & a paucis, absque reprehensione tamen. Sic mediam in ἰθύνει corripit Homerus. In εἰλύειν correptæ ejusdem vocalis exempla profert Musgravius ad v. 171. Noster Suppl. 717. mediam in κορύνη producit, quam Homerus & omnes fere alii Poëtæ corripiunt. Quidni in ἰθύνω etiam illi licuerit ab usu communi recedere?

1023. νερτέρυ πυρᾶς. Sic membr. Vulgo νερτέρων.

1024. Membr. ἰδῦσ' ἐν ὄμμασι.

1026. Membr. γυναικείυς λόγυς, pro γόυς. Voces illas sæpissime commutarunt librarii, quod & factum videtur in loco Supplicum supra a nobis emendato. Versu seq. recte membr. τὰ κρανθέντ' —

1032. τλήμων scriptum in membr.

1044. αὐτοχειρὶ adverbium est, quo in exponendo hunc versum ad partes adducit Henr. Stephanus Thes. IV. 440. F. Male vulgo excusum αὐτόχειρι, quod nomen est, ut supra 942. Soph. Elect. 1019.

ἀλλ' αὐτοχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον.

1055. Vulgo ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις. Musgravius conjicit ἄρτι, quo nihil fere succurrit melius, nisi quis mecum præferat, etsi a corruptæ lectionis scriptura magis recedat, προσφθέγμαθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις, ut etiam v. 1030. scriptum est.

1057. Vulgo τεχνάσμεθα, perperam. Duo hic memorantur diversa: *monumentum*, seu *bustum*; & *theca*; seu *sarcophagus*. Illud e terra, aut lapide; hoc ligneum e cedro.

1082. γάμων. Sic membr. Eædem v. 1086. ποθεινὸν ὄνομ' —

1089. Optime se habet ἦ που, significans ὄντως δή. Vide Hesychium. Sed male vulgo ponitur interrogationis signum. Affirmativæ sunt hæ particulæ.

1096. In membr. & in Aldina Edit. ἧς λέχος ἐπῄνεσα. Ad fulciendum metrum γ' inseruerunt. Quod præstare videtur, scripsi: ἧς λέχος κατῄνεσα.

1104. εἶ γὰρ, *utinam*. Istud εἶ per apocopen ab εἴθε factum, & accentum retinet. Sane in membran. sic semper scriptum. In αἶ γὰρ, quod idem est, sed Δωρικὸν, accentum adpingunt: quidni in εἶ? Quandoque etiam simplex εἶ idem valet, quod εἶ γὰρ, ut infra 1177. & Æschyl. S. T. 265. αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἶ δοίης τέλος: ubi recte vetus glossa exponit εἴθε.

1105. ἀνάμεινον, codicum omnium est lectio, nec ullam mutandi rationem video. Quod autem ait eruditissimus Musgravius, si scribatur ἀνάστεφον, non obstituram duplicem consonantem σ, quominus præce-

dens

dens vocalis corripiatur, id minime credo, & præfracte negat Marklandus, cujus videndæ notæ ad Suppl. 646. & 984.

1111. Membr. ἐν δόμοισι δὲ κρύπτεται. Inutilem particulam expunxi.

1112. ἀποσφραγίζεται. Codicum lectionem prudens retinui, minime tamen, meo judicio, eo sensu capiendam, quo vulgo interpretantur. Nec magis placet ἐπισφραγίζεται. Quæ enim pridie Argos venerat, paulisper ibi commoratura, quid causæ erat, cur vel *resignandis*, vel *obsignandis* arculis intenta esset. Præstare videri possit ἀπασφαλίζεται. Sed nec illud cum Musgravio interpreter: *omnia in tuto collocat.* Quorsum hoc? Quæ in amica domo, a consanguineis hospitio excepta fuerat, num a furibus timebat? Nec eo spectat, quod infert Pylades: ἀλλ' οὐκέθ', Αιδην νυμφίον κεκτημένη. Hic πάντα idem valet ac κατὰ πάντα, πάντως, *omnino.* Tum ἀπασφαλίζεται forma & significatione passiva. Verte itaque:

DR. *Maxime; & quidem omnino in tuto est.*

PYL. *At nondum est in tuto, quæ jam Plutoni nupta est:* i. e. *cujus mors apud me jam decreta est.* Instat consilii dubius & pæne mirabundus Orestes. *At quomodo speras hoc te exsecuturum? qui poteris mulierem adoriri tot Phrygibus stipatam?* Satis inde apparet, Orestem putasse, assectarum armis circumseptam Helenam *in tuto* esse. Hoc considerandum erat; sed ineptum fuisset meminisse illius rei,

quam in interiore domo tum illa ageret. Sive enim in hac, five in illa, re occupata eſſet Helena, quid inde, aut adjumenti, aut impedimenti, necem illi molientibus? Eo etiam abſurdior hæc interpretatio, quo minus ſcire poterat Oreſtes, quid tum Helena ageret, ut veriſſime ab Heathio obſervatum. Ratum itaque ſit, ſenſum eum eſſe hujus loci, quem expoſuimus. At de verbis dubitatio ſupereſt. Nam ἀπασφαλίζομαι, nullibi, quod ſciam, extat. Tum quis infitiabitur, eodem ſenſu, quo illud interpretamur, ἀποσφραγίζεσθαι metaphorice capi poſſe?

1155. Sophoclem imitatur Elect. 1319.

ὡς ἐγὼ μόνη
οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον. ἢ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

Erat autem abſurdiſſimum, quod ante Barneſium, Muſgravio teſte, legebatur, ἢ κακῶς σεσωσμένοι. Recte in membr. ſcriptum καλῶς.

1164. νῦν τ' αὖ. Sic membranæ.

1178. κλαγγῶσι, μὴ θανοῦσιν. Sic membr. & Scholiaſt.

1180. τέρψαι φρένα. Sic membr. Vide not. ad v. 607.

1182. τῶδέ τε, τρίτον τ' ἐμοί. Sic e membr. ſcripſi, in quibus τρίτον ἐμοί. Legi poſſet etiam τρίτῃ τ' ἐμοί. τρίτον adverbium eſt, ut Soph. Antig. 55. & alibi paſſim.

1184. In membr. adſcriptum hoc ſcholion: εἰπὲ πῶς χρήσομεν τὴν σωτηρίαν, εἰπέ. οἶδα γάρ σε συνετήν.

1190. ὑποτιθεῖσα τίν' ἐλπίδα; Sic optime membr.

optimo ſenſu: *Quid factura? Quid ſpei nobis ex illa profectione ſuboriri faciens?* Inepta eſt vulgata lectio, ὑποτίθης τιν' ἐλπίδα. Latinus interpres verbum verbo fideliter reddit, *ſuggeris ſpem aliquam.* Sed ſentire debebat bonus homo, falſiſſimum illud eſſe. Nihil inde ſperat Oreſtes, qui ne quidem intelligit, quorſum illud ſpectet, nec quid inde commodi conſequi poſſit, ut manifeſto e verſibus, quos mox recitat, apparet:

καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;

& τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;

Profecto ſi membr. noſtras ipſi noviſſimo Editori inſpicere contigiſſet, venerandæ antiquitatis codicem tanti æſtimaſſet Vir peritiſſimus, ut ad illum non tres modo, ſed ſex fabulas conferri, ſui & Euripidis bono, voluiſſet.

1191. τάφῳ. Ita membr. Nec ſic omnino ſublata ambiguitas. Nam poſſet quis hoc modo conſtructionem inſtituere: χοὰς κατασπείσουσα ὑπὲρ τῷ τάφῳ τῆς μητρός. Quod, etſi falſiſſimum, ne cui veniat in mentem, diſtinctione cavi τάφου, & τάφον æque bona eſſent. Præpoſitio κατὰ in compoſitione genitivum regit, & eſt illa conſtructio magis obvia. κατασπένδω cum quarto caſu occurrit infra 1243.

1196. Membr. πᾶν γὰρ ἐν φίλοις τόδε.

1208. Participium κεκλημένη ad duo ſubſtantiva, φρένας & σῶμα æque refertur. Eleganter vertit Grotius:

O quæ viriles spiritus animo geris,
& corpus inter fœminas pulcherrimum.

κέκλημαι sæpe per verbum *habeo* vertendum. Sic supra 269. ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκλήμεθα. *Deos infensos habemus.* Verbum hoc Sophocli restituendum in loco Ajacis depravato, qui criticos male habuit. v. 1077. sic vulgo legitur:

ἀλλ᾽ ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἂν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.

γεννήσῃ nullo modo defendi potest. Tentat Heathius, cui ad omnia in particula γε paratum remedium est, κἂν σῶμά γε γενήσῃ μέγας. At vetus glossa interlinearis nobis veram lectionem exhibet. Voci γεννήσῃ, quæ manifesto spuria est, sive ex glossemate, sive aliunde ortum habeat, in codice meo superscriptum, εἰ κτήσεται; unde satis apparet, lectum fuisse olim in textu, κἂν σῶμα κτήσηται μέγα. Glossa magis ad κἂν, quam ad verbum, refertur. Pulcherrima ista emendatio hujus Euripidei loci comparatione abunde firmatur.

1212 Vulgo legitur ἢ ζῶν. E græca phrasi neutiquam sensus versionis latinæ erui potest. Particulam ἦ, quam sensus flagitat, reposui. *Frustraberisne miser tali muliere, an vivens habebis felix conjugium?*

1216. εἴπερ εὐτυχήσομεν. Sic membr. optime. Constructio est: ὡς τἄλλα γ᾽ εἶπας κάλλιστα, εἴπερ εὐτυχήσομεν ἑλόντες.

1219. τοῦ γὰρ χρόνου. Sic membr.

1220. σὺ μέν νυν. Sic membr.

1224. γέγωνέ τ' —. Sic membr. quæ & v. 1232. bene habent προδέδομαι δ' —. At perperam v. 1227. ὁπλιζόμεσθα.

1237. Strophius Agamemnonis sororem Anaxibiam uxorem habuit, ex qua filium suscepit Pyladem. Inde hic Agamemnonem appellat, ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ. Pylades autem genus suum ad Summum Jovem referebat, ex Æaco per Phocum originem ducens. Pausanias p. 178. Φώκῳ δὲ Ἄσιος, ὁ τὰ ἔπη ποιήσας, γενέσθαι φησὶ Πανοπέα καὶ Κρίσον. καὶ Πανοπέως μὲν ἐγένετο Ἐπειός, ὁ τὸν ἵππον τὸν δούρειον, ὡς Ὅμηρος ἐποίησεν, ἐργασάμενος. Κρίσου δὲ ἦν ἀπόγονος τρίτος Πυλάδης, Στροφίου τε ὢν τοῦ Κρίσου, καὶ Ἀναξιβίας ἀδελφῆς Ἀγαμέμνονος. Unde mirari subit, a RACINIO nostro, admirabilis ingenii Poëta, eodemque, quæ neutiquam vulgata laus est, doctissimo, quocum nullus recentiorum comparandus, qui solus Tragicorum Græcorum, præter inventionis illud, quo super alios eminent, cætera in se transtulit decora, dubiamque illis palmam fecit, in *Andromache* Pyladem introduci, tanquam ignobilem quemdam asseclam, Orestem compellantem, ut reges a subditis compellari solent.

1240. Membr. ut Aldus, ἐγὼ δ' ἐπεβούλευσα.

1242. ῥύσῃ. Sic bene membr. Unde οὔκουν scribendum fuit cum interrogatione.

1251. τὰ πρῶτα. Elegantem formulam plurimis exemplis illustrat Hemsterhusius ad Lucian. Tom. 1. p. 147. In quorum censum miror a Viro longe do-

ctiſſimo relatum Noſtri verſum ex Hecuba 794. qui manifeſta in menda cubat, medicam expectans manum. Ibi Agamemnonem obteſtans Hecuba, ne ſcelerato hoſpiti impune ſit, de Polymeſtore ſic loquitur:

ὃς οὔτε γῆς νέρθεν, οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ,
ξενίας τ' ἀριθμῷ ΠΡΩΤΑ τῶν ἐμῶν φίλων.

In ultimo verſu. πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων minime exponi poteſt, ut in cæteris exemplis, ὁ πρῶτος τῶν ἐμῶν φίλων, licet manifeſtum ſit, id Poëtam voluiſſe, eamque eſſe illius loci ſententiam. Nam in illa formula articulus omnino requiritur. Aliud eſt πρῶτα, aliud τὰ πρῶτα: quod Hemſterhuſium, ſimilem Philoſtrati locum tractantem, non fugit. Hoc ſenſit Muſgravius, Nec ſe aliter extricare potuit, quam diverſum comminiſcendo ſenſum, qui, meo judicio, & frigidus, nec admodum perſpicue expreſſus eſt:

ξένιά τ' ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων.

Sed veram & genuinam lectionem exhibent membr. R.

ξενίας τ' ἀριθμῷ τὰ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων.

ἀριθμὸς centies occurrit apud Poëtas noſtros correpta media. Recentiorum autem canon ille de anapæſtis exſibilandus venit. Quin pes iſte ſecundam hujus verſus teneret ſedem, facillima erat Poëtæ cautio. Quidni enim ſcripſit?

ξενίας τ' ἀριθμῷ τῶν ἐμῶν πρῶτος φίλων.

Verſum hunc tam molliter fluere, quam quemvis

alium, nemo infitias ibit. Sed Atticam illam elegantiam, qua τὰ πρῶτα pro πρῶτος adhibetur, ſectatus eſt. Studio anapæſtos vitandi, ſententiæ perſpicuitatem, ac ſermonis non puritatem ſolum, ſed & cultum, longe antehabebant. Qui verſus omnes Euripidis, ubi pari ſede anapæſtus occurrit, facillimo negotio emendari poſſe affirmat, vellem iſtum ex Helena reſtituiſſet, Jo. Pierſonus:

ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος; ἐξαυδᾷν σε χρή.

1263. τὴν πρὸς ἡλίου βολάς. In re ſimili Sophocles dixit: τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν. Locus eſt in Ajace 877. qui vulgo corruptiſſime legitur, ubi miſeret me Heathii fruſtra ſe torquentis. In Aldina Edit. legitur μολῶν, non μολὼν, ut imperitiſſime a recentioribus excuſum. Scilicet ſciendum, in veteribus codicibus litteras β & μ iiſdem fere ductibus exaratas; quod non animadvertit typotheta in Aldina officina. Formam videbunt, quibus MSſ. Codd. inſpicere non eſt, in D. Bernardi de Montfaucon Palæographia Gr. p. 136. Antepenultima eſt forma litteræ B, quæ, ſi deorſum paulo plus vergat ſiniſtra lineola, μ erit. In R. membran. β fere ſemper forma illa conſpicitur, quæ Aldinum fefellit typothetam. Oculatior, aut magis attentus fuit, typotheta in officina Phil. Juntæ hæredum, quorum in editione bene legitur, τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν. Germanam ſcripturam editoribus indicare poterat accentus in Aldina, qui præterea officio ſuo defuerunt Juntinam conſulere negligentes. Sed ita comparatæ

sunt Editiones Sophoclis omnes post Turnebum factæ. Alia aliam exprimit, augescente subinde mendorum numero; nulla ad primarias, Aldinam & Juntinam, quæ solæ probæ sunt, & ineptissimarum Triclinii interpolationum immunes, nedum ad MSS. Codd. exacta.

1270. ὅδε τις ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Vulgo προσέρχεται. Cum illo accuratius æquantur metra. Sic Phœniss. 93. μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

1275. κενός, ὦ φίλα. Vulgo κενὸς γάρ. Particulam nec agnoscunt membr. nec admittit metrum.

1280. τἀπὶ σοῦ σκόπει. Sic membr.

1284. ἐν γ' ἡσυχίᾳ. Sic ad versus integritatem scripsi. γ' in libris omissum. Quid aliis placuerit, apud Musgravium vide.

1289. Membr. ἐν ὅπλοις.

1291. τις Ἀργείων μέλαθρα προσμίξει. *Accusativo subjecto alibi se non invenisse hoc verbum, cum dativo passim obvium*, modeste ait Musgravius; nihil tamen mutare tentat, nec corruptelæ suspicionem injicit; prudenter & laudabili exemplo, quod vellem imitarentur eruditissimi Viri populares omnes, qui criticam exercent. Vide, quæ notavi ad Androm. 26. Obvium itidem est cum tertio casu adfinis significationis verbum προσκύρω, cujus cum accusativo constructi, nemo forte reperietur, qui exempla adnotaverit. Sic tamen occurrit Oed. Tyr. 1298.

ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρσ' ἤδη —

ἐπαρκεῖν,

ἐπαρκεῖν, *opem ferre*, nullibi non dativo junctum reperitur. Eadem est vulgaris constructio verborum ὑπαντᾷν, ἐντυγχάνειν, συντυγχάνειν. At vero illa cum diversis casibus apud hosce Poëtas leguntur constructa. Et primum quidem in hac ipsa fabula v. 800.

εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω.

Soph. Philoct. 718.

νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν
παιδὸς ὑπαντήσας.

ibid. 1333.

καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν.

Ibid. 320.

ἐγὼ δὲ κἀυτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
ὡς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχὼν κακῶν
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν.

Oedip. Col. 1482.

ἐναισίȣ δὲ συντύχοιμι.

Consentientibus in iis lectionibus optimis codicibus, quas, temere magis, quam satis caute, corruptas pronunciat, & perperam, ut alia nonnulla, sollicitat Toup. ad Suidam I. 133. Scilicet in multis aliis poëticus sermo a vulgari differt, tum in ea casuum ἐναλλαγῇ, qua compositis verbis casum subjungere amant, quem regit aut verbum simplex, aut præpositio, quæ verbo adhæret. τίς Ἀργείων μίξει ἑαυτὸν πρὸς μέλαθρα. ὦ δεινότατον πάντων πρὸς ὅσα ἐγὼ ἔκυρσα. Verba autem simplicia ἀντάω & τυγχάνω genitivum adsciscunt. Si audirentur hodiernorum criticorum quidam, graviora

infligerent vulnera optimis veterum ſcriptis intempeſtiva doctrinæ oſtentatio & emendandi cacoëthes, quam librariorum medii ævi ſtupor.

1294. Membran. lectionem exhibui. Scripſi autem πάντᾳ. Huic adverbio nuſquam in membr. ſubſcriptum ι, quo a nomine diſtinguitur.

1302. Vulgo fœde interpolata legitur tota hæc Electræ ῥῆσις, quam exhibemus, prout in membran. ſcripta eſt & diſtincta, bis ex aliis libris addita in v. 1305. vocula τὰν, in membr. omiſſa.

1319. χρόα. Sic membr.

1326. ἦν τιν' ἐν ΔΟΜΟΙΣ, τηλυρὸς ὄσα ΔΩΜΑΤΩΝ, κλύω βοάν. Melius abeſſet vox δωμάτων, quæ ineleganter & ingrate poſt δόμοις poſita, nulli rei, præterquam metro fulciendo, inſervit. Talia multa apud Euripidem occurrunt, quæ omnia, niſi cum ſumma Poëtæ injuria, ipſi tribui non poſſunt. Hic ſane, quod bene reponatur, non excogito. At in ſimili loco Helenæ facilior medicina. Ibi vulgo legitur v. 486.

ἀλλ' ἕρπ' ἀπ' οἴκων. ἔςι γάρ τις ἐν ΔΟΜΟΙΣ
τύχῃ, τύραννος ᾗ ταράσσεται ΔΟΜΟΣ.

Scribendum τυράννων ᾗ ταράσσεται νόος. De Theoclymeno loquitur anus, quem plurali numero deſignari Tragici ὄſκυ eſt. Eundem Regem innuens Helena v. 560. ait καί μ' ἑλὼν θέλει — δοῦναι τυράννοις, ὧν ἐφεύγομεν γάμους. Tragicis perquam familiaris iſta numeri enallage, cujus exempla ſingulis paginis obvia. Ideo πρὸς φίλων τάφον prætulimus v. 97. Vide Muſgravium ad Herc. Fur. 43.

1331. ἄραρ' ἀνάγκης εἰς ζυγὸν — Sic optime membr. Frigide, ut millenis aliis in locis, inferunt vulgo particulam δέ. Pessime autem editum ἄραρεν. De Dorico ἄραρε, pro communi ἄρηρε, Tragicis usitato, dictum ad Androm. 254. Ad illud mendosum ἄραρεν, quod perite mutavit Th. Morell, provocat metricus Heathius ad v. 1597. ubi ἄρηρε reponi suadet. Sed doctum neminem sibi auscultantem habebit. In versu, quem citat ex Nostri Electra, scribendum: ὡς δὴ βασιλικοὺς ἔχων δόμους, κάλλει τ' ἀραρώς. Participium est præteriti medii. At in Soph. Electra 147. ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας — ἄραρε est aor. 2. & mediam rite corripit.

1334. οὐδὲν οἶδα. Sic etiam membr.

1351. ὡς εἰδῇ. Sic bene membr.

1354. In his & qui sequuntur diversi metri versibus distinctionem & scripturam membran. repræsentavi. Eæd. v. 1366. ὀλόμενον bis habent.

1372. βαρβάροις εὐμαχίσι. Sic bene membr. omisso ἐν, quod vulgo inferitur. Versus est ithyphallicus.

1397. ἱπποσύνα. Præstat, meo judicio, vocem istam in casu recto accipere, ἥτις ὑπῆρχες ἱππηλασία τοῦ Γ. *In qua Ganymedes equos agitabat.* Expositionem hanc, præ altera, quam affert Scholiastes, probo. Sic de Castoribus in Helena 210. dicit:

ἱππόκροτα λέλοιπε δάπεδα,
γυμνάσιά τε δονακόεντος
Εὐρώτα, νεανίαν πόνον.

Si ἱπποσύνα genitivus esset, eo sensu, quo accipi de-

beret, dixisset Poëta ἱπποβῶτα, ut v. 1001. ἱπποσύνης in usu non est.

1406. δύο διδύμω. Sic bene membr. ad Atticismi normam & metri legem; in utrumque peccat δύω. Jambicus est trimeter brachycatal. Similiter corruptum metrum in vulgari lectione versus 1558. ubi itidem membr. habent δύο νεκρώ.

1408. κακομήτας. Sic membr. recte omissa, quæ vulgo additur, voce ἀνήρ. Versus est parœmiacus.

1430. 1. Sic digesti hi versus in membr. Semel monuisse sufficiat, nos ad illarum fidem ubique fere versus distinxisse, multo plus illis tribuentes, quam Scholiastæ metrico.

1435. Plura de *Flabellorum* apud veteres usu tradit auctor eruditi Syntagmatis de *Umbellæ gestatione* Cap. VII. Vir elegantis ingenii, omnigenæque doctrinæ, cui tota penitus perspecta antiquitas, *P. M. Paciaudi*, Reg. Parmensi Biblioth. Præfectus, ipse Bibliothecæ instar. Geminatur autem in membr. vox Ελένας.

1439. νήματά θ' ἴτω. In membr. νῆμά θ'.

1452. In membr. ὧν ἔμελλεν. Minus concinne. Hic versus, quique præcedit, & qui sequitur, dimetri sunt jambici acatalecti.

1479. πλαγᾷ. Sic membr.

1506. ἔκειντ'. Sic bene membr. Trimeter est jambicus; male vulgo ἔκειντο. Mox eædem ἅ τάλαιν' — v. 1510. δραμόντε. 1513. ἔτεινον, & seq. διὰ πρὸ δωμάτων.

1519. 20. Trimetri sunt jambici brachycatal. Im-

peritus Græculus nobis senarium obtrudit, in quo pes primus creticus est; nam in δρακίτην prima omnino producitur. Nec Kingius, totus in metris homo, id animadvertit.

1538. κλαυῶ. Sic membr. hîc & v. 1612. At in v. 1635. ubi vulgo ἀλλὰ κλαυεῖς μυ θυγατέρ'; membr. dant κλενεῖς. In his etiam illas sequi, tutius visum est.

1541. Membr. ἀνταυγεῖν.

1556. θέλει etiam in membr. scriptum. Melius esset θέλοι, quod miror in codicum nullo repertum fuisse.

1563. Sic recte versum hunc personis distinguit Valckenarius ad Hippol. 782.

1566. Huic versui vulgo præfigunt Chori personam, quæ in membr. modo ad versum 1575. posita. Hic non male Semichori persona poneretur.

1570. ἁ δύναμις. Sic Aldus & Commelinus bene. Membr. etiam ἁ exhibent, quæ vocula ne quidem abesse potest. Anapæsticus est dimeter brachycatal. Sequens autem jambicus dimeter catal. In membr. vero recte scriptum ἔπαισεν, ἔπαισε μέλαθρα.

1584. κενὴν bene se habet, nec sollicitandum. *Inanem sermonem.* Illud enim Menelaus verum esse non credebat, nec poterat credere. καινὴν vero vel ξένην de re quidem *nova* & *inusitata* dicitur, sed tamen *possibili*, quale esse Menelao non videbatur, quod de Helena narratum illi fuerat.

1590. τάλαιναν ἀθλίαν. In his si tautologia est, utique ferenda. Vide notata ad v. 544. Κριτικώτερος,

quam par est, Musgravius; cujus conjectura, λάκαιναν ἀθλίαν, nix ipsa non frigidior. Nihil juvant allata exempla, quorum longe diversa est ratio; & cui non dicta Lacæna Helena? Non absimile est illud Soph. Trachin. 880.

τάλαιν᾽ ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

Confer etiam Oed. Tyr. 1462.

1615. τὸ πάρος αἷμα μητέρος. Certissima est Marklandi emendatio ad Iphig. A. 456. Vulgo τὸ παρόν.

1631. τίς ἄν. Sic membr. omissa, quæ vulgo inseritur, particula.

1633. οὐ γάρ μ᾽ ἀνδάνουσιν αἱ κακαί. Bene insertum a Kingio pronomen, in membr. etiam omissum. ἀρέσκω cum accusativo constructum habemus hac ipsa fabula v. 212. & in Soph. Ajace 584. οὐ γάρ μ᾽ ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.

1637. πειθώ τιν᾽. Substantivum est, non verbum, ut bene observat Musgravius, qui non satis a typothetarum incuria cavit. In membr. scriptum πείθῳ τίνα: sive hæsitavit librarius, sive oblitus est accentum abradere, quem primo male adpinxerat. Porro recte in iisd. θανεῖν, non, ut vulgo, κτανεῖν.

1640. σὲ σφάγιον. Sic bene in editione Th. Morell.

1648. Membr. οὐχὶ ἐνόπλῳ. Reponi suadet eruditissimus Musgravius: οὐκ εἶ᾽, ἐνόπλῳ — quod per se bonum est & elegans. Vulgatum tamen præfero, ne repetatur vox εἶ᾽, quarto ante versu jam extans.

1655. In membr. Ἑλένην μὲν, ἣν σύ. Omnino scri-

bendum: Ἑλένη μὲν, ἧς. Ordo eſt: ἥδ' ἐςὶν Ἑλένη, ἧς σὺ ἥμαρτες, διολέσαι προθυμούμενος.

1674. ἔνθεν δέ γ' ἐλθών. Sic membr.

1684. ὥς ποτ' ἤνεσας. Sic membr.

1689. Male vulgo poſt διδοῦσα diſtinguunt, & imperite vertunt: *quæ te multos dans in labores, huc reduxit.* Vertendum erat: *quæ te indeſinenter hucuſque laboribus implicuit.* ἣ δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε διδοῦσά σε πόνοις, pro, ἀδιαλείπτως μέχρι τοῦ νῦν ἔδωκέ σε πόνοις. Noſter, Medea 675.

πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;

Ubi inter alia, apud eum legenda, Scholiaſtes: δεῦρ' ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ μέχρι νῦν, ἕως χρόνου τούτου. Phœniſſ. 1243.

ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.

Ubi vide Valckenarium, pro ſuo more formulam hanc egregie illuſtrantem.

1709. θεὸν Εἰρήνην. Sic membr.

1717. Νίκη. Sic membr. Quæ eodem modo exhibent in fine Phœniſſarum, ubi vulgo editur σεμνὰ Νίκα, quod perinde eſt. Sed aut in utraque voce, aut in neutra, Doriſmus retineri debet.

FINIS ANIMADVERSIONUM.

Cum ſuperiorum Animadverſionum maxima pars typis jam eſſet exarata, tranſmiſſos Auguſta Vindelicorum accepimus codices duo Græcos e præſtantiſſima Senatus illius urbis Bibliotheca, quorum ut nobis concederetur uſus, officia fidemque ſuam liberaliter interpoſuit Vir admodum Reverendus Jo. Aug. Urlſperger, Theol. D. Sacrorum apud Auguſtanos Antiſtes. Codicum horum antiquior, quem littera A deſignabimus, præter alia Oreſtem Euripidis habet, unico folio mancum, a v. 55. ad 106. cum ſcholiis ad marginem conjectis & gloſſis interlinearibus; alter recentior, quem littera B notabimus, præter alia eandem fabulam habet abſque gloſſis & ſcholiis. Ad hunc editionis hujus textum ſedulo contulit SCHWEIGHÆUSERUS noſter; ad priorem exegimus ipſi. Criticæ ſtudioſis gratum nec inutile fore rati, ſi quid iſti codices exhibeant, quo lectiones noſtræ confirmari, aut cum melioribus commutari poſſint, id in publicam lucem proferri, appendicem hunc ſubjungere decrevimus, Auguſtanorum codicum lectionibus recenſendis quam maxime deſtinatum.

35. Uterque ὁ δὲ πεσών. Gloſſa: ὁ δὴ, ἤγουν Ορέστης.

54. Uterque ἐκπληρῶν. Sed gloſſa ad noſtram lectionem refertur, ἐκπεπερακώς.

101. B. τίς σ' εἰς —

129. Uterque ἔστι δ' ἡ πάλαι —

150. Uterque λόγον ἀπόδος, omiſſo δ', quod demum nunc a Kingio etiam recte omiſſum animadverto.

Abſque

Abſque hac particula & vividior oratio, & accuratius æquantur metra.

179. ἐπὶ δόμον. A. ἐπὶ γόνον.

184. In utroque geminata vox σῖγα.

214. B. ἐν δέοντί τε.

229. Uterque ὅταν μ' ἀνῇ. Gl. ἀφήσει.

230. ἄναρθρός εἰμι, κᾀσθενῶ μέλη. Quia vox ἄναρθρος ambiguæ ſignificationis eſt, addit, qui Græcorum Poëtarum mos eſt, κᾀσθενῶ μέλη. Ideo præferendum hoc lectioni cod. B. κᾀσθενῶ δέμας. Ad ſubſtantivum ἄρθρα, quod in ἄναρθρος latet, refertur μέλη, & ſic altera phraſis priori explanandæ inſervit.

240. In R. membr. ſcriptum ἕως ἐῶσίν σ'. Male tranſpoſitas voces ordini ſuo reſtitui. Sane euphoniæ rationem habui, quæ neglecta in vulgata lectione, ἕως ἐῶσί σ' εὖ —

282. A. τί κλάεις.

288. A. noſtram lectionem abſque varietate exhibet. B. ἔργον ἐς ἀνοσιώταΊον.

296. A. ἀνακάλυπΊ'. Gl. ἀποσκέπασον, quod ad verbum activæ ſignificationis refertur. Noſter; Hercul. Fur. 1229.

ἀνίςασ'· ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα.

331. A. noſtram diſtinctionem exhibet, ſic: τρίποδος ἄπο, φάτιν. Gl. μανΊείαν. In margine varia lectio notata: γρ. ἀπόφασιν. B. ἀπόφατιν.

348. B. ἕτερον omittit.

358. 9. A. πῆ μὲν — πῆ δ' —

376. Uterque τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς, quæ lectio est etiam editionis Aldinæ. Germanam hanc & nostra meliorem censeo. Minus enim probabile, Poëtam ter in sex continuis versibus vocem παῖς adhibuisse.

380. A. ὅτ' ἐξέλιπον. B. ἐξέλειπαν.

392. A. οὐ λέλοιπέ με.

426. B. οὐ σοφὸς. ἀληθεὶς δ' εἰς φίλους εἴπων κακῶς.

445. Uterque ὑπερβάλλων.

463. A. τοῖσιν ἐξειργασμένοις. B. ἡμαρτημένοις.

488. A. judicium nostrum de Kingii lectione Ελληνικόν τοι confirmat; sic in eo codice scriptum. B. Ελληνικὸν δή. Neuter τι. In talibus, quæ facillime a librariis commutabantur, non tam quid præstent codices, quam quid perspecta flagitet linguæ ratio, considerandum est. Morosos tamen quosdam homines esse scio, qui sacrosanctos esse volunt vulgatos textus, in iis quidquam mutari vix patientes, etiamsi in meliorem lectionem conspirent codices, nedum si illorum absit auctoritas. Sed adtendere deberent isti censores, scriptorum quorundam perpaucos ætatem tulisse codices, nec qui ad nos pervenerunt, forte adhuc fuisse collatos omnes. Probæ lectiones multæ sagacitati virorum ingenii & doctrinæ laude florentium debitæ, editorem, qui illas in textu reponeret, in temeritatis crimen adducerent, quæ tamen fidejussorem aliquem codicem reperirent, si codices omnes excuterentur. Exemplo sit locus initio Electræ Sophocleæ, ubi v. 21. præeunte, aut non præeunte, J. Toupio ad

Suidam I. 87. ſed flagitante dramatis œconomia, invitis, quos tum inſpexeramus, codicibus, edidimus ξυναπτέον λόγοισιν. Hæc eadem lectio reperta poſtea in cod. Regio 2884. in pluribus forte reperienda.

502. A. ὁσίαν, διώκοντ' —. Gl. κατηγορῦντα.

503. τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς ξυμφορᾶς. Non admodum perſpicuus horum verborum ſenſus, e quibus ægre ſe extricant veteres enarratores. Latinus interpres vertit: *Accepiſſet enim laudem modeſtiæ in calamitate.* Planiori ſenſu A. τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἀντὶ συμφορᾶς. Gl. ἀντὶ τῦ φόνυ.

517. Uterque ἔμελλεν ἕξεσθαι.

521. A. Ἑλένην τε.

605. B. πρὸς τὸ δυσχερέστατον.

612. A. ἐπισείσω. B. ἀνασείσω.

633. A. ἐν ἑαυτῷ τι — eleganter. Pronomen hoc, ut & ἑὸς, de tribus perſonis adhibetur.

653. A. ἀπολάβῃς. B. ἀπολάβοις, recte. Hoc e Cantabrigienſi codice Muſgravium non repoſuiſſe miror. Similis menda invito me in Andromache remanſit v. 427. ubi ſcribendum:

ἐγώ σ', ἵν' ἁγνὸν βωμὸν ἐκλίποις θεᾶς,
πρῦτεινα παιδὸς θάνατον.

In membr. ſcriptum ἐκλίπῃ. Eadem ratione ἐκλίποις reponi debuit, qua v. 626. ἔχοις.

666. Noſter, Herc. Fur. 1341.

θεοὶ δ', ὅταν τιμῶσιν, ὐδὲν δεῖ φίλων·
ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

693. Uterqne σμικροῖσι μὲν γὰρ τὰ μεγάλα.'

698. Uterque ἐκπνεύσειεν.

737. B. κακὸς ἐφωράθη φίλος.

747. A. σπείρας. B. σπείραν.

773. Uterque μή λάβωσί σ' —. Gl. δέδοικα.

779. A. τὸ δοκεῖν. B. τῷ —

828. Uterque δάκρυα, καὶ τίς ἔλεος. In A. digestus prior versiculus, ut illum digerendum censui.

909. A. λέγοντι, καὶ τιμωρεμένῳ. Gl. τῷ βασιλεῖ.

1082. A. γάμων. Glossa, γάμε. Vide notam ad v. 1326. Manifestum est nunc, vulgatam lectionem e glossemate esse.

1089. A. ἦπε. Gl. ὄντως.

1156. A. κακῶς σεσωσμένοι. B. καλῶς.

1186. ὡς τὸ μέλλειν ἀγάθ', ἔχει τιν' ἡδονήν. Significationem, quæ hic obtinet verbi μέλλειν, erudite illustrat Clarissimus Musgravius, cui adstipulatur glossa in Aug. A. μέλλειν, φροντίζειν.

1190. Proxime ad nostram lectionem accedit uterque ὑποστιθεὶς τίν' ἐλπίδα. Ad ὑποτίθης refertur glossa, ποίαν ἐμβάλλεις —

1212. Uterque ἦ ζῶν. Gl. ἦ συζῶν.

1216. A. εἰ τάδ' εὐτυχήσομεν. γρ. εἴπερ. B. εἴπερ εὐτυχήσομεν.

1235. A. ἔσω χθονός. Melius, quam εἴσω.

1255. A. bene τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον. B. ut etiam Regiæ membr. τόνδ' — Mox 1263. 4. uterque, cum iisdem membr. pronomen & articulum ter in masculino habent.

1280. A. καλῶς τά γ' ἐνθάδ' —

1284. Uterque ἐν ἡσυχίᾳ. Sic etiam R. membran. quæ ſcriptura optima eſt. Pœnitet me γ' inſeruiſſe. ἐν producitur ob aſpirationem initio ſequentis vocis. Scilicet, quem aſperum vocamus ſpiritum, is pronuntiabatur & ſcribebatur olim aliter, quam hodie fit, & vim conſonantis quandoque habebat, ita ut præcedentem natura brevem ſyllabam produceret. Hujus rei apud Poëtas noſtros exempla occurrunt adeo manifeſta, ut proprietatem iſtam aſpirationis extra omnem dubitationem ponant, quam adſerendi opportunior mox dabitur occaſio in notis ad Æſchylum.

1323. A. νερτέρας χοάς.

1397. ἱπποσύνα. Gl. ὦ ἱπποςάσιον.

1556. B. θέλῃ. A. θέλει. Alius forte θέλοι dabit.

1556. In notandis perſonis membranas Regias ſecutus ſum. Sed circa hanc diſtinctionem multum variant codices. B. Chori perſonam præfixam habet v. 1566. Semichori v. 1568. Utrobique Semichori perſona præfigenda erat.

1584. Uterque κενήν. Gl. ψευδῆ.

1626. A. καὶ κραἶειν τε γῆς. Neutra mihi placet lectio. Mallem ναὶ, κρατεῖν τε γῆς.

1633. Kingii lectionem, a Muſgravio neglectam, non damnatam tamen, quamque nos indubitanter recepimus, iterum ſtabilit Auguſt. cod. A. in quo perſpicue ſcriptum, οὐ γάρ μ' ἁνδάνουσιν αἱ κακαί.

1635. Uterque ἀψευδὴς ἔτ' εἶ.

1640. Uterque σοὶ σφάγιον —

1659. Temere, & nescio quo casu, nullo sane consilio, in apographo, ex quo hanc fabulam typis exprimendam dedi, scripseram: ἐγὼ γὰρ ἐξέσωσα. Legendum cum libris omnibus ἐγώ νιν, quod lectorem, ut reponat, oro.

